



# นัยปก

● จริงจัง ตามพ่อ

**“เราจะปกครองแผ่นดินโดยธรรม  
เพื่อประโยชน์สุขแห่งมหาชนชาวสยาม”**

ปฐมบรมราชโองการที่อธิบายได้ว่า  
สังคม - ธรรมะ - การเมืองเป็นคนละเรื่องเดียวกัน  
เพราะ **“สังคม”** คือ การที่คนเข้ามาอยู่ร่วมรวมกัน  
และการที่คนเข้ามาอยู่ร่วมรวมกันได้ก็เพราะ **“ธรรมะ”**  
อันใดที่ไม่ได้เป็นไปเพื่อการอยู่ร่วมรวมกัน  
นั้นไม่ใช่ธรรมะ

และกิจกรรมใด ๆ ที่ทำให้เกิดการอยู่ร่วมรวมกัน  
นั่นก็คือ **“การเมือง”**

ทั้ง**ธรรมะ**และ**การเมือง** จึงเป็นเรื่องของ**สังคม**โดยตรง  
ยิ่งพระราชดำรัส **“ขาดทุนของเรา คือกำไรของเรา”**

ในหลวงทรงขาดทุนมาก ๆ  
หากเทียบกับมาตรฐานทั่ว ๆ ไป  
ที่ฐานะของกษัตริย์ใด ๆ ในโลกนี้  
จักพึงมีความสุขสำราญได้

การขาดทุนของพระองค์เป็นกำไรของ**สังคม**และ**แผ่นดิน**  
และสิ่งที่ทรงทำให้แก่**สังคม**ก็เป็นทั้ง**ธรรมะ**และ**การเมือง**  
ที่ไม่ได้มุ่งหวังสิ่งตอบแทนใด ๆ กลับคืนมาให้พระองค์  
**แต่เมื่อแยก สังคม-ธรรมะ-การเมือง**  
**เป็นคนละเรื่องจากกัน**

**สังคม**ก็กลายเป็น**สงครามสังคม**

ที่จบด้วยการต่อสู้เช่นฆ่ากัน  
ธรรมะก็กลายเป็นเรื่องตัวใครตัวมัน  
ที่จบกันอย่างไร้คุณค่า

และการเมืองก็กลายเป็นเรื่องเลวทรามชั่วช้า  
เกินกว่าจินตนาการ

และจบกันที่ความหายนะวิบัติ  
ของชาติบ้านเมืองและตนเอง

หากแยก**สังคม ธรรมะ การเมือง**  
**ออกจากกันอยู่เช่นนี้**

ก็คงต้องขออนุญาตกล่าวคำว่า...

**“สวัสดิ์ ประเทศไทย !”**



## สังคม ธรรมะ การเมือง

◎ **การเมือง** เครื่องบ่งชี้

**ธรรมะ** เอกอัครพสม

ขาด**ธรรม** ล้มล้มจม

**เมือง** มอด**สังคม** ม้วย

◎ เป็นไฉนผลจากผู้

เจ็ดสิบแปดปีพลาญ

หนี่อ่วมนอกในบาน

เสียงแผ่นดินเสียช้อน

◎ หนไปอีกบ่ได้

ต้องจบ**การเมือง** กล

ใหม่ต้องไม่มีฉล

งานรับใช้ชาติชี้

◎ ขอไซความชัดแท้

คือกิจต้องตัวเปลือง

เพื่อชาติเพื่อชนเรื่อง

ไม่ใช่เพื่อตนอ้วน

◎ ซึ่งทำด้วยจิตเอื้อ

ใช้เพื่ออำนาจหา

คุมเบ็ดเสร็จภารา

แต่เพื่อทุกคนต้อง

◎ **แย่งรย**นั้นเท่าแท้

เป็นไปได้อย่าดัน

**แย่งจน**ต่างหากสรรค์

**ทั้งกษัตริย์ทั้งพุทธ** บี้

**สังคม**

ลือด้วย

หายนะ วายวอด

ปนนี่เห็นเห็น

บริหาร

ชาติร้อน

ทับท่อม

กระหน่ำซ้ำทุกซ่ไทย

แล้วคน

เท่านี้

ชนชั่ว

ชดนั้นคือไฉน

**การเมือง**

สละล้วน

รมย์สุข สราญแฮ

อิมแปล้โลกธรรม

**อาสา**

เพื่อนพ้อง

รวบเผด็จ การเลย

เท่าแท้เทียมกัน

เทียมกัน ไฉนฤ

หู่ชี้

ระบบสู่ สุขแล

**บ่่องให้จงศึกษา**

**“สไมย์ จำปาแพง”**

๖ ส.ค. ๒๕๕๓

๒

หนังสือพิมพ์ “เราคิดอะไร” ปีที่ ๑๖ ฉบับที่ ๒๔๒ เดือน กันยายน ๒๕๕๓  
 เอโกปี หุดวา พหุฮา โหติ พหุฮาปี หุดวา เอโก โหติ จากหนึ่งจึงเป็นเรา รวมเราเขาเข้าเป็นหนึ่งใน



- |    |  |                             |
|----|--|-----------------------------|
| 1  | นัยปก : สังคม ธรรมะ การเมือง                   | จริงจัง ตามพ่อ              |
| 3  | คนบ้านนอกบอกกล่าว                              | สไมย์ จำปาแพง               |
| 4  | จากผู้อ่าน                                     | จำลอง ศรีเมือง              |
| 6  | คุณคิดเล็กน้อย                                 | บรรณาธิการ                  |
| 7  | บ้านปานาคอย                                    | บรรณาธิการ                  |
| 12 | สี่สันชีวิต (สมศักดิ์ โกศัยสุข)                | จำลอง                       |
| 21 | ข้าพเจ้าคิดอะไร                                | ทิม สมอ.                    |
| 26 | บทความพิเศษ (สำหรับ ๑ ประเทศที่น่าเอาอย่าง ? ) | สมณะโพธิรักษ์               |
| 29 | การ์ตูน  | พิมพ์วิวัฒน์ ชูโต           |
| 30 | ชาดกทันยุค                                     | วิสูตร                      |
| 34 | คิดคนละข้าว                                    | ฉวมพุทธ                     |
| 40 | เรื่องอย่างนี้ต้องช่วยกันเผยแพร่               | แรงรวม ชาวหินฟ้า            |
| 42 | กำปั้นทุบดิน                                   | ปราโมทย์ นาคธรรมพ           |
| 46 | ชีวิตนี้มีปัญหา                                | ดั่งนั้น วิมุตตินันทะ       |
| 56 | ธรรมดาของโลกจะได้ไม่โสกสลด                     | สมณะโพธิรักษ์               |
| 58 | บทความพิเศษ (ชีวิตการต่อสู้ของ ม.จ.สิทธิพร)    | สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์        |
| 61 | เวทีความคิด                                    | ระพี สาคริก                 |
| 62 | ความคิดทางการเมืองในพุทธศาสนา                  | นายนอก ทำเนียบ              |
| 65 | บันทึกจากเด็กหญิงผู้รักชาติ                    | สุนัย เศรษฐบุญสร้าง         |
| 68 | พุทธศาสตร์การเมือง                             | เหมียว โสภาราชฎร์           |
| 70 | ฝุ่นฟ้าฝากฝัน                                  | ฉวมพุทธ                     |
| 72 | ชีวิตไร้สารพิษ                                 | ฟอด เทพสุรินทร์             |
| 75 | กตिकाเมือง                                     | ล้อเกวียน                   |
| 80 | ปิดท้าย  | ประคอง เตกฉัตร              |
|    |  | พ.ต.ท. รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์ |



บรรณาธิการผู้พิมพ์ผู้โฆษณา  
 พ.ต.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์  
 e-mail : roj1941@gmail.com  
 : farinkwan@yahoo.com

**กองรับใช้บรรณภาพ**  
 สุนัย เศรษฐบุญสร้าง  
 สมพงษ์ พิงเจริญจิตต์  
 สงกรานต์ ภาคโชคดี  
 แฉมดิน เลิศบุศย์  
 อำนวย อินทสร  
 น้อมคำ ปิยะวงศ์รุ่งเรือง  
 รินธรรม อโศกตระกูล  
 น้อมนบ ปิยะวัฒน์

**กองรับใช้ศิลปกรรม**  
 ตำนานไทธานี  
 แสงศิลป์ เตือนหงาย  
 วิสูตร นวพันธุ์  
 ดินหิน รักพงษ์อโศก  
 พุทธพันชาติ เทพไพฑูริย์

**กองรับใช้ธุรการ**  
 ศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ  
 สุเสรี สีประเสริฐ  
 คอกบัวน้อย นาวาบุญนิยม

**ผู้รับใช้ฝ่ายโฆษณา**  
 ศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ  
 โทร. ๐-๒๗๓๓๓-๖๒๔๕,  
 ๐๘-๑๒๕๓๓-๗๑๗๗

**จัดจำหน่าย**  
 กลับแก่น ๖๔๔ ขอมวินนทร์ ๔๔  
 ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม บึงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐  
 โทร. ๐-๒๗๓๓๓-๖๒๔๕

**พิมพ์ที่**  
 บริษัท ฟาร์กวัน จำกัด โทร.๐-๒๓๗๗๕-๙๕๑๑

**อัตรค่าสมาชิก**  
 ๒ ปี ๒๔ ฉบับ ๕๐๐ บาท  
 ๑ ปี ๑๒ ฉบับ ๒๕๐ บาท  
 ส่งธนาณัติ หรือตัวแลกเงินไปรษณีย์  
 สั่งจ่าย นางสาวศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ  
**ปท.คลองกุ่ม ๑๐๒๔๔**  
 สำนักพิมพ์กลับแก่น  
 ๖๔๔ ขวมวินนทร์ ๔๔ ถ.นวมินทร์  
 แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กทม.๑๐๒๔๐  
 หรือโอนเงินผ่านบัญชีออมทรัพย์  
**ธนาคารกรุงไทย สาขานนวมินทร์**  
 บัญชี นางสาวศีลสนิท น้อยอินดี๊ะ  
 เลขที่ ๐๕๗-๑-๔๔๗๐๕-๘  
 ยืนยันการโอนที่ ๐-๒๗๓๓๓-๖๒๔๕  
 หรือ farinkwan@yahoo.com

12

สี่สันชีวิต

“นับว่าโชคดีแท้เทียว ตั้งพรรคใหม่ ๆ ก็มีโอกาสดสอบพลังในสนามจริง... สนามเลือกตั้ง ส.ก.-ส.ข. เมื่อ ๒๙ ส.ค. ๕๓”



• คำของ •

## คนบ้านนอก บอกกล่าว

ผมเป็นเลขาธิการ ท่าน  
นายกรัฐมนตรี พลเอก  
เปรม ติณสูลานนท์ เมื่อ ๓๐  
ปีก่อนโน้น ปีนี้เพิ่งมีคน  
สัมภาษณ์ผม ถามผมเกี่ยวกับ  
วัตรปฏิบัติของท่าน

ผู้ถามคือคุณอัมภา สันติ-  
เมธนิล ผู้สื่อข่าวอาวุโสซึ่ง  
ผมรู้จักมักคุ้นมากกว่า ๓๐ ปี  
ผมตอบไปตามความเป็นจริง  
แม้กาลเวลาจะล่วงเลยมา  
นานผมยังจำได้ดี

จุดเด่นของปามีมากมาย  
ชื่อลือลือ กล้าหาญ อ่อนน้อม  
ถ่อมตน ...เมื่อทราบว่าจะ  
ต้องเป็นนายกรัฐมนตรี ท่าน  
ปรารภกับผมว่า ท่านไม่ได้  
เตรียมตัวมาก่อน ผมเรียน  
ท่านว่า ท่านเป็นผู้ใหญ่ที่  
ชื่อลือลือมากมาตลอด ท่าน  
เป็นนายก ฯ ได้ตลอด ท่าน  
แก้ไข ปัญหาบ้านเมือง  
ด้วยความเด็ดเดี่ยวกล้าหาญ

ท่านเป็นสุภาพบุรุษ ใครจะเหยียดหยามท่าน ด่าท่าน ท่านไม่เคย  
ด่าตอบเลย

ตอนเตรียมจัดตั้งรัฐบาลครั้งแรก การปรึกษาหารือกับหัวหน้า  
พรรคการเมืองต่าง ๆ ท่านจะถือธรรมเนียมแบบไทย ๆ ใครอายุ  
มากกว่าท่านจะไปหา ส่วนอายุน้อยกว่า ท่านจะเชิญมาที่บ้านสี่เสา  
หัวหน้าพรรคการเมืองคนหนึ่งอายุเท่าผม ไม่ยอมไปพบที่บ้าน  
สี่เสาตามคำเชิญ อ้างว่าเขามี ส.ส.ในกรุงเทพฯ มากที่สุดใน  
ครั้งนั้น ป่าต้องไปหาเขา ไม่ใช่ให้เขามาหาป่า

ผมพูดโทรศัพท์ท่านเท่าไรเขาก็ไม่ยอม ป่าเดินผ่านพอดี ฉวย  
โทรศัพท์ไปพูดเอง ผมได้ยินท่านพูด ครับ ครับ ครับครับ... เสร็จ  
แล้วท่านก็บ่นกับผมว่า ท่านนึกว่าเขาจะพูดสอนการเมืองท่าน  
๒ นาที เขาสอนนานถึง ๗ นาที (หัวหน้าพรรคการเมืองคนนั้น  
ต่อมาเป็นนายกรัฐมนตรีและเสียชีวิตด้วยโรคมะเร็งเมื่อไม่นานมานี้)

ผู้ที่เคยไปร่วมตกระกำลำบาก กินนอนข้างถนนมาเป็นเวลา  
ร้อย ๆ วัน (๓๓+๑๙๓) คงจะภูมิใจว่าเกิดมาทั้งที่ช่วยกันทำเงินให้  
ประเทศชาติถึง ๔๖,๐๐๐ พันล้านบาท จากการศึกษาตัดสิน  
ขั้นสุดท้าย ยึดทรัพย์ พ.ต.ท.ทักษิณ ตกเป็นของแผ่นดิน มีรัฐบาล  
ชุดใหม่ พรรคการเมืองใด ทำเงินให้ประเทศมากมายเท่า นั้น จะมี  
ก็แต่ “พันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย” เท่านั้น

ก่อนการเลือกตั้ง ส.ก. ส.ช. คำว่า “การเมืองใหม่” กลับมามี  
คนพูดถึงกันมากอีกที พันมิตรหลายคนแนะนำให้ผมแปลและขาย  
หนังสือชื่อ “CHAMLONG SRIMUANG AND THE NEW THAI  
POLITICS” เพื่อเอาเงินมาช่วยสังคมไทย

ไปชมคอนเสิร์ต “แผ่นดินของเรา” คุณศิริลักษณ์ คนนามสกุล  
เดียวกับผม ซึ่งครั้งหนึ่งนานมาแล้วเธอเคยเป็นประธานจัดงาน  
“คอนเสิร์ตเซย์ ๆ” คนติดใจกันใหญ่ เพราะตรงข้ามกับชื่อคอนเสิร์ต  
คุณศิริลักษณ์แนะนำให้ผมจัดคอนเสิร์ตปลุกให้คนไทยรักชาติ

ผมเป็นคนว่าง่าย เลยจะทำตามทั้ง ๒ เรื่องครับ ๓

### ▶ บ้านปานาคอย

จำลอง ศรีเมือง

ผมคิดว่าไม่ได้เลยก็ตีเหมือนกัน เป็นการกระตุ้นให้สังคมคิด  
อย่างหนักว่าอะไรจะเกิดขึ้นกับบ้านเมืองเรา

### ▶ เรื่องอย่างนี้ต้องช่วยกัน เผยแพร่

ปราโมทย์ นาคทรรพ

เพราะคอร์รัปชันอำนาจและโกงกิน ประเทศจึงเป็นง่อยไป  
เกือบทุกระบบ และระบอบไปทุกหน่วยงานพื้นที่ แม้กระทั่ง  
หน่วยความมั่นคงของชาติก็ไม่เว้น...



## ติดใจบุหรี

อ่านคุณนิคิดคิดน้อย ฉบับ ๒๔๑ เรื่องงดเหล่า  
เข้าพรรษา และพาดพิงไปถึงบุหรีด้วย น่าเป็นห่วง  
สังคมที่ชายหญิงวัยแครงรุ่นริสูบบุหรีกันเกร่อ  
เหมือนเป็นลิ่งโก้เก๋ ผิดกับเมื่อ ๔๐-๕๐ ปีก่อนโน้น  
มีแต่ผู้หญิงบาร์ ผู้หญิงกลางคืนเท่านั้นที่สูบบุหรี  
ส่วนผู้ชายก็รุ่นหนุ่มใหญ่ นั่นแหละจึงจะสูบ  
สำหรับพระนั้นไม่ต้องพูดถึง ไปบ้านไหนญาติโยม  
ก็จัดพานหมากพญาสูบบุหรีถวายเป็นประจำ

- คนรุ่นเก่า หัวใหม่ จะเซ่งเทรา

☞ บุหรีเป็นสิ่งเสพติดต้นทางที่ถูกต้อง  
กฎหมาย แต่มีโทษภัยร้ายกาจต่อชีวิต ก็รู้ ๆ กัน  
อยู่แล้ว และยังเป็นเชื้อชักนำไปสู่ปลายทาง คือ  
สิ่งเสพติดร้ายแรง-ผิดกฎหมายในโอกาสต่อไป  
นอกจากการแพทย์จะชี้โทษภัยปรามให้งดเว้นแล้ว  
ผู้ครองผ้ากาสาวพัสดุ์ที่ชาวบ้านเลื่อมใสศรัทธา  
นั้นแหละจะทรงพลังศักดิ์กั้นได้ชะงัดนัก

## หัวคน-หัวโขน

สวมหัวโขนโลดเต้น	ในสภา ผู้แทน
มือว่อนตามบัญชา	สั่งได้
พูดพลาหมพล่อยลีลา	งานวัด
สาระเหลวไหลไร้	ค่าคุ้มเงินเดือน

- รากหญ้า สวนสัตว์เขาดิน

☞ ทร์พย์ลีนยศศักดิ์ล้วน	อนิจจัง
คุณค่าคนจิ้ง	คู่หล้า
หากมีเร่รวัตรวมพลัง	ปฏิรูป ประเทศ
จักพลาดโอกาสกล้า	กอบกู้ชาติไทย

## จับผิด-เจอถูก

รู้เรื่องราวของสันตือโคกบ้างจากเพื่อนบ้าน  
รู้ทีละเรื่องสองเรื่องเรื่อยมาเป็นปีแล้ว คิดแต่ว่า  
ช่างคุยไม่โอ้อวดเหลือหลาย มีทีไหนกว่าจะได้  
บวชต้องโอนทรัพย์สมบัติออก สละครอบครัว

จดทะเบียนหย่า แล้วยังต้องฝึกฝนตัวกันเป็นปี  
ต้องกินอาหารมังสวิรัตมือเดียวอีกต่างหาก  
มิหนำซ้ำพวกฆราวาสที่มาช่วยงานวัดอีกเยอะแยะ  
ก็มีทั้งคนแก่เฒ่าหนุ่มสาว ทำงานฟรีเป็นเดือน  
เป็นปีไม่มีรายได้ วันหนึ่งขอติดรถเพื่อนบ้านมาที่  
สันตือโคก ช่วงวันเข้าพรรษาพอดี แทบไม่  
เชื่อตาตัวเอง เจอวัดเจอป่าในเมืองกรุง เจอพระ  
ไม่โกนคิ้ว เจอแม่ชีกรัก เจอนักเรียนกินนอน  
ระดับมัธยม เจอคนช่วยงานวัด คนมาวัดมากมาย  
แต่แปลกที่ไม่เจอใครสวมใส่เครื่องประดับ  
แต่งหน้าทาปากเหมือนกับที่เห็นตามวัดทั่ว ๆ ไป  
ไม่เสียทีที่ได้มาเจอ จะหาโอกาสมาอีก

- บ้านนอก เข้าเมือง ละครบุรี

☞ อย่าเพิ่งหลวมตัวเชื่ออะไรง่าย ๆ เพียงแค่  
เห็นกับตาคนเดียว อาจเจอรายการจัดฉาก  
ซุบซอบล่อบลาาก็ได้ ติดตามดูให้ถึงที่สุด ให้รู้ดำรู้แดง  
จนได้

## สถาบันประสาทฯ

เป็นเจ้าของที่ทะเบียนประวัติผู้ป่วยของ  
สถาบันประสาทวิทยา เห็นหนังสือเราคิดอะไร  
ที่แผงรับบริจาคหนังสือ จึงเอามาอ่านช่วงพัก  
และเห็นชื่อบรรณาธิการแล้วคุ้น ๆ ว่าเป็นผู้ป่วย  
ของสถาบัน ฯ ตรวจสอบทะเบียนจึงรู้ว่าใช่ ต่อ  
ไปนี่ก็จะหาโอกาสอ่านหนังสือนี้ตลอดไปจาก  
แผงรับบริจาค เพราะมีเนื้อหาหลากหลายน่าสนใจ  
มาก

- ขอสงวนนาม สถาบันประสาทฯ

☞ ยินดีครับที่ผู้ป่วยของสถาบัน ฯ มีโอกาส  
ได้ทำประโยชน์บ้าง แม้เล็กน้อยก็ยังดี ทุกครั้งที่  
ไปพบแพทย์ ก็จะมีโอกาสเอาหนังสือไปวางไว้ที่  
แผงรับหนังสือชุดหนึ่ง และเอาไปฝากหมอสุชาติ  
หาญไชยพิบูลย์กุล อีกชุดหนึ่ง ขอขอบคุณครับที่



สนใจหนังสือเราคิดอะไร

## ความจริงของชีวิต

ท่านจันทร์เคยพูดว่า “คนเราเกิดมาได้ ๔ อย่าง แถม ๔ อย่าง คือ ได้ลาภ ยศ สุข สรรเสริญ แถม เลื่อมลลาภ เลื่อมยศ ทุกข์ และนินทา ไม่อยากได้ ก็ต้องได้”

เมื่อวันที่ ๒๔ สิงหาคม ได้ทราบข่าวว่าหลานชาย ลูกของญาติผู้พี่เสียชีวิต เขาเพิ่งจบปริญญาโท อายุ ๒๖ ปี เข้าทำงานได้ ๒ เดือน ก่อนหน้านี้อายุ ๔-๕ วัน ถูกรถยนต์ชนขาหัก แม่ไปเฝ้าดูแลรักษา ไม่คาดคิดว่าลูกจะเสียชีวิต แต่จู่ ๆ ก็เสียกะทันหัน เป็นลูกคนเดียว แม่ร่ำไห้ปานใจจะขาด เพราะพ่อของลูกก็เสียชีวิตไปตอนลูกชายเรียนปริญญาตรี แม่ต้องอยู่ตัวคนเดียวในบ้านหลังใหญ่ ลูกชายนิสัยดี เรียบร้อย ผู้ใหญ่ท่านหนึ่งที่ทราบข่าว บอกดิฉันว่า เศร้าใจมาก ไม่เคยเศร้าใจงานอื่นเท่างานนี้

ช่วงที่กำลังเผาศพ ๒๙ สิงหาคม ปกติแขกหรือก็จะทยอยกลับกันเกือบหมด แต่นี่นั่งรอยืนรอจำนวนมาก เพราะสงสารคนเป็นแม่ ดิฉันพูดกับเพื่อนว่า อย่างนี้กรรมที่เขารเรียกว่า แทบจะสิ้นสติสมปฤติ อัลบั้มรูปลูกจบการศึกษาทั้งปริญญาตรี-ปริญญาโทแม่ทำไว้เรียบร้อย ดูรูปภาพยิ้มแย้มมีความสุขกัน เห็นแล้วก็ต้องรำพึงว่า ชีวิตนี้ทุกข์แต่หนอ อ้อ! ช่วงอ่านประวัติผู้เสียชีวิต ผู้อ่านประวัติพูดถึงคำบอกเล่าของแม่ตอนลูกนอนโรงพยาบาล คือ ลูกบอกว่า แม่...กอดลูกหน่อย ลูกรักแม่นะ แล้วจับมือแม่ไปแนบแก้ม แม่ก็บอกว่า แม่ก็รักลูก

เล่าประวัติเสร็จ ก็มีการขับเสภาด้วย คนขับก็เสียงดี ใจความก็ดี ยิ่งขับแม่ก็ยิ่งร้องไห้ ดิฉันคิดว่า เหมือนตอกย้ำทำความทุกข์ให้แก่แม่ยิ่งขึ้น

ยังคิดว่าถ้าเป็นตัวเองตาย ให้กล่าวเฉพาะคำว่า “ผู้วายชนม์ก็ได้จากไปแล้ว ชีวิตก็ไม่ทำอะไรแค่นี้แหละ มีแต่กรรมดีกรรมชั่วติดตัวไป”

ตอนเก็บกระดูก กระดุกก็จะขาว และเป็นชิ้นเล็ก ๆ ผู้เฒ่าผู้แก่เคยบอกว่า ถ้าคนยังไม่ถึงฆาต แต่ต้องตายก่อนกาล กระดุกจะเป็นท่อน ๆ และดำ ท่านบรรณาธิการมีความเห็นอย่างไร

• หมิง ซาตินี่โสด

☞ ตอนเป็นเด็ก ชั้นประถมเรียนที่โรงเรียนศาลาวัด ชั้นเตรียมถึง ป.๔ โลงโถงติดต่อกันตลอดนั่งพื้นศาลามีไม้กระดานแผ่นยาวทอดพาดขอนไม้ใช้วางหนังสือกระดานชนวน ตอนเย็นเดินผ่านโรงร้านข้างบ้าน เจอวงเหล้าเจ้าประจำ ๓-๔ คน และได้ยินล่านำขี้เมาบทหนึ่งเกือบทุกวัน จำติดหูจนบัดนี้

ไม่ถึงที่ตายไม่วายชีวาอาตม  
ใครพิฆาตเช่นฆ่าไม่อาลัย  
ครั้นถึงที่ตายวายชีวัน  
ไม้จิ้มฟันจิ้มเหงือกก็เลือกตาย

เนื้อหาแฝงสังขารมชวนคิด “ครั้นถึงที่ตาย” นั้นแหละครับจึงต้องตาย รายนี้ก็ถึงฆาตตามกาลมิใช่ตายก่อนกาลหรอก มีกำหนดไว้ตรงไหนหรือครับ ?

☞ บรรณาธิการ

เมื่อรู้ว่าร่างกายแตกดับง่ายเหมือนหมอน้ำ  
พึงป้องกันจิตให้มั่นเหมือนป้องกันเมืองหลวง  
แล้วพึงรบกับพญามารด้วยอาวุธคือปัญญา  
เมื่อรบชนะแล้วพึงรักษาชัยชนะนั้นไว้  
ระวังอย่าตกอยู่ในอำนาจมารอีก

(พุทธวจนะ)



# เหลือบที่เอราวัณ โขกราคา ของไหว้ พระพรหม

ตำรวจรับประชาชนร้องทุกข์กันมากผู้ชาย

เครื่องสักการะทำ

ชาวพระบรมวงศานุวงศ์



**พ**าดหัวข่าวหน้าแรกไทยโพสต์ เอกซ์ไซท์ฉบับที่ ๕๐๔๔ ๒๔ - ๒๕ สิงหาคม ๒๕๕๓ “เหลือบที่เอราวัณโขกราคาของไหว้พระพรหม” ประกอบภาพศาลพระพรหม มีพวงมาลัยกองพะเนินที่แท่นด้านหน้า

เริ่มเนื้อหาข่าวว่าแม่ค้าพวงมาลัยบนทางเท้าข้างศาลพระพรหมเอราวัณชูดริตลูก้าพวงมาลัยด้วยราคามาหาโหด ๓,๐๐๐ - ๘,๐๐๐ บาท ชาวบ้านทั้งไทยและเทศเดือดร้อนไปตาม ๆ กัน แต่เจ้าหน้าที่เทศกิจ และตำรวจก็หมดสติปัญญาที่จะจัดการแก้ไข จึงเป็นปัญหาเรื้อรังตลอดมา

อันที่จริงปัญหานี้มีตัวการสำคัญอยู่ ๒ ฝ่าย ในเมื่อจัดการฝ่ายแม่ค้ามาหาโหดให้เกิดเมตตามหานิยมเอื้อเอ็นดูลูกค้าไม่ได้ ก็น่าจะจัดการฝ่ายลูกค้า โดยเฉพาะอย่างยิ่งลูกค้าคนไทยที่สำคัญตนว่าเป็นชาวพุทธ !

“บูชาอะไร อ่อนวอนร้องขออะไร จะได้

อะไร ?” คำถามนี้ขอฝากให้สำนักงานเขตปทุมวัน ขอแรงกรมการศาสนา คณะสงฆ์ ช่วยเอาภาระไล่เสียงถามเหล่าลูกค้าชาวไทยพุทธทั้งหลาย และขอได้โปรดแผ่เมตตาให้คนไทยเหล่านี้มีดวงตาเห็นธรรมให้จงได้ ในที่สุดก็จะหลงเหลือแต่เหล่าลูกค้าเทศ เขาคงจะฉุกคิดกระมังว่าทำไมเดี๋ยวนี้ไม่มีแมลงเฝ้าไทยบินเข้ากองไฟเลย !

“พุทธะ” หมายถึงต้นรู้

สภาวะจิตวิญญาน

“ธรรมะ” แผ่สืบสาน

สาดส่องแสงโลมได้

“สงฆ์” บำเพ็ญโอบเอื้อ

เพียรพรำปริยัติ

ศรัทธาปฏิบัติ

โยปถ้อยชนพลาตเป้า

เบิกบาน

สว่างไสว

สืบทอด

โลกร้อนสงบเย็น

ล้ำสัตว์

ค่าเช่า

ครัดเคร่ง

ตื่นรู้เบิกบาน

☸



จาก “กาญจน์” สู่ “กรุง” เมื่อปลายเดือนที่แล้ว ผมใช้เวลาในกรุงทำกิจกรรมหลายอย่าง เช่น ๒๔ สิงหา ไป ปปช. (สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ) ฟ้องตำรวจ ต่อมาอีกสองวันถูกตำรวจเรียกฐานเป็นผู้ก่อการร้าย

๒๕ ถึง ๒๘ ออกโทรทัศน์รายการสด ๖ รายการ ๓ สถานี และออกวิทยุอีก ๑ สถานี ก่อนจะไปลงคะแนนเลือก ส.ก. และ ส.ช. ในเช้าวันอาทิตย์ที่ ๒๙ สิงหา คำวันเสาร์ ๒๘ ไปฟังดนตรี “แผ่นดินของเรา” ที่หอประชุมเล็ก ศูนย์วัฒนธรรมแห่งประเทศไทย จัดโดย คุณณัฐ และคุณพ-วงเดือน ยนตรรักษ์ ซึ่งเคยขึ้นเวทีพันธมิตรหลายครั้ง



● ณัฐ ยนตรรักษ์  
ภาพผู้จัดการออนไลน์



● ณัฐ พ-วงเดือน ยนตรรักษ์  
ขึ้นเวทีพันธมิตร  
(ภาพ boringdays.net)

“ปัญหาการคุกคามอธิปไตยตลอดแนวชายแดนไทย-กัมพูชา และบริเวณปราสาทเขาพระวิหารนั้น กำลังทวีความรุนแรงขึ้นตามลำดับ การกระทำอย่างเป็นกระบวนการและสลับซับซ้อนของประเทศเพื่อนบ้านนั้น นับเป็นความรุนแรงที่

ซ้ำเติมปัญหาภายในของบ้านเมืองที่รักของเรา ครั้งแล้วครั้งเล่า และในที่สุดอาจส่งผลเสียหายใหญ่หลวงต่อการเสียดินแดน และทรัพยากรที่มีค่ามหาศาลในทะเล ด้วยภาวะผูกพันทางใจที่มีต่อแผ่นดินเกิด คนไทยเล็ก ๆ กลุ่มหนึ่งได้รวมตัวกัน ร่วมแรง ร่วมใจ ร่วมความคิด เพื่อแสดงความขอบคุณผู้กล้าของชาติ อันประกอบด้วยทหาร ตำรวจ ผู้ปฏิบัติหน้าที่เครือข่ายภาคประชาชน และคนไทยทุกหมู่เหล่า ที่ได้เสียสละแรงกายแรงใจ ทุนทรัพย์ ทุ่มเทความรู้ความสามารถ แม้จะต้องเผชิญปัญหาอุปสรรคนานัปการ ทั้งนี้เพื่อพิทักษ์แผ่นดินไทย ให้ได้ตกทอดถึงลูกหลาน”

ข้อความทั้งหมดนี้ เป็นวัตถุประสงค์ของการจัดแสดงคอนเสิร์ต ส่วนรายได้นั้นระบุไว้ว่า “เงินรายได้ทั้งหมดจากการแสดงครั้งนี้ ขอมอบให้เป็นทุน... เพื่อแสดงความขอบคุณจากใจต่อท่านผู้กล้า และเพื่อหนุนใจทุกดวงที่ได้ปฏิบัติภารกิจสูงส่งนี้ ต่อแผ่นดินไทยที่รักของเรา”

ฟัง “ดนตรีปลุกใจ” ไป ก็ย้อนนึกถึงเมื่อ ๕๐ กว่าปีก่อน ขณะเป็นนักเรียนนายร้อย จปร. ถูกเกณฑ์ไปชมการแสดงละครและดนตรีปลุกใจของหลวงวิจิตรวาทการ “อาณาภาพแห่งความเสียสละ” ที่หอประชุมวัฒนธรรม ซึ่งขณะนั้นอยู่ที่สนามเสือป่าข้างพระบรมรูปทรงม้า มีเพลงอมตะหลายเพลงเหมือน “แผ่นดินของเรา” เช่น เพลง “ต้นตระกูลไทย” และ เพลง “อิษฐาน” เป็นต้น

แม้จะไม่ต้องเสียเงินเข้าชม ผมและเพื่อนนักเรียนนายร้อยก็กันไปตาม ๆ กัน เพราะเสียเวลาดูหนังสือตอนค่ำเพื่อสอบวันพรุ่งนี้ (สมัยก่อนโรงเรียนนักเรียนนายร้อยมีสอบเก็บคะแนนทุกวัน)

พอไปชมเข้าจริง ๆ ดิดอกติดใจ ตื่นตาตื่นใจ คินต่อ ๆ มาไม่ต้องเกณฑ์ นักเรียนนายร้อยสมัครใจแห่กันไปชม แน่นทุกคืน

การเล่นเปียโนและขับร้องเพลงปลุกใจ นอกจากคุณณัฐ, คุณพ-วงเดือน และลูก ๆ ๓ คนแล้ว ยังมีนักร้องรับเชิญอีกคนหนึ่ง ที่ใคร ๆ

ไม่คาดคิดมาก่อนว่าจะร้องเข้าชั้นนักร้องอาชีพ คืออาจารย์ปานเทพ พัวพงษ์พันธ์ วันรุ่งขึ้น คุณคำคุณ ลีทธิสมานเล่าให้ผมฟังต่อหน้าอาจารย์ปานเทพว่า อาจารย์ปานเทพเป็นนักร้องรางวัลชนะเลิศมาก่อน เกือบจะเลือกเป็นนักร้องแทนนักร้องเสียแล้ว

คอนเสิร์ต “แผ่นดินของเรา” สอดคล้องกับสถานการณ์สด ๆ ร้อน ๆ กรณีที่เราเสียดินแดนให้เขมร คุณสนธิ ลิ้มทองกุล เปิดประเด็นเรื่องนี้เมื่อ ๓ ปีก่อน ก่อนที่คุณวีระ สมความคิดและคณะจะเดินทางไปปราสาทพระวิหาร (พิสูจน์ให้เห็นกันชัด ๆ ว่า เขมรเข้ามายึดครองดินแดนไทยบริเวณนั้นไปแล้ว) ก่อนที่จะมีการชุมนุมหน้าสำนักงานยูเนสโก และก่อนที่จะไปชุมนุม ๗ สิงหาคมให้รัฐบาลออกมาชี้แจง ก่อนหน้า ๓ ปีเศษ

วันพุธ ๒๕ สิงหาคม คุณสนธิ พูดเรื่องปราสาทพระวิหารอีก วิจารณ์ นายสุนเซน ในรายการ “เมืองไทยรายสัปดาห์” ทางสถานีโทรทัศน์เอเอสทีวี นายสุนเซนร้อนตัวออกแถลงการณ์ด่าคุณสนธิเสีย ๆ หาย ๆ นับเป็นเรื่องแปลกประหลาด มีที่ไหนในโลกบ้าง ที่นายกรัฐมนตรีออกแถลงการณ์โจมตีคนธรรมดา ๆ ไม่มีตำแหน่งอะไรในบ้านเมืองเลย เป็นเพียงคนที่อยู่ในแวดวงหนังสือพิมพ์วิทยุ และโทรทัศน์เท่านั้น เป็นการให้เกียรติคุณสนธิมาก

คุณสนธิออกโทรทัศน์เมื่อคืน ๒๗ สิงหาคม ได้กลับสุนเซนอย่างเผ็ดร้อน ด้วยความจริงที่ปรากฏชัดในประวัติศาสตร์ สถานีโทรทัศน์เอเอสทีวีนำเทปออกอากาศซ้ำหลายครั้ง และสถานีโทรทัศน์ช่องอื่นบางช่องก็นำไปเผยแพร่ด้วย ผู้ชมจำนวนมากขอให้ทำซีดีหรือพิมพ์เอกสารเผยแพร่ไปให้ทั่วทั้งในไทยและต่างประเทศ

หนังสือพิมพ์ผู้จัดการรายวัน ได้สรุปข่าวไว้ดังนี้  
**“สุนเซน” สุนัขจิ้งจอก  
สนธิอัดจาง้วง-อกตัณญู**

วานนี้ (๒๗ ส.ค.) นายสนธิ ลิ้มทองกุล แกนนำพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย กล่าว

ในรายการเมืองไทยรายสัปดาห์ถึงกรณีที่นายสุนเซน นายกรัฐมนตรีก็มพูชา ให้สัมภาษณ์และออกแถลงการณ์โจมตีคน ภาคประชาชนที่ทวงคืนพื้นที่เขาพระวิหาร และประเทศไทยว่า นายสุนเซนโหดคือที่ นายอภิสิทธิ์ เวชชาชีวะ นายกรัฐมนตรีไม่ได้คิดจะยกเลิกเอ็มโอยู ๒๕๔๓ ที่รับแผนที่ ๑ ต่อ ๒๐๐,๐๐๐ เพราะนายก ฯ คนนี้อยากอยู่เฉย ๆ ตามนิถุนนายก ฯ จึงปล่อยให้โยนความผิดให้ภาคประชาชนว่าเป็นผู้ร้าย ปล่อยให้กัมพูชารุกรานอยู่เหมือนเดิม นายสุนเซนนั้นเปรียบเหมือนหมาจิ้งจอก รู้จุดอ่อนของนายอภิสิทธิ์ที่เพียงหวังจะถนอมตัวว่าหากมาคบบกับพันธมิตร ฯ ก็จะเป็นการทำร้ายความเป็นเอกภาพของนายอภิสิทธิ์ นายสุนเซนจึงให้สัมภาษณ์โจมตีประเทศไทยอย่างรุนแรง

นายสนธิกล่าวว่า ตนอยากเล่าพระราชกรณียกิจสมเด็จพระนางเจ้า ฯ พระบรมราชินีนาถ ที่มีต่อพี่น้องประชาชนของนายสุนเซนในอดีต พระองค์มอบให้สมเด็จพระเทพ ฯ เข้ามาช่วยประชาชนชาวเขมรที่หนีสงครามเข้ามาในประเทศไทย พระองค์ไปหาผ้ามาทำธงกาชาดลงมือเย็บด้วยพระองค์เอง ไปช่วยคนของพวกคุณ ขณะเดียวกันทหารตำรวจก็ต้องพาพระองค์ท่านไปพบของจริง และพระองค์ก็ไม่รังเกียจใจแม้แต่นิดเดียว

“พระเมตตาของพระองค์ท่าน ส่งสิ่งของให้ชาวเขมร จะเห็นว่าสถาบันกษัตริย์ตลอดจนคนไทยมีจิตใจเอื้ออาทรในยามที่บ้านคุณบ้านแตก ฝ่าแค้นชาติผมขอให้คุณลองแปลเป็นภาษาคุณว่า ถ้าจิตใจคุณเป็นมนุษย์ รู้จักกตัญญู ก็จะต้องเข้าใจ โดยเฉพาะเรื่องของคนที่หนีสงคราม ต้องทิ้งลูกเพื่อจำกัคน้ำ จำกัคอาหาร แต่ต้องตัดใจทิ้งลูกเพื่อความอยู่รอดของลูกอีกคน พระองค์และคนไทยไม่เคยทิ้งคนของพวกคุณ แต่คุณกำลังเอาเรื่องชั่ว ๆ ของคนไทยไปสั่งสม เพราะดินแดนของคุณมีแต่ความชั่ว ๆ” นายสนธิกล่าว

นายสนธิกล่าวต่อว่า นายสุนเซนกำลังพูดจาง้วงสถาบันพระมหากษัตริย์ไทย นายสุนเซนคงโกรธที่ว่า ตนพูดเรื่องที่สมเด็จพระนเรศวร ตัด



คอประยาละแวก เอาเลือดมาล้างเท้า ก็เลยสับสน  
อ้างว่า สมัยพระนเรศวรที่เดินทัพไปยังเขมร ก็  
เพราะจากการร้องขอจากกษัตริย์เขมร ตรงนั้น  
ประวัติศาสตร์ด้านคุณ แต่ประวัติศาสตร์ด้านไทยที่  
เล่ามาจากปากต่อปาก ตั้งนั้นขอให้ไปเข้าใจ  
ประวัติศาสตร์เสียใหม่ เพราะเขมรขณะนั้นเป็น  
เมืองขึ้นของคนไทย

แกนนำพันธมิตร ฯ กล่าวอีกว่า ในช่วงปี  
๒๕๔๐ ในการเลือกตั้งใหญ่ในเขมร พรรค  
ประชาชนกัมพูชา ของนายฮุนเซน ได้รับเลือกตั้งได้  
๔๙ เสียง น้อยกว่าพรรคพุนซินเปก ของ  
สมเด็จพระนฤฤทธิ์ ที่ได้กว่า ๕๑ เสียง คุณกลับเอา  
กำลังทหารตำรวจในมือคุณยึดอำนาจ ไปฟ้องให้  
สหประชาชาติ ให้ตะวันตกมารับรองคุณว่า จะต้องมี  
นายก ฯ ๒ คน และไปใช้วิชามารใช้ทหาร และ  
ยึดอำนาจ กล่าวหาว่าเจ้ารณฤทธิ์คิดจะปฏิวัติคุณ  
คุณก็ค่อยไปตั้งคนของเจ้ารณฤทธิ์ ไปเอาของคน  
อื่นเข้ามารวมกับพรรคคุณ

“แน่นอน คุณว่าประชาชนเขมรสนับสนุน รัก  
คุณ เคารพอย่างสุดซึ้ง คนพวกนั้นก็คือ เครือ  
ญาติคุณ คนใกล้ชิดคุณที่มีอำนาจเท่าคุณ รั้วราย  
เพียงคนของพวกคุณ ผมเห็นได้ว่า คุณนิสัยคล้าย  
กับ พ.ต.ท.ทักษิณ ชินวัตร เพราะ พ.ต.ท.ทักษิณ  
คงไปเลียนแบบนิสัยคุณอย่างแน่นอนเหมือนกับช่วง  
ที่ พ.ต.ท.ทักษิณ ไปซื้อพรรคของ พล.อ.ชวลิต มา  
รวม ๆ กัน”

นายสนธิ กล่าวด้วยว่า นายฮุนเซน เปรียบ  
เป็นผู้มีอิทธิพล ที่ไล่ฆ่าฝ่ายค้าน เป็น “ฆาตกร  
สมรู้ร่วมคิดเวียดนาม ฆ่าคนเขมรกันเอง” โศกคดีที่  
นายฮุนเซนเจอนายก ฯ ไทยแต่ละคน แต่ละคน  
ไม่กล้า นายฮุนเซนน่าจะต้องเจอกับนายก ฯ ที่  
กล้าหาญ ถ้าเจอคนที่ออกมาพูดว่าปราสาท  
พระวิหารเป็นของคุณ พื้นที่พระวิหารเป็นของ  
คนไทย ตั้งนั้น คุณใช้เวลาไม่เกิน ๗ วัน ให้มานำ  
คนเขมรออกจากพื้นที่ เราจะรุกกระชับขอพื้นที่คืน  
ที่ผ่านมาไม่เจอเพราะคุณโศกคดี

นายสนธิกล่าวว่า กรณีที่นายฮุนเซน อ้างว่า



ผู้จัดการออนไลน์

เป็นวีรบุรุษสันติภาพ เปรียบตัวเองเป็นสมเด็จฯ  
ตรงนี้คุณไม่ได้เล่าให้ประชาชนฟังว่า ธนาคารโลก  
เขาไม่อนุมัติเงินให้คุณ เพราะเขารู้ว่าคุณกำลัง  
คอร์รัปชั่น แต่นายฮุนเซนกลับตอบได้เมื่อ ๔ ปีที่  
แล้วว่า เป็นการตอบได้ธนาคารโลก หวังเพียงให้  
เปิดเผยตัวผู้ให้ข้อมูลข่าวสารการทุจริต ตรงนี้ถาม  
ว่า ใครจะกล้ามาเปิดตัว คุณก็จะได้จับเขาไปฆ่า  
ตามนิสัยของคุณ

ที่นายฮุนเซนอ้างว่า เป็นพุทธศาสนิกชน ตาม  
ว่าขณะนี้ประเทศของคุณเป็นที่พอกตัวของผู้ค้า  
ยาเสพติด มีโรงแรมที่พอกจากยาเสพติดมากมาย  
ถามว่าบ่อนการพนันที่คุณได้รับเงินเบ็ดเสร็จ  
กว่า ๓๐ แห่ง กว่าเดือนละ ๓๐ ล้าน คุณ  
ปฏิเสธใหม่ว่าคุณไม่ได้รับค่าตั้งจากบ่อนเหล่านั้น  
คุณกล้าพูดใหม่ ผมว่าคุณเงินก็ไม่ได้น้อยหรือค่อย  
ไปจาก พ.ต.ท.ทักษิณแน่ ตอนนี้นักคุณหลงทาง มี  
อัตราสูง ถ้าคุณมีจิตรับใช้สาธารณะเพื่อส่วนรวม  
ควรจะสะท้อนจิตใจตัวเองออกมาในรูปคุณธรรม  
มากกว่า เพราะคนอย่างคุณถ้ามีคุณธรรมก็จะ  
ไม่มาเที่ยวต่างประเทศอื่น คุณกำลังค่าประเทศไทย  
อย่างไรบ้าง

“ขณะเดียวกัน นายอภิสิทธิ์ที่ถูกกดดัน การที่  
นายฮุนเซนรู้จักอ่อนของนายอภิสิทธิ์ ออก  
แถลงการณ์ปลดนายทักษิณ ส่งทูตกลับไปมา และ  
บอกว่า จะต่านายสนธิเพื่อแยกภาคประชาชนออก  
จากนายอภิสิทธิ์ โดยกล่าวหาว่า เป็นคนสร้าง  
ความริ้วฉานให้ ๒ ประเทศ นั่นคือนายสนธิและ  
ภาคประชาชน เปรียบเหมือนเป็นการยืมมือเขมร

มาค่าตน เพราะนายอภิสิทธิ์และลูกน้องบางคนก็ คงชอบรัฐบาลก็ไม่ทำอะไร”

ท้ายสุดนายสนธิ กล่าวว่า อยากให้นายสุนทร รับทราบข้อมูลข้อเท็จจริง เพราะถ้านายสุนทรมีความเมตตาจริง อยากจะขอให้รัฐบาลเขมรมารับ ขอบทานกลับไปอยู่บ้าน เขาเครื่องบินมารับกลับ ขย่มาทักคนพวกนี้ไว้ที่นี้ขอให้เขาไปดูแลพวกเขาซะ แทนนำพันมิตร ๆ กล่าวในที่สุด”

ผมได้รับการชักชวนให้ช่วยพูดหาเสียงบ้าง ช่วยให้ผู้สมัคร ส.ก. ส.ข. ของพรรคการเมืองใหม่ ผมเริ่มจากรายการ “รู้ทันประเทศไทย” เอเอสทีวี ของอาจารย์เจิมศักดิ์ เย็นวันที่ ๒๕ สิงหาคม ผมออกโทรทัศน์ ๓ ช่อง ๖ รายการ และวิทยุ ๑ รายการ จนถึงเย็นวันที่ ๒๔ ซึ่งเป็นวันสุดท้ายของการหาเสียง

การเลือก ส.ก., ส.ข. คราวนี้เหตุผลชัดเจนมาก ชัดเจนว่าควรเลือกผู้สมัครพรรคการเมืองใหม่ วิกฤติบ้านเมืองคราวที่แล้ว ไม่มีพรรคการเมืองไหนเลยที่ออกมาช่วย มีแต่กลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตยเท่านั้น เมื่อประชาชนกลุ่มใหญ่ที่เสี่ยงเพื่อบ้านเมือง คนกลุ่มนี้มีความจำเป็นต้องตั้งพรรคการเมืองใหม่ขึ้นมา เพราะเมื่อเหตุการณ์สงบแล้ว พรรคการเมืองเก่า ๆ ก็ยังคงทำการเมืองแบบเก่าอยู่อีก บ้านเมืองเสียหายแน่ พรรคการเมืองใหม่เป็นเครื่องมือชนิดหนึ่งของกลุ่มพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย ถ้าไม่เลือกพรรคการเมืองใหม่แล้วจะไปเลือกพรรคไหน

ถ้ายังรักพรรคการเมืองเก่า ชอบพรรคการเมืองเก่าอยู่ ต้องนึกถึงชาติเป็นสำคัญ เลือกพรรคการเมืองใหม่ มิฉะนั้นตัวเองก็ต้องเลิกเป็นพันธมิตรซึ่งไม่มีใครว่า และการเลือกตั้ง ส.ก. ส.ข. เมื่อวันที่ ๒๙ สิงหาคมที่ผ่านมา คนไทยทุกคนไม่ว่า จะอยู่ต่างจังหวัดหรือต่างประเทศสามารถช่วยเลือกพรรคการเมืองใหม่ได้ทั้งนั้น โดยการโทรศัพท์ชวนญาติมิตรในกรุงเทพฯ ฯ ไปลงคะแนนให้พรรคการเมืองใหม่

ผมชี้แจงพี่น้องประชาชนผ่านวิทยุและโทรทัศน์ว่า เมื่อ ๒๐ ปีก่อนผมและคนกลุ่มเล็ก ๆ ตั้งพรรคพลังธรรมขึ้นมา ไม่มีโทรทัศน์ช่องไหนช่วย ไม่เหมือนยามนี้ที่โทรทัศน์เอเอสทีวีหนุนเต็มที่ ครึ่งกระโถนคนรู้เรื่องการเมืองน้อย ไม่เหมือนตอนชุมนุมปักหลักปักค้าง ๑๙๓ วัน มีการถ่ายทอดสดทางโทรทัศน์เกี่ยวกับเรื่องการเมืองวันละ ๒๔ ชั่วโมง ไม่มี กกต. คอยลงโทษ การโง่การเลือกตั้ง การซื้อเสียง แม้ขณะนี้จะไม่ ได้ผลเต็มที่นักก็ตาม ไม่มี...ไม่มี...และไม่มี...

แม้กระนั้นการเลือกตั้ง ส.ก. ส.ข. ปี ๒๕๓๓ พรรคพลังธรรมไม่ซื้อเสียงเด็ดขาดเหมือนทุกครั้ง ส.ข.มีทั้งหมด ๒๓๓ คน พลังธรรมได้ ๒๓๐ คน ได้ ๘๕ % ของทั้งหมด คู่แข่งคือประชาธิปัตย์ ได้ ๙ คน ส่วน ส.ก.มีทั้งหมด ๕๗ คน พลังธรรมได้ ๔๙ คน คิดเป็น ๘๖% ของทั้งหมด ประชาธิปัตย์ได้คนเดียว

พรรคพลังธรรมมีอุดมการณ์เหมือน ๆ พรรคการเมืองใหม่ และทำการเมืองใหม่มาตั้งแต่ครั้งก่อนโน้น ไม่มีอะไรเกือหนุนเลย ยังได้รับเลือกตั้งมากเท่านั้น แต่ก็ขึ้นอยู่กับ การซื้อเสียง และพลังเจียบ ถ้าเขาซื้อเสียงมาก เราก็แพ้ ถ้าพลังเจียบออกมาน้อยเราก็แพ้

แล้วก็เป็นอย่างที่ผมคาดการณ์เอาไว้ก่อน พรรคการเมืองใหม่ไม่ได้รับเลือกตั้งเป็น ส.ก. ส.ข.เลยสักคน ในฐานะเป็นผู้สนับสนุนพรรคการเมืองใหม่คนหนึ่ง ผมคิดว่าไม่ได้เลยก็ตีเหมือนกันเป็นการกระตุ้นให้สังคมคิดอย่างหนักว่าอะไรจะเกิดขึ้นกับบ้านเมืองเรา

หลังทราบผลการเลือกตั้ง มีพวกผมบางคนพูดอย่างเรียบ ๆ หน้าตาเฉย ๆ ว่า “คงจะต้องให้เสียบ้านเสียเมืองเสียก่อน การเลือกตั้งจึงจะดีขึ้น”

๒๖ สิงหาคม ผมและพวกไปพบตำรวจตามนัด ผู้ที่ถูกหมายเรียกในคดีก่อการร้ายและช่องโจร ๗๙ คนนั้นในหมายเรียกระบุไว้เหมือนกันหมด “พลตรีจำลอง ศรีเมือง กับพวกเป็นผู้ต้องหา” ผมกลายเป็นหัวหน้าผู้ก่อการร้าย เป็นหัวหน้า

ช่องโจรไปแล้ว

หนังสือพิมพ์ผู้จัดการรายวัน สรุปรายข่าวดังนี้

“วานนี้ (๒๗ ส.ค.) พล.ต.จำลอง ศรีเมือง แกนนำพันธมิตรประชาชนเพื่อประชาธิปไตย ให้สัมภาษณ์รายการ “เป็นประเด็นเป็นข่าว” ทาง Manager Radio เอฟเอ็ม ๙๗.๗๕ เมกะเฮิรตซ์ ถึงกรณีที่น่าายสุเทพ เทือกสุบรรณ รองนายกรัฐมนตรีฝ่ายความมั่นคง ออกมาปกป้องตำรวจ หลังนายสนธิ ลิ้มทองกุล แกนนำพันธมิตร ฯ ประกาศจะฟ้องกลับ พล.ต.ท.สมยศ พุ่มพันธุ์ม่วง ผู้ช่วยผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ ฐานกีดกันแก๊งพันธมิตร ฯ ด้วยการตั้งข้อกล่าวหาการร้าย ซึ่งเป็นข้อหาที่เกินจริง โดยนายสุเทพ พูดทำนองว่า น่าเห็นใจตำรวจ ที่เวลาทำหน้าที่ตรงไปตรงมาก็ถูกเลื้อยเลื้อยและเลื้อยแดงไม่พอใจ และว่า หากตำรวจตั้งข้อหาพันธมิตร ฯ แรงเกินจริง เมื่อไปถึงอัยการ อัยการก็คงสั่งไม่ฟ้อง หรือถ้าอัยการสั่งฟ้องแต่ศาลอาจจะสั่งยกฟ้องก็ได้ ซึ่ง พล.ต.จำลองชี้ว่า นายสุเทพแสดงความเห็นใจตำรวจอย่างนี้ไม่ถูกต้อง นายสุเทพต้องเห็นแก่ความถูกต้องชอบธรรม ไม่ใช่เห็นแก่ตำรวจ แล้วทำให้คนอื่นเสียหาย ต้องไม่เห็นใจตำรวจเพียงเพื่อให้ตำรวจอยู่ในโอวาทของตน เพราะตำรวจเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการยุติธรรมที่จะต้องให้ความยุติธรรม ถ้าตำรวจทำผิด แล้วตำรวจไม่ต้องติดตารางหรืออย่างไร ตำรวจจะอยู่เหนือกฎหมายหรือ ดังนั้น เพื่อให้ตำรวจได้ใจและทำผิดซ้ำแล้วซ้ำอีก ตนจะฟ้องเรียกค่าเสียหายจากตำรวจเป็นเงินหลายล้านบาท

“วันนี้แปลก คนคนหนึ่งเคยเป็นหัวหน้านักเรียนนายร้อยโรงเรียนนายร้อยพระจุลจอมเกล้า วันนี้กลับมาเป็นหัวหน้าผู้ก่อการร้ายหัวหน้าช่องโจรแล้วบอก ตำรวจทำตรงไปตรงมาได้ยังไง สิ่งที่สูง (พล.ต.จำลอง) ทำมาตลอดชีวิต ไม่ได้ทำเพื่อให้เขาสรรเสริญเยินยอ แต่ทำเพื่อบ้านเพื่อเมือง ทำตรงข้ามกับการเป็นผู้ก่อการร้าย ตรงกันข้ามกับการเป็นช่องโจร แล้วคุณออกกฎหมายเรียกได้ไง แล้วนี่ไม่ใช่ครั้งแรกนะ นี่เป็นครั้งที่ ๒ นะ ครั้ง

แรกข้อหากบฏ สูงไปติดตารางมาแล้วนะ เพราะใช้หมายนั่นนะ.. ครั้งนั้นเราไม่ได้ฟ้อง ตำรวจเลยได้ใจ ครั้งนี้ครั้งที่สองแล้ว ถ้าเราไม่ฟ้อง คุณก็ทำครั้งที่ ๓ ครั้งที่ ๔ อีก คุณสุเทพบอกว่าไม่รู้มัยบอกว่า (พันธมิตร) ถูกออกหมายเรียก ไม่เป็นไรหรอก ถ้าบริสุทธิ์ยุติธรรม ศาลก็ยกฟ้อง เอาคุณมั่งมัยล่ะ? วันนี้ให้ตำรวจออกหมายเรียกเลยหรือนายสุเทพ เทือกสุบรรณ เป็นผู้ก่อการร้าย เป็นช่องโจร คุณเอามัย? คุณคิดถึงคนอื่นเขาบ้างสิ ผมเลยได้โอกาส ที่จริงผมจะไม่พูดแล้วนะว่าผมจะฟ้อง ผมจะฟ้องเรียกค่าเสียหายเป็นเงินเอามาทำประโยชน์เพื่อสังคม ไม่ได้มาเข้ากระเป๋าผม เรียกให้หลายล้านเลย... ลองคิดดูคุณอย่างสูง กว่าจะอายุ ๗๕ กว่าจะทำมาได้ขนาดนี้ จากหัวหน้านักเรียนนายร้อย มาเป็นหัวหน้าผู้ก่อการร้าย สูงต้องฟ้องเรียกค่าเสียหาย ถ้าคุณสุเทพและนายกรัฐมนตรี้ และรัฐบาลเห็นใจเขาคุณเตรียมเอาเงินไปช่วย (พล.ต.ท.) สมยศเลย ผมฟ้องแน่”



พวกเราหลายคนรวมทั้งผมด้วย พยายามมีส่วนช่วยปกป้องบ้านเมืองมาตลอด กลับถูกหาว่าเป็นขบถ เป็นผู้ก่อการร้าย ไม่เป็นไรครับ ทุกครั้งก่อนออกจากบ้านก็คิดแล้ว อะไรจะเกิดขึ้นไม่เป็นไร เมื่อริจะเสี่ยงแล้วก็ต้องรับผลของการเสี่ยง

เป็นเรื่องเล็กมาก ถ้าเทียบกับสมัยกรุงศรีอยุธยา นั้นถึงขนาดหัวจะกุดแขนจะขาดก็ยอมเพื่อมีส่วนช่วยปกป้องบ้านเมือง

## บทนำ

การเมืองใหม่เกิดขึ้นท่ามกลางความหวังของประชาชน ซึ่งอุดมธาระอาใจต่อการเมืองในรูปแบบเก่า ๆ เต็มทน แต่อย่าเพียงแค่คาดหวัง ถึงเวลาแล้ว ที่ควรร่วมมือร่วมใจรวมแรง คูแและตรวจสอบนำการเมืองสู่เป้าหมายอันพิสุทธ์

### □ ได้รับเลือกเป็นหัวหน้าพรรคแล้วรู้สึกหนักใจไหม

ไม่หนักใจเพราะรู้ว่าต้องทำงานหนัก ตอนที่พันธมิตรเขาลงมติให้ตั้งพรรคการเมืองใหม่เมื่อวันที่ ๒๕ พฤษภาคม ๒๕๕๒ ผมก็เป็นผู้ก่อตั้งครั้งแรกแล้วก็ครบปี เราเห็นว่างานยังมีหลายอย่าง โดยเฉพาะงานภายในเพราะคนทำงานใหม่หมดหลายคนยังไม่ค่อยมีประสบการณ์ ไม่ว่าจะเป็งานการเมือง ด้านกฎหมายหรือด้านอื่น ๆ ซึ่งเคร่งครัดมาก จึงคิดว่าเมื่อห้าคนไม่สามารถเข้ามาร่วมได้ เหลือผมคนเดียว จะถอยไปก็รู้สึกจะไม่รับผิดชอบ ฉะนั้น เมื่อมีการเสนอมาก็จำเป็น

# สมศักดิ์ โกศัยสุข

## หัวหน้าพรรคการเมืองใหม่

ต้องรับ แล้วรู้ว่าจะต้องทำปัจจัยภายในพรรคให้ดี ก่อน คือ เหมือนร่างกาย ถ้าร่างกายเราไม่ดี ไปสู้กับใครก็ไม่ได้ ฉะนั้น เมื่อเห็นว่าอรรถาพของพรรคยังไม่เข้าที่เข้าทาง ก็จะต้องปรับปรุงแก้ไข รู้ว่าเป็นงานหนัก แต่ผมเป็นคนทำงานหนักมาโดยตลอด ก็เลยไม่ค่อยหนักใจเรื่องอะไรทั้งสิ้น เพราะชีวิตที่อยู่ก็ทำอะไรเพื่อส่วนรวมมาตลอด อยู่แล้ว คือเราทำเต็มที่ ได้เท่าไรก็ว่ากันไป เท่านั้นนะครับ

### □ การเมืองในช่วงหลังจากเหตุการณ์ความรุนแรงที่ผ่านมา การเมืองใหม่คิดอย่างไร

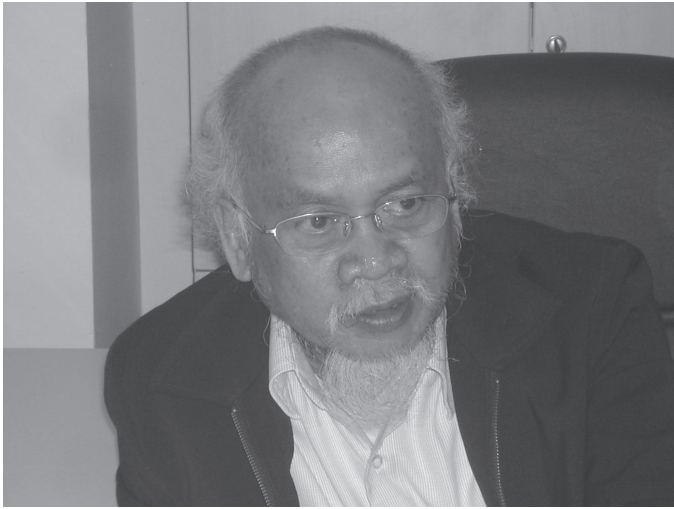
อันนี้ก็ต้องยอมรับว่า... ถ้ามองในแง่ปรัชญา สังคมพันธมิตรเป็นกระบวนการที่ถักทอจากคนไทย กลุ่มใหญ่ที่รักความเป็นธรรม รักชาติบ้านเมือง ได้เข้ามาตรวจสอบความทุจริตคอร์รัปชันของรัฐบาลในระบอบทักษิณ พวกเราต่อสู้กดดันจนรัฐบาลของคุณสมชาย วงศ์สวัสดิ์ และคุณสมัคร สุนทรเวช ต้องออกไป แต่การต่อสู้ก็ยังไม่สิ้นสุด ถ้าจะว่าไปแล้วผลมันเกิดจากพวกเรานะ แต่ความวุ่นวายทั้งหลายมันเป็นการเปลี่ยนแปลงไปในทางที่ดีขึ้น ผมมองและเชื่อในสังคมนะว่า กระบวนการเปลี่ยนแปลงทั้งหลายบางครั้งมันอาจจะติดหล่มบ้าง แต่ถึงอย่างไรสังคมจะพัฒนาในทางที่ดีขึ้นแน่ ๆ อันนี้ผมค่อนข้างมั่นใจ... เชื่อมั่นในทฤษฎีการเปลี่ยนแปลงว่าสุดท้ายจะทำให้สังคมดีขึ้น แต่มันต้องมีการเขย่า เหมือนกับล้อรถยนต์เวลามันติดหล่มมันดินโคลนใหม่แต่สุดท้ายมันก็ต้องไปข้างหน้าจนได้ อาจจะถอยอยู่สักพัก แต่ยังสรุปไม่ได้ว่าเป็นความพ่ายแพ้ อันนี้ก็ผลพวงที่เร็วเกินไปด้วยซ้ำ เพราะเราเริ่มตั้งแต่สี่แปด สี่เก้า ทำศูนย์ก็หยุดนิ่งไป รัฐบาลชิงแก่พอปีห้าหนึ่งก็เริ่มอาละวาดอีกจะมาแก้รัฐธรรมนูญ จะช่วยเหลือนักโทษ มันเป็นผลพวงที่ต่อเนื่อง ฉะนั้น ถ้าเราจับชีพจรปัญหาเหล่านี้ก็มองเป็นเรื่องธรรมดาและรู้ว่าจะต้องกำลังของเราเท่าที่มีอยู่เข้าไปอยู่ตรงไหนของกระบวนการเปลี่ยนแปลงนี้



แล้วจะเคลื่อนให้มันมีพลวัตไปในทางที่ก้าวหน้าได้อย่างไร ฉะนั้น สำหรับนักต่อสู้ต้องยั้งยั้งมองสิ่งเหล่านั้นอย่างมั่นใจ แล้วก็ไม่ตื่นเต้น ไม่กลัวอะไรที่มันจะเกิดขึ้นครับ

### □ อาจารย์ ส.ศิวลักษณ์ เตือนเรื่องการทำงานการเมืองว่า ถ้าทำเพื่อประชาชนดีกว่าทำงานเพื่อแสวงหาอำนาจ ยกตัวอย่างพรรคกรีนในต่างประเทศที่ผู้บริหารแสวงหาผลประโยชน์ก็ทำให้พรรคต้องล่มสลายในที่สุด

ผมว่าความจำเป็นสำหรับประเทศไทย เมื่อเราวิเคราะห์ความชั่วร้ายในสังคม มันอยู่ที่นักการเมือง ในวันนี้ถามทุกจุดว่าคนเบื้ออะไร คนเกลียดอะไรในกระบวนการคนทำงาน เขาเกลียดนักการเมือง ถามว่าถ้าเราจะทำงานเพื่อชื่อเสียง เพื่อตัวเอง ลงมาตรงนี้มันเสียง ไซ... ไม่ควรลง แต่ถ้าเราคิดและเชื่อว่าเราจะทำดี ถ้าลงไปตรงนั้นเราต้องยอมเปื้อน ถ้าไม่ยอมเปื้อนมันก็เปลี่ยนอะไรไม่ได้ เพราะเส้นทางมาอย่างนั้นอาจจะไม่ต้องทำดีมากเพราะในสิ่งที่มันแยกอยู่แล้ว ถ้ามันแย่น้อยกว่าก็จะมองเห็นว่ามันดีขึ้น ปัญหาที่สำคัญก็คือว่ากระบวนการต่างหาก ไม่ใช่ปัจเจกชน เช่นกระบวนการที่เราได้อยู่เป็นอย่างที่เราคาดหวังใหม่ มิตรสหาย เพื่อนพ้องเป็นของจริง หรือของปลอมตรงนี้เป็นปัญหามากกว่าที่จะไปมอง



อุปสรรคข้างหน้า ถ้าภายในเรานิ่งและทิศทางเราชัดก็ไม่มากแล้ว สำคัญว่าพอคุณเข้าไปแล้ว คุณใช้อำนาจเพื่อคนส่วนใหญ่หรือใช้เพื่ออะไร ถ้าใช้เพื่อคนส่วนใหญ่มันยังตอบสังคมได้ คือว่าคุณจะเลือกอะไรระหว่างขอยุ่กับความถูกต้อง เหมือนกับรัฐบาล ถ้าเลือกขอยุ่ต่อคุณก็ไปคบกับพวกโจรกับพวกนักการเมืองแล้ว ๆ ได้ ก็ต้องไปด้วยกัน แต่ถ้าบอกว่าขอความถูกต้อง เราอาจจะไม่ได้อยู่ใช้ไหมครับ แต่เราก็ต้องอดทนต่อลู่ต่อไปจนกว่าจะมีใครสักคนเห็นสังคมนี้อาจจะมาสนับสนุนทีหลัง แต่เราก็อาจจะต้องออกไป

จุดยืนตรงนี้คิดว่าอธิบายได้ ขึ้นอยู่กับความท้าทาย แต่ประเด็นที่น่าเป็นห่วง สมมุติเริ่มต้นไปกันสิบคนถ้าเหลือเราคนเดียว อีกเก้าคนถูกกลืนตรงนี้น่าวิตก แต่เมื่อมาแบบนี้แล้วมันก็ต้องสู้ ถ้าตัดสินใจเดินหน้า เราต้องมั่นใจว่าเราต้องพยายามให้กระบวนการของเราดีที่สุด มันไม่สามารถจะถอยไปได้แล้วครับ บทเรียนที่อาจารย์ ส.ศิวรักษ์ พุดมา เราก็ต้องเอามานั่งคิด ท่านเตือนในฐานะญาติผู้ใหญ่ ไม่อยากจะทำให้เราหลงตัว และไม่ลืมว่าเราเกิดจากกลุ่มคนส่วนใหญ่ เราก็จะฟังเสียงส่วนใหญ่ เราไม่เดินไปคนเดียว

### □ การเมืองใหม่มีจุดเด่นที่แตกต่างจากการเมืองเก่า ๆ อย่างไร

จุดที่เราจะทำให้คนเห็นว่าเป็นการเมืองใหม่

เช่น การก่อกำเนิดขึ้นของพรรคเพราะพรรคการเมืองนี้ไม่ได้มาจากคนห้าคนบอก พอมาสักครึ่ง เห็นว่าคนเขายอมรับแล้วว่า เฮ้ย ตั้งพรรคดีกว่า ทุกคนตามข้าพเจ้ามา ก็ไม่ใช่ เห็นไหม พอคนไปชุมนุมกันก็ถามว่าใครเห็นด้วยว่าจะตั้งพรรค เป็นประชามติของคนส่วนใหญ่ว่าเห็นด้วยนั่นคือความต่าง การเมืองในประเทศไทยไม่เคยมีกระบวนการเกิดแบบนี้ อยู่ ๆ ก็จะมีคนหกคนเจ็ดคนไปจดทะเบียนแล้ว เฮ้ย ตามข้าพเจ้ามา ข้าพเจ้าเก่งอย่างนั้นเก่งอย่างนี้ แต่อันนี้ไม่ใช่ เราจากรากฐานคือประชาชนที่เขาเบื่อการโกงเหลือเกิน เมื่อพวกเราไม่โกง พวกเราก็น่าจะเข้าไปทำหน้าที่บริหารประเทศ เพราะถ้าเลือกนักการเมืองชั่ว ๆ เข้าไปอีก เราก็ต้องเดินขบวนอีก เดินขบวนก็เหนื่อยเหลือเกินแล้วนะ เดียวถ้าโกงอีกก็เดินอีก จะเดินกันอีกเท่าไรใครก็คิด เดินแล้วมันยิ่งอีก เราจะตายกันอีกก็ชั่วคนนี่ คือเงื่อนไขแต่ละสภาพมันจะกำหนดให้คนคิดไปแบบนี้ นั่น เมื่อจุดกำเนิดต่างชัดแล้วก็กันไปตามทฤษฎีทางสังคม ถ้าศึกษากระบวนการการเมืองมันเกิดจากผู้คนที่รวมตัวทำกิจกรรมร่วมกัน มีความเห็นคล้ายคลึงกันมาตั้งพรรค ในยุโรป ในลาตินอเมริกาจะเป็นแบบนี้ แต่ถ้าพรรคไทยเขาเรียกว่าเกิดจากในสภา คือพวกที่ไปได้เลือกตั้งจะซื้อเสียงแล้วก็ถูกคอกัน อาจจะกินเหล้า เทียวถูกสเป็คกันก็เลยเฮ้ยเราเหมือนกัน มาตั้งพรรคกันดีกว่า ก็เลยไปชวนกันมาเหมือนตั้งบริษัท แต่อันนี้ไม่ใช่

ประเด็นที่สองคือ พอเริ่มจัดตั้งพรรคต้องเสียค่าบำรุง อันนี้ก็พรรคแรกในประเทศไทย คนสมัครต้องเสียเงินนะไม่ใช่มารับของแจก ที่อื่นต้องแจก ไปสมัครได้เสียได้หมวก ได้โน่นได้นี้ อันนี้คือความต่าง แล้วเวลาเลือกเห็นไหม สมาชิกทุกคนเข้ามาเลือก ประชุมก็ต้องเชิญหมดทุกคนเลือกแบบตรงไปตรงมา จะเลือกใครไม่เลือกใคร

ประเด็นที่สามที่วางแนวเอาไว้ ผู้บริหารพรรคคือผู้ที่จัดสรรหาคนดีตามแนวพระราช-

คำรัสของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวที่ว่า ในบ้านเมืองมีทั้งคนดีและคนไม่ดี การจะทำให้บ้านเมืองสงบเรียบร้อยไม่ใช่ทำให้คนทุกคนเป็นคนดี ไม่มีใครจะทำให้ทุกคนเป็นคนดีได้ทั้งหมด แต่การจะทำให้บ้านเมืองสงบเรียบร้อยอยู่ที่การส่งเสริมคนดีเข้ามาบริหารบ้านเมือง เพื่อควบคุมกำจัดคนชั่วอย่าให้ก่อความวุ่นวาย ดังนั้นคณะกรรมการบริหารขอประกาศให้ผู้มีคุณธรรมทั้งหลายรีบมาเลย ถนัดอะไรก็มาช่วยกัน

เมื่อใช้หลักเกณฑ์นี้แล้ว กรรมการบริหารไม่ใช่จะไปเป็นรัฐมนตรี จะเป็นนายก ฯ นะ คนที่จะมาเป็นรัฐมนตรีอีกชุดหนึ่งที่มีความรู้ มีความสามารถในการบริหารประเทศเข้ามาช่วย แต่ขออย่างเดียวนะครับที่ว่าหลักธงที่พยายามปักไว้อยากให้เป็นคนจริงใจ คือ ชื่อสัตย์ เสียสละ กล้าหาญ ทำงานเป็น ส่วนคนที่มาเป็น ส.ส. ก็อีกชุดหนึ่ง จากการคัดเลือกบ้าง เชิญบ้าง อาสาบ้าง ขึ้นอยู่กับบางคนมีจิตอาสาเขาก็มาเอง เราพยายามค้นหา ไปเชิญมา เพราะคนดีเขาจะหนีการเมืองสกปรก หนีแล้วมันเหลือแต่คนชั่วปกครอง แล้วเราจะทำยังไง คือมันตอบคำถามไม่ได้ ว่า เออ คนดีอย่ามายุ่งกับการเมือง แล้วให้คนชั่วปกครองบ้านเมืองไป เป็นไปไม่ได้ ในโลกนี้ทุกประเทศยังไม่สามารถจะปลดปล่อยไปถึงขั้นที่ว่าอยู่แบบอารีโยบิโดย พระศรีอารีโยบิยังไม่ถึงอย่างดึกก็ทำได้เป็นกลุ่มเล็ก ๆ ซึ่งก็ยังหนีความเดือดร้อนไปไม่ได้ วันร้ายคืนร้ายเขาก็ไปไล่ที่หรือมีอะไรเข้าไปเบียดเบียนติดขัดอยู่ตลอดเวลาใหม่อีกอันหนึ่งที่ว่าในอนาคตจะต้องเป็นแบบนี้ แล้วก็แนวทางในการรณรงค์ก็พยายามคุยกันอยู่ เราจะบอกผู้สมัคร ส.ก. ว่าพรรคเราไม่มีเงินนะ อย่างถามว่าพรรคนี้จะให้กีฬาเพราะเงินทุกบาทมาจากเรา ใช้หลักการเหมือนตอนเราอยู่ ๑๙๓ วัน ใครมีเงินช่วยบริจาคเงิน ใครมีแรงช่วยบริจาคแรง ใครมีปัญหาช่วยมาบอกหน่อยว่าจะทำอย่างไร ที่เชี่ยวชาญในสาขานั้นๆ เราจะระดมเอาสิ่งเหล่านี้มาประยุกต์ปรับใช้ให้เป็นพรรค



มวลชน

พรรคมวลชนอย่ามีแต่ชื่อ แล้วอย่าไปโกง อย่าไปกินนะ คณะกรรมการคัดเลือกก็ให้ทุกคนเข้ามาให้สัตยาบัน ข้าพเจ้าจะทำงานด้วยความซื่อสัตย์ต่อหน้าที่ บันทึกลงไว้ชัดเจน เวลามีปัญหาก็ถอดถอนกันได้ อย่างมาว่ากัน เพราะฉะนั้นถ้าไม่แน่ใจ ไม่มั่นใจก็อย่ามา และเราไม่ต้องการว่าเลือกแล้วจะต้องชนะได้ก็คะแนนแน่นอน การต่อสู้ถ้าชนะได้ดีแต่ต้องชนะด้วยความไม่โกง มันพิสูจน์ว่า ถ้าเราดีจริง เราทำจริงให้คนเขาเห็นของแปลกใหม่ที่เหมือนของเก่า ๆ ความต่างทั้งรูปแบบและเนื้อหาซึ่งนี่คือความพยายามที่จะทำ แต่มันจะสำเร็จมากน้อยแค่ไหนก็ต้องพิสูจน์ เพราะความยากอันหนึ่งคือคนในสังคมที่ถูกมอมเมาด้วยระบบทุนนิยม มองว่า โหยยี่มันนี้เป็นพวกอะไรต่ออะไรซึ่งมันแปลก ๆ ไซ่ใหม่ก็ถูก เราก็ส่งสารเขา มองคนก็ต้องมองในแง่ดีไว้ก่อนจนกว่าจะเห็นว่าเขาไม่ดีให้ประจักษ์ ฉะนั้นเขาจะเห็นว่ากระบวนการปรับเปลี่ยนภายในพรรคมันจะมีการต่อสู้ทางความคิดแบบนี้ ก็มีการต่อสู้กัน ต่อสู้ว่าอีกฝ่ายหนึ่งจะเป็นแบบเก่า ๆ อีกอันนี้เป็นเรื่องธรรมดา การต่อสู้ภายในภายนอกเรียนปรัชญามากก็รู้สึกว่าจะไม่ใช่เรื่องที่จะต้องไปตีเนียน ผมอยู่กับคนมาเยอะ ผ่านสถานการณ์แบบนี้มาเยอะมากซ้ำซาก



daylife.com

### ❑ การเมืองภาคประชาชนของเราแข็งแกร่งพอหรือยัง

ก็คิดว่าแข็งแกร่งพอได้นะแม่เพิ่งมาตั้ง ทุกคนยังใหม่ยังต้องเรียนรู้เรื่องการบริหารจัดการ แต่บางคนยังไม่เข้าใจ การบริหารพรรคนี้ต้องบริหารแบบประชาธิปไตย ต้องฟังคน มติของพรรคคือสิ่งที่สุดท้ายสุด ซึ่งเราจะคิดเองจะทำอะไรไปเร็วไม่ได้ ต้องมาประชุมกันก่อน ถ้าไม่เห็นด้วยมันก็ทำไม่ได้ อันนี้ก็ต้องพยายาม ถ้าตรงนี้ทำจนเป็นวัฒนธรรมแล้วมันจะแข็งแกร่ง

### ❑ เราจะต่อยอดความรู้ตรงนี้ให้ประชาชนได้อย่างไร

ก็มีการจัดตั้งและตอนนี้มีการจัดการแล้วโดยทีมงานที่จะไปจัดการศึกษาทั่วทุกภาคก็ทำอยู่เพื่อให้ความเข้าใจด้านกว้าง เพราะอย่างน้อยเราก็ได้หล่อหลอมมาพอสมควร แต่การจะลงรายละเอียดมันก็ต้องพัฒนาการไปมากกว่านั้น ทุกคนต้องแน่น ต้องมั่นคง เพราะพอมาเป็นพรรคการเมืองกระบวนการจัดการ ถ้าไม่มีศิลปะที่ดีพอ มันก็อาจจะเกิดความขัดแย้งขึ้นได้

❑ **นักการเมืองส่วนใหญ่ตอนที่ยังไม่มีอำนาจก็ดูเหมือนจะมีเหตุผล เข้าใจ จะทำแต่เรื่องดี ๆ แต่พอได้อำนาจก็มักจะหลงลืม กลับไปแสวงหาลาภยศ**

### ไม่ได้ทำในสิ่งที่เคยพูดเอาไว้ คุณสมศักดิ์คิดอย่างไรกับประเด็นนี้

ก็ไม่ใช่ของจริงใจ คือคนดีแต่พูด ที่ผ่านมานักการเมืองส่วนใหญ่เป็นแบบนี้ซ้ำแล้วซ้ำเล่า นำเบือเหมือนคนเคยไปล้วงกระเป๋าเขา เขาก็สรุปแล้วพวกนี้คือนักล้วงกระเป๋า แม้กระทั่งบางคนที่ไม่น่าจะโกงก็โกง

### ❑ การเมืองแก่นักการเมืองขาดจุดยืนเรื่องคุณธรรม

ผมคิดว่ายังไม่ได้มาตรฐาน ความเป็นมนุษย์ยังไม่สูงพอ พูดภาษาทั่วไปว่ายังไม่ตกผลึก เพราะถ้าคนตกผลึกแล้วจะไม่มีเปลี่ยน เราดูบุคคลสำคัญในโลกนี้เยอะแยะอย่างมหาตมะ คานธี เนลสัน เมลเดลล่า วกลงไปทางฝ่ายซ้ายลุงโฮจิมีนทร์ ก็ไม่ได้เปลี่ยน เขาถึงเรียกรัฐบุรุษของโลก หรืออาจารย์ปวย หิ้นโหม ท่านอยู่กับจอมพลสฤษดิ์ก็ไม่เห็นเปลี่ยน แต่มีคนจำนวนน้อยที่จะมีจุดยืนเช่นนี้ได้ ในท่ามกลางความรู้สึกที่โหยหาคนดี ขณะนี้เป็นบรรยากาศเราอยากเห็นคนดี ถ้าเราระดมคนดีมีคุณธรรมมาได้อย่างน้อยมันจะเป็นแสงหนึ่งที่มาเปรียบเทียบกับความไม่ดีทั้งหลาย ทำให้มีกำลังใจและเห็นทางออกของประเทศ

ที่นี้ไม่มีเงิน เราต้องพูดตรงไปตรงมา ถ้าใครบอกว่าเข้ามาหวังจะได้ผลประโยชน์ พรรคจะให้เท่าไรก็อย่ามานะ กลับไปดีกว่าเพราะคุณเริ่มต้นก็ผิดแล้ว มาที่นี้ต้องมาช่วยกัน แต่ไม่ได้หมายความว่าคนอื่นจะไม่ช่วยนะก็ช่วยเท่าที่ช่วยได้ แต่ไม่ใช่มาคิดแบบการเมืองเก่า ๆ มาแสวงหาลาภยศเงินทอง

คนเหล่านั้นควรจะมึจุดยืนที่เพียงพอ ในอดีตตัวเองทำอะไรมาบ้าง ความสำเร็จของตัวเองมีอะไรมา มีจุดยืนอะไรที่เคยทำกับสังคมบ้าง เคยอยู่กับพรรคไหนพรรคนี้ก็มา แต่ว่าพวกเราก็จะเปิดกว้าง คัดกันอีกทีหนึ่ง ถ้าไม่ถูกต้องก็ต้องเชิญออก สมมุติทำอะไรผิดก็ต้องเชิญออก โดยไม่สนใจว่า ส.ส. เหลือน้อย ถ้าไม่ถูกต้องก็ต้องออก



ไม่เหลือก็ไม่เหลือ

### □ การเมืองใหม่คิดว่าจะทำอะไรก่อน

ผมว่าเรื่องการสร้างพรรคสำคัญนะ ทำความเข้าใจกับคนที่มาอยู่ในพรรคให้ตรงกันก่อน ตอนนี้ยังไม่ชัดเจน คือเวลาพูดก็เหมือนกัน แต่เวลาทำต้องทำเหมือนกันด้วย ประเด็นที่สองต้องทำร่วมกับประชาชน นโยบายเราเขียนไว้กว้าง ๆ ตามกฎหมาย แต่ละพื้นที่ต้องลงไปถามความเห็นประชาชนว่าต้องการอะไร แล้วเชิญเขามาร่วมได้ประเด็นแล้วเอามาเป็นนโยบายที่จะขับเคลื่อนไปต่อสู่ ประเด็นที่สำคัญ ๆ ก็มีหลายอย่างที่เห็น ๆ อยู่ อย่างกรณี ปตท.เมื่อเราสืบดูกระบวนการแล้ว น้ำมันแพงขึ้นโดยไม่มีเหตุผล แค่วิศวกรรมน้ำมันเอากำไรไป เสร็จแล้วก็ผลกระทบให้กับประชาชน เรื่องนี้ทุกคนได้ประโยชน์หมด แล้วประเทศไทย ต้นทุนของมันสูงมาก การขนส่งหรือระดับโลจิสติกส์ ประเทศไทยประมาณ ๒๐ เปอร์เซ็นต์ ของต้นทุนน้ำมันอะไรก็ตามมันอยู่ในราคาขนส่งประมาณ ๒๐ เปอร์เซ็นต์ซึ่งในยุโรป ในญี่ปุ่นประมาณ ๙-๑๑ เปอร์เซ็นต์ เพราะอะไร เพราะความยุ่งยากสลับซับซ้อนที่มันไม่สะดวก กว่าที่จะถึงกลายเป็นคนชนบทที่มีรายได้น้อยกินของแพง เพราะต้องบวกค่าขนส่ง น้ำมันในชนบทแพงกว่าในเมือง แต่รายได้กลับน้อยกว่า ความไม่เป็นธรรมในสังคมต้องแก้ให้ได้ เรื่องการศึกษาสำคัญว่าจุดเริ่มต้นคุณต้องให้คนศึกษาจริงจัง ๆ อย่างใน กทม. ทำยังไงเด็ก ๆ ไม่ต้องไปโรงเรียนที่ไกล อยู่ตรงไหนเรียนตรงนั้น คุณจะปรับมาตรฐานยังไงให้มันเหมือนๆ กัน พัฒนายังไงหลักสูตร การสอน ครูต้องเร่งที่ครู เร่งที่ระบบไม่ใช่มาเร่งที่คนอื่น ถ้าไปถึงไหนมาตรฐานมันใกล้เคียงกัน คนก็ไม่ส่งลูกไปไกล เดินไปก็ได้ สองกิโลเมตรสามกิโลเมตรเมื่อก่อนเราเดินตั้งสิบสองกิโลเมตร รถก็ไม่ติด มันก็จะช่วยได้

ปัญหาการจราจรถ้านั่งดูทุกวัน ถ้าคนมีวินัย ผมเชื่อว่าจราจรจะลดการติดขัดลงได้ไม่น้อยกว่า

๒๕ เปอร์เซ็นต์ ยังไม่ต้องทำอะไรถ้าคุณมีวินัย เคารพกฎจราจร ไม่ใช่ขับไปอุดเขาหมดเลย ไปเจอบางที่มันเป็นทางแยก เราจะเลี้ยว มันไปอุดหมดจะเลี้ยวไปโน่นก็มาขวางเราชะด้วยเป็นชั่วโมง ौนี้เห็นชัด ๆ เลย รถชนเฉี่ยวกันหน่อยยืนอยู่นั้นแหละ ตรงนี้ทำไมไม่แก้ ไปเอานายประกันมันใหญ่กว่าสังคมได้ยังไง คุณไม่มีปัญญาพิสูจน์หรือว่าใครผิดใครถูก คุณไม่รู้ขนาดที่ว่ารถต้องติดแหงกอยู่อย่างนี้ ควรรีบแก้ปัญหาอย่างไร ผมไม่เห็นที่ไหนในโลกเขาทำกันแบบนี้ ไปมาร้อย ๆ ประเทศไม่เคยเจอ พยายามเดินดู ไม่เคยพบว่าเขาทำกันแบบนี้ ชนญี่ปุ่นเขาก็พนาลี แยกกันที่เลยเราเห็นเขาแก้ปัญหารวดเร็ว ผมคิดว่าประเทศเราควรจะลดการใช้ น้ำมันลง และหันมาส่งเสริมพวกไบโอดีเซล น้ำมันปาล์ม น้ำมันมะพร้าว คุณจะรีบไปไหนกันนักหนา ความเร็ว เจ็ดสิบแปดสิบก็ไปได้แล้ว ทำไมคุณจะต้องวิ่งเร็ว ใส่ซูเปอร์ ๆ อะไรกันนักหนา เราต้องเริ่ม คือต้องเริ่มจากเล็ก ทำไปเรื่อย แล้วตอนนี้ก็มีคนพยายามจะทำกันอยู่แต่รัฐบาลยังไม่ใส่ใจ เพราะขัดผลประโยชน์พวกพ่อค่าน้ำมัน คือมันไม่ตรงไปตรงมาแล้วผมก็รู้ว่ามันเป็นเรื่องยากนะ ถ้าคนที่ตรงไปตรงมาไม่แข็งพอก็ต้องเหนื่อยเหมือนกัน แต่ก็ต้องพยายามอย่างน้อยต้องชูประเด็นให้คนเห็นว่ามีการเปลี่ยนแปลงอะไรไปบ้าง

พรรคการเมืองถ้ายังไม่ได้เป็นรัฐบาลก็ได้แต่แค่ชูระบบความคิด ใครเอาไปทำก็ได้เพราะเราต้องการผล เราไม่ได้ต้องการได้ชื่อเสียง แต่ที่กลัวคือเขาจะไปบิดเบือน พอไปบิดเบือนเสร็จก็บอกว่าเรื่องแบบนี้ไม่ต้องทำ ไม่ดี ละ มันจะเกิดสิ่งที่น่ากลัว เพราะมันไปสื่อแบบน้ำเน่า ที่จริงหลักการดีแต่มันไม่ดีเพราะไม่ได้ทำด้วยความจริงใจอย่างระบบสหกรณ์ดี ชาวบ้านปฏิเสธนะ ไม่เอา ๆ ทั้งที่สหกรณ์ดีแต่คุณมาทำให้มันเลว คุณไม่ได้ทำให้เป็นสาระของสหกรณ์จริง ๆ สหกรณ์แท้ก็ซึ่กัเช่นกัน มันเป็นสหกรณ์ที่ไหน กรมส่งเสริมคุณให้อยู่ได้ยังไง แท้ก็ซึ่กัจะตายอยู่แล้ว

ถ้าไม่ได้เอาเงินไปจ่ายก็ขับรถไม่ได้ ถามว่าแท็กซี่ได้อะไรกลับมาบ้าง ไม่มี เสียหัวคิวอย่างเดียว มันไม่ใช่สหกรณ์เลยเพราะสมาชิกไม่ได้อะไร สหกรณ์คือ One for All All for One ใช้นามหลักของมัน ทุกคนเพื่อแต่ละคน แต่ละคนเพื่อทุกคน และนี่คือ**เศรษฐกิจพอเพียง** ถ้าประเทศไทยทำแบบนี้ ขับเคลื่อนระบบแบบนี้ ธนาการชาติ ธนาการกลางควรจะเป็นสหกรณ์ของชาติ แต่ไม่รู้ของใคร ถ้าทุกคนมีสิทธิ์ถือหุ้น มีสิทธิ์แบ่งคืน แต่มีคนขับรถ ธนาการชาติเงินเจ็ดแปดหมื่น โบนัสอีกเก้าเดือน ระดับบนเงินเดือนเป็นล้าน แล้วชาวบ้านได้อะไร เงินฝากเจ็ดสิบห้าสตางค์ เงินกู้แปดบาท เจ็ดบาท ห่างกันก็ร้อยเท่า แล้วนักวิชาการบอกห่างกันเจ็ดเปอร์เซ็นต์ เจ็ดเปอร์เซ็นต์ต่ออะไรของคุณ ถ้าฝากหนึ่งบาท กู้สองบาท มันก็ห่างกันร้อยเปอร์เซ็นต์แล้ว ถ้าคุณจะคิดเป็นเลขนะ ไม่ใช่ว่าหนึ่งบาทกับแปดบาทคุณบอกว่าเจ็ดเปอร์เซ็นต์ คุณใช้วิธีพูดอะไรของคุณ แล้วไม่มีใครตั้งคำถามเลย สังเกตเถอะ พอเราไปฝากเขาให้ ๗๕ สตางค์ พอไปกู้ ๗.๕๐ บาท คุณนับดูชื่อก็ร้อยเปอร์เซ็นต์ แล้วก็พูดให้คนไม่เข้าใจ

นโยบายพรรคการเมืองใหม่พยายามสร้างความ เป็นธรรมให้สังคม นั่นคือเป้าหมายครับ ผมถึงบอกถ้าเราระดมคนดี ๆ คนที่เสียสละมาได้มาก ๆ เหมือนเมื่อก่อนพรรคพลังธรรมก็ทำ ซึ่งผมก็ชอบแนวทางแบบนี้แต่ว่ามันเกิดอุปสรรค ก็คิดว่าจะมาต่อ ยอดไปอย่างนั้น พยายามดูซิจะได้ไหมหลังจากเกิดวิกฤติแล้ว คนได้เรียนรู้ อะไรจากวิกฤติครั้งนี้ แล้วคุณจะเลือกอะไร ลองดูซิมันจะเป็นยังไง

### ❑ พรรคการเมืองใหม่จะเป็นตัวแทนฝ่ายประชาชนผู้ยากไร้

ทิศทางตอนนี้เป็นที่ตระหนักแล้วนะครับไม่ว่าใครก็พูดตรงกันหมด ช่องว่างระหว่างคนจน คนรวยเป็นปัญหาใหญ่ น่าดีใจแม้แต่นายก ๆ ก็ยอมรับ ผมนั่งฟังคุณธานินทร์ เจียรนวนนท์ ยังเอามา

พูดเลยค่าแรงต้องเพิ่ม ผลผลิตของเกษตรกรต้องเพิ่ม แกะจะพูดยังไงก็ตามเพราะแกรวยมหาศาล แต่อย่างน้อยก็ยอมรับ สภาพการค้ำก็ยอมรับ เพราะฉะนั้นสิ่งเหล่านี้เองสวัสดิการสังคม รัฐสวัสดิการไม่ใช่เรื่องใหม่เป็นเรื่องที่ทำได้ไม่ยากเลย แต่เราพยายามพูดบิดเบือนข้อเท็จจริง บิดเบือนจนไม่มีใครพูดได้ครบวงจรสักคนว่าการกระจายรายได้ที่เป็นธรรม ไม่ใช่เรื่องความเห็นแก่ตัว ไม่ใช่เรื่องเงินเฟ้อ นักเศรษฐศาสตร์ก็เรียนแบบเป็นหย่อม นักวิชาการก็เรียนเป็นหย่อม ไม่ได้เอาพลวัตทั้งหลายมาเห็นว่า ถ้าสังคมคนมีรายได้ดี คุณก็เก็บภาษีได้ โจรผู้ร้ายก็ลดลง แล้วโอกาสที่เขาจะเพิ่มผลผลิตที่ดีขึ้น คือฝีมือแรงงานมันเพิ่มขึ้น เมื่อคนมีคุณภาพ การยกระดับในการผลิตสินค้าก็สูง แล้วสังคมจะดีขึ้น อนาคตพหุต้องพร้อม ไม่ใช่คนส่วนใหญ่จน แล้วมีคนรวยไม่กี่คนชาติไหนก็ไม่มีทางเจริญได้ ซึ่งไม่ใช่การต่อสู้เพื่อประโยชน์ของชนชั้นใดชนชั้นหนึ่งเลย แต่เป็นภาพรวมของประเทศ คนเหล่านี้เมื่อมีโอกาสเขามีสวัสดิการ เขามาทำงานนะ ไม่ใช่มาขอทาน ไม่ใช่มาขอกินเราต้องสร้างกระบวนการให้เขาทำงานอย่างประกันสังคม คนงานให้เขาออกรัฐบาลก็ออก นายจ้างก็ออก ไม่ใช่ออกคนเดียว และเรื่องระบบความปลอดภัยคนไม่ค่อยเห็น วันนี้เรื่องความปลอดภัยจัดระบบให้มันดีไม่ว่าจะเรื่องอุตสาหกรรม การจราจร อุบัติเหตุไม่เกิด เราเหลือเงินไว้เพียงสามแสนล้านอย่างมาก นี่เราไปบอกว่าโรงพยาบาลไม่พอ ไปสร้างโรงพยาบาล เราไปแก้ที่ปลายเหตุ เราไม่เคยแก้ว่าทำยังไงจะไม่ให้คนไม่เจ็บป่วย เราจะลดอุบัติเหตุยังไง แต่กลับไปเพิ่มโรงพยาบาล มีโรงพยาบาลเพิ่มขึ้นเป็นผลงานมันเป็นผลงานโง่ ๆ ผลงานก็คือต้องป้องกันอย่างคุณตั้งโจทย์ว่าคุณจะลดอุบัติเหตุอย่างไร ตั้งโจทย์แบบระดมบรรดาผู้เชี่ยวชาญในแต่ละภาคส่วน แล้วไปขับเคลื่อน ไปทำ นี่คือทิศทาง การเมืองใหม่ ไม่ใช่เป็นคุณพ่อรู้ดี เดี่ยวฉันจะทำนั่นให้ ทำนี่ให้ ไม่ถูกเมื่อรู้ปัญหาเราช่วยกันระดม

สมอง ประชาชนขับเคลื่อนไปด้วยกัน ไม่ต้องไป  
 ต่ำว่าไฉนไม่ทำ ผมพยายามยกตัวอย่างว่าเหมือน  
 คนไถนากับวัว คนไถก็ต้องเดินตามหลังวัวไปด้วย  
 เดี่ยวมันจะเบียวนะ ถ้าไปด้วยกันมันก็ไปได้ ทั้งไถ  
 ทั้งคนทั้งวัวใช้ไหม ให้เดินหน้าก็เดิน ให้เลี้ยวซ้าย  
 เลี้ยวขวาก็ได้ ผลออกมาก็แบ่งกัน มันต้องใช้วิธี  
 แบบนี้ ภาษีก็ต้องปฏิรูป ต้องเก็บภาษีแบบก้าวหน้า  
 ทุกวันนี้คนจนเสียภาษีมากกว่าคนรวยเพราะอะไร  
 เป็นภาษีทางอ้อมซะ ๗๐ เปอร์เซ็นต์ อยู่ในเสื้อผ้า  
 ในอาหาร เครื่องนุ่งห่ม ภาษีทางตรงนี้เสียน้อยมาก  
 แล้วระบบสหกรณ์ก็ต้องใช้ เพราะระบบสหกรณ์  
 สร้างภูมิปัญญา ชาวนาทำไมต้องขายข้าวเปลือก  
 ให้โรงสี แล้วขายข้าวสาร ถ้าฉลาดมากไปกว่านั้น  
 ก็ขายน้ำมันรำ ขายขนมปัง เอาไปต่อยอดเป็น  
 อะไรก็ได้ที่มูลค่ามันเพิ่มขึ้น ผมไปดูงานในฝรั่งเศส  
 เกษตรกรเขาทำอะไร ไวน์ที่ขายในซูเปอร์มาร์เก็ต  
 ก็ของเกษตรกร เขาไม่ได้มานั่งแบ่งขาย อุ่นเด็ด  
 ใส่ถุงหิ้วมา ทำไมต้องแบกยางพารา ดอกยาง  
 และน้ำยางขาว ๆ ไปขายเขา ทำไมคุณไม่เอาช่าง  
 โรงงานผลิตยางรถยนต์เพราะวัตถุดิบคุณมี เรา  
 ขายยางรถยนต์ไม่ดีกว่าหรือ ก็เห็นแรงงานคน  
 ไทยทั้งนั้นที่โรงงานยางรถยนต์ที่ผมไปดูที่สหภาพ  
 แรงงาน คนญี่ปุ่นนาน ๆ มันมาที่ สู้จ้างคนไทย  
 ผลิตให้ค่าแรงไม่กี่บาท แล้วใช้วัตถุดิบของเรา  
 เราเป็นแหล่งผลิตอาหารที่สูง ทำไมเราไม่เพิ่ม  
 มูลค่าต่อยอด สร้างโมเดลเข้าไปให้เห็นว่าอาหาร  
 ไทยประกอบด้วยสมุนไพรไทยที่มีคุณภาพ เป็นยา  
 วิเศษ นอกจากนั้นสิ่งที่จะทำก็คือนำไปสู่เศรษฐกิจ  
 พึ่งพาตนเอง ต้องหยุดความเจริญแบบบ้า ๆ บอ ๆ  
 ตึกสูง ๆ สร้างโน่นสร้างนี่ เอาแก้ว เอากระจก  
 สะท้อนแสงเข้ามา แล้วทำให้คนอื่น ก็ร้อนหมด  
 เลย น่าเกลียดนะ ไม่รู้ว่าเจริญอะไรผมไม่เข้าใจ  
 จริง ๆ

□ **ประวัติชีวิต**

ผมเป็นเด็กบ้านนอก เกิดที่หมู่ที่ ๑ ตำบล  
 ควนเกษ อำเภอร่อนพิบูลย์ จังหวัดนครศรีธรรม-



● นาง Anke Fuchs ประธานมูลนิธิฟรีดริค เอแบร์ต ฯ กรุง  
 เบอร์ลิน ทำพิธีมอบรางวัลสิทธิมนุษยชนแก่ นายสมศักดิ์  
 โกศัยสุข อดีตประธานสหภาพแรงงานแห่งประเทศไทย  
 Foto: S. Schmid  
<http://www.bloggang.com/viewdiary.php?id=kriechenbauer&month=06 2007&date=10&group=8&gblog=15>

ราช มีพี่น้อง ๑๐ คน ผมเป็นคนที่ ๓ ครอบครัวมี  
 อาชีพทำไร่ ทำนา ทำสวนยาง เหมือนชาวบ้าน  
 ทั่ว ๆ ไป วยเด็กอบอุ่น มีญาติพี่น้องเยอะแยะ  
 เพราะญาติพี่น้องของพ่อแม่อีกสิบคน อยู่บ้านโน้น  
 บ้านนั้นนอนไปทั่วก็เป็นสังคมอบอุ่นตามผมเป็นกำนัน  
 แม่ผมก็อดทนดูแลเด็ก เด็กก็นอนได้ทุกบ้าน ทาน  
 ข้าวที่ไหนก็ได้ รู้สึกว่าบ้านมันกว้างใหญ่เหลือเกิน  
 นอนโน่นบ้าง นอนนี่บ้าง

พอขึ้นชั้นเตรียมได้ลัทธิเดือน เขาก็ให้ขึ้น  
 ป.๒ เพราะบวกเลขเร็ว ชอบวิชาเลข สอบได้  
 โรงเรียนประจำอำเภอ เดินไปกลับประมาณ  
 วันละ ๑๒ กิโลเมตร คดข้าวหอไปกิน มีดงค้ไป  
 บาทห้าสิบ กินข้าวแล้วก็ทำสวน ปลูกผักหลัง  
 โรงเรียนก็จะเอาผักมากิน เก็บดงค้ไว้บ้าง ผมเป็น  
 นักกีฬา เล่นบาสเกตบอล นักวิ่ง ครบทุกอย่าง  
 กระโดดไกล กระโดดสูง เอาหมด เพราะว่าเด็ก  
 บ้านนอกเวลาเดินมันต้องกระโดดข้ามคันนา  
 เวลาเช้าท่วมกระโดดบู่ ขึ้นเขาอะไรอย่างนี้จะชอบ  
 เป็นนักกีฬามาตลอด หลังจากนั้นผมก็ไปอยู่วัด  
 กับพระที่วัดโคกข่อย เรียนหนังสือที่พัทลุง ไปเป็น

นักเรียนช่างเครื่องของรถไฟ ทำงานสี่ปีเรียนไป ผึกไป กลับมาก็เป็นช่างเครื่อง ช่างเครื่อง ๑ ช่างเครื่อง ๒ ก็เป็นคนขับรถไฟ หลัง ๑๔ ตุลาคมก็เข้าไปร่วมต่อสู้กับนักศึกษา แล้วก็ไปจัดตั้งสหภาพแรงงานรถไฟขึ้นเมื่อพบการเอารัดเอาเปรียบ การประจบสอพลอเจ้านาย เอาดีใส่ตัว สหภาพเกิดขึ้นเพื่อต่อสู้กับความไม่เป็นธรรม ตอนนั้นผมอายุยี่สิบกว่า ยังเด็กอยู่ แต่เวลาลงเลือกตั้งเขาเลือกให้เป็นประธานตั้งแต่นั้นมาที่หาดใหญ่

ตอนหลังผมเห็นว่าการทำงานต้องมีความรู้เยอะ จากประสบการณ์เรื่องกฎหมายแรงงาน ตอนหลังผมจึงชวนขยายเรียน มสธ.จนจบปริญญาตรี นิติศาสตร์ แล้วไปเป็นทนายช่วยว่าความให้คนงานซึ่งก็ไม่ได้เงิน บางทีเราก็กองสารว่าถูกเลิกจ้าง ก็สู้มานาน ไปขึ้นศาลที่กรุงเทพฯ ตอนนั้น **คุณไพศาล รัชชชยันต์** เป็นประธานการไฟฟ้านครหลวง เป็นประธานแรงงานแห่งประเทศไทย พยายามชวนผมให้มาช่วยทำงานประมาณปี ๒๕๒๘ ผมก็ตัดสินใจย้ายครอบครัวขึ้นมาเป็นประธานสหภาพแรงงานรถไฟตั้งแต่ปี ๒๕๒๙ จนถึงปี ๒๕๔๘ สองปีเลือกตั้งหนึ่ง อยู่จนปลดเกษียณ สองปีเลือกตั้ง เขาก็เลือกผมมาตลอดโดยไม่ต้องซื้อเสียง ไม่เคยหาเสียง เพราะตำแหน่งนี้ไม่มีเงินเดือน ทำเพื่อเสียสละ ได้มาทุกครั้งเพื่อนก็เลือกมาตลอดเพื่อต่อสู้กับความไม่เป็นธรรม เช่น เงินเดือนก็ไม่ได้ขึ้นถ้าไม่ประจบสอพลอ วันหยุดก็ไม่มี ทำงานเจ็ดวันเลย บ้านพักก็ไม่มี สมัยนั้นใช้รถจักรไอน้ำ เมื่อก่อนโยนพินเข้าเตา ไปถึงปลายทางก็ต้องนอนบนหลังรถจักร ไม่งั้นยุ้งมันกัด เงินเดือนเบียดเสียดอะไรก็แย ความไม่เป็นธรรมมันมาก ก็ค่อย ๆ สู้ ค่อย ๆ ได้มา ปรับปรุงอะไรมาเรื่อย

แม้แต่การเรียกร้องเรื่องประกันสังคม ทุกวันนี้ที่มีใช้กันอยู่นี้ ผมเป็นคนหนึ่งละที่เป็นคนเขียน แล้วก็เรียกร้องเคลื่อนไหวมวลชน จนได้มาสมัยรัฐบาลชาติชาย เรื่องประกันสังคมและเรื่องต่อ

ด้านการขายรัฐวิสาหกิจ

พอมาส่วนกลางก็มารวมตัวเป็นสมาพันธ์แรงงานรัฐวิสาหกิจ เพื่อนก็เลือกผมให้เป็นเลขาธิการ เป็นผู้นำรัฐวิสาหกิจทั้งหมด แล้วก็ได้เป็นสมาชิกขององค์การแรงงานระหว่างประเทศ เขาเรียกว่าสหพันธ์ขนส่งได้รับเลือกตั้งให้เป็นประธานในภาคพื้นเอเชียแปซิฟิก แล้วก็ประธานสาขารถไฟโลก ไปประชุมตัวแทนประเทศไทย-เจนีวา ๔-๕ ครั้ง ในฐานะผู้แทน เรียกว่าเป็นตัวแทนขององค์กรแรงงานระดับสากล ประชุมบริหารงานระดับระหว่างประเทศมา ๑๒ ปี

### □ **นิสัยรักความเป็นธรรมมาจากไหน**

ผมคิดว่าเกิดจากในครอบครัวพ่อแม่สั่งสอน ปู่ย่าตายายนี่ก็สำคัญ เริ่มตั้งแต่เล็ก ทางใต้จะสอนให้สู้ไม่ให้ยอมคน ถ้าไม่ถูกต้อง สอนให้รับผิดชอบ สอนไม่ให้เสียคำพูด อันนี้เรื่องใหญ่ ไม่ได้เด็ดขาดเลย ถ้าเสียคำพูดแล้วก็หมดเลยนะ เจิงเท่าไรไม่ว่า แต่ถ้าพูดแล้วต้องทำให้ได้ อันนี้ติดมาจกตั้งเดิม เมื่อเรามาพบความไม่เป็นธรรมแล้วไม่มีคนต่อสู้ ความรู้สึกมันเกิดขึ้นมาเอง พอมาเห็นปีบมันก็จับปีบ ความคิดตั้งเดิมถูกสอนมามันก็พอเห็นแล้ว เออใช่ มันก็ออกไปต่อสู้เพื่อให้มีการเปลี่ยนแปลง แต่พอเรียนรัฐสไปมันก็ได้ประโยชน์ รู้สึกติดใจ ว่าทำแบบนี้มีค่าก็เลยชอบ มีความสุข

อย่างไรก็ตามผมคิดว่าเป็นมนุษย์ ก่อนตายถ้าจังหวะไหนที่เราเห็นอะไรไม่ถูกต้องเราต้องสู้ **นี่คือหัวใจ** แต่จะสำเร็จหรือไม่สำเร็จอีกเรื่องหนึ่ง ซึ่งถ้าบอกว่าสำเร็จ มันก็คุย ถ้าบอกว่าไม่สำเร็จไม่สำเร็จก็อย่าทำลิ จะทำอะไรใหม่ แต่ตั้งใจจะทำ ทำให้ดีที่สุดแล้วคิดว่ามันต้องดีขึ้นบ้างไม่มากก็น้อย ชีวิตเราตายไป คนอื่นมองไม่เห็นก็เลิกไป ใครเห็นก็ทำต่อเพราะไม่รู้จะทำยังไง มันก็ทำได้แค่นี้

**ก่อนตายจะทำอะไรบ้าง อยู่เฉย ๆ ก็อย่าอยู่ดีกว่า ถ้าอยู่เฉย ๆ ก็ควรตายไปซะ เกะกะชาวบ้าน ถ้าอยู่แล้วมีค่าก็ควรอยู่**

๒

# กำไร-ขาดทุนแห่งของอารยชน



(ต่อจากฉบับ 241)

ระบบ“บุญนิยม”นี้ ข้าพเจ้ามีความเชื่อมั่นในใจจริงๆ ว่า จะช่วยสังคมมนุษยชาติที่ถูกพิษและฤทธิ์ของระบบ “ทุนนิยม” กำลังต้อนเข้ามุมอับอยู่ในปัจจุบันนี้ได้แน่ๆ หากประชาชนได้ศึกษาช่วยวิจัยกันต่อ และอบรมฝึกฝน ร่วมมือสร้างสรรค์ให้เกิดให้เป็นผู้เจริญตามระบบ“บุญนิยม” นี้กัน จนมีคุณภาพ(quality) และปริมาณ(quantity) เพียงพอ ตอนนี้นักจะเห็นจะรู้ยังยากอยู่ ยิ่งจะเชื่อตาม ยิ่งยากใหญ่ เพราะยังมีผู้พอรู้พอเป็น หรือ ดำเนินชีวิตใน ระบบ“บุญนิยม”ได้แล้ว จำนวนน้อยเหลือเกิน

เฉพาะอย่างยิ่ง คนทั้งหลายเกือบทั้งโลกทุกวันนี้ก็ล้วน ดำเนินชีวิตกันอยู่ ด้วยระบบ“ทุนนิยม”อย่างสนิทสนมและ ตายใจว่า ไม่เห็นจะมีระบบอะไรอื่นอีกเลย กันทั้งนั้น ส่วนผู้ที่เห็นและเข้าใจถึงได้ว่า ระบบ“ทุนนิยม”กำลังเข้า มุมอับ ไปไม่รอด ช่วยมนุษยชาติในโลกให้เกิดสุขสันต์อย่าง อุดมสมบูรณ์ เป็นสังคมที่ดีตามอุดมการณ์ ไม่ได้นั้น ก็ยังมี น้อยอยู่ด้วย จึงเป็นเรื่องยากที่ยากสุดๆ จริงๆ แต่ข้าพเจ้าก็ยังไม่เห็นทางออกอื่นใดเลยที่จะดีกว่า ต้องปรับตัวมาเป็นระบบ“บุญนิยม”นี้ให้ได้ แล้วสังคม มนุษยชาติในโลกไปรอดแน่ๆ

เราได้สาธยายเรื่อง“ที่พึง”มายาวนานมาก ได้โยงโยมาจนถึง“ทิวฐัมมิกัตถะประโยชน์” ซึ่งได้อธิบายถึงรายละเอียดของความเป็น“ประโยชน์ปัจจุบัน” ทั้งที่เป็นโลกีย์ประโยชน์ ไปกระทั่งถึงที่เป็น โลกุตระประโยชน์ ก็คงจะพอเข้าใจได้มากขึ้นแล้วว่า**“กำไรแท้ หรือขาดทุนแท้ของอารยชน”**นั้น เป็นอันใด และได้สาธยายมาถึงตอนท้ายแห่งทิวฐัมมิกัตถะประโยชน์ คือ ข้อที่ ๔

ข้อที่ ๔ **“สมวีริตา”** อันหมายถึง การเลี้ยงชีพอย่างเรียบร้อยราบรื่น อย่างใจสงบเบิกบาน หรืออย่างมีสัมมาอาชีพ และ เรากำลังอธิบายมาถึง...

**“จุดต่าง”**นี้ยสำคัญของความเป็น**“อารยชน”** กับ**“ปุถุชน”**หรือ**“กัลยาณชน”** ซึ่งควรจะจับจุดสำคัญนี้กันให้ได้แม่นยำ ซัดๆ คมๆ

ในฉบับที่แล้วกำลังสาธยายถึง**“หลักคิด”**หรือ**“การคำนวณ”**ของ**“ปัญญาโลกียะ”** ว่ายังไม่สุจริต-ยุติธรรม ยังไม่เที่ยงธรรมเท่ากับ**“ปัญญาโลกุตระ”** ก็ได้อธิบายไปเพียงนิดหน่อย จึงต้องขอย้อนซ้ำที่อธิบายไว้แล้วสักเล็กน้อย ผู้ไม่มีหนังสือฉบับก่อนจะได้พอรู้เรื่องต่อติดพอสมควร]

เมื่อได้เข้าใจคุณลักษณะของ**“อารยบุคคล”**ที่ถูกต้องตาม**สังฆธรรมของศาสนาพุทธแล้ว** แม้จะแค่เป็นอารยบุคคลชั้น**“โสดาบัน”**ก็เห็นชัดแล้วว่าผู้บรรลุคุณสมบัติของศาสนาพุทธอย่าง**“สัมมาทิฐิ”**นั้น ยิ่งบรรลุธรรม**“โลกุตระ”**ก็ยิ่งเป็นคนขยันการงาน มี**“สัมมาอาชีพ”** ชนิดเป็น**“บุญนิยม”** สร้างสรรเพื่อสังคม เป็นประโยชน์ต่อโลกต่อสังคมยิ่งขึ้นแน่นอน เพราะ**“อารยบุคคล”**จะมี**“ปัญญาโลกุตระ”** เข้าใจทิศทางและเนื้อแท้ของสังฆธรรมที่เป็น**“กำไร-ขาดทุนแท้ ของอารยชน”** ได้อย่างถูกต้อง

เพราะฉะนั้นลักษณะสำคัญของ**“บุญนิยม”** บ่งชี้ได้อย่างชัดเจนว่า ความเป็น**“บุญ”**จึงไม่เพียงเป็น**“บุญ”** แค**“โลกีย์ธรรม”**เท่านั้น ยังมี**“บุญ”**ที่เป็น**“โลกุตระธรรม”** ซึ่งมีคุณพิเศษของ**“โลกุตระสังฆะ”** อีกต่างหาก แต่ก็ได้หมายความว่า ใน**“โลกุตระธรรม”**จะไม่**“บุญ”**แบบ**โลกีย์ธรรม** **โลกุตระธรรม**นั้นมีทั้ง**“บุญ”**ที่เป็นคุณลักษณะของ**โลกุตระสังฆะ** และมีทั้ง**“บุญ”**แบบ**โลกีย์ธรรม**ด้วย มีทั้งน้อยทั้งมาก ได้เช่นเดียวกัน ตามสมรรถนะของอารย

บุคคลแต่ละบุคคลนั้นๆ เพียงแต่ว่า**“โลกุตระธรรม”**จะต้องเป็น**“บุญ”**ที่มีคุณลักษณะเข้าข่ายหรือถึงขีด**“โลกุตระสังฆะ”****ขึ้นไปด้วย** จึงจะนับเข้าระดับ**“บุญนิยม”**

เราได้รับฟังถึง**“ปรัชญาของทุนนิยม กับ บุญนิยม”**มาแล้ว หลายคนอาจจะยังคิดว่า เป็นเพียง**“แนวคิด”**เล่นๆ หรือเป็นแค่**“ตรรกะ”**อวดเหตุผลเชิง ชั้นให้ดูน่าฟังเท่านั้น ซึ่งก็ดูดี ดูโก้ **แต่เป็นไปไม่ได้ คนทำไม่ได้แน่**

ขอยืนยันว่า **เป็นไปได้ คนทำได้แน่** เพราะมีกลุ่มคนที่ทำมาแล้ว และเป็นไปได้แล้วด้วย เดียวนี้ หมู่กลุ่มที่ทำได้นี้ก็ยังมีอยู่ เรามาสาธยายรายละเอียดให้ชัดเจนขึ้น ในแต่ละข้อของ ๑๑ นิยาม ที่ได้กล่าวถึงมาแล้วนั้นดูดีๆ แล้วจะเห็นว่า มันเป็นไปได้

ในฉบับที่แล้ว นิยามแห่งความเป็น**“บุญนิยม”** ข้อ ๑ **ต้องเป็นโลกุตระธรรม** และข้ออื่นๆ ก็ได้สาธยายไปแล้ว ยังสาธยายค้างอยู่ใน ข้อ ๘ และกำลังบรรยายถึง**“ความแตกต่าง”**ของ**“ทุนนิยม”** กับ**“บุญนิยม”** ในแนวกว้างแวงลึกเพิ่มเพื่อให้เห็นชัดขึ้น]

และขอยืนยันว่า**“ในการทวนกระแสนี้ชาวบุญนิยมทวนกระแสอย่างมีความสุข”** สำหรับผู้มีภูมิธรรมบรรลุธรรมจริง ไม่ใช่กระทำอย่าง**“จวนใจ”** หรือเพราะ**“ไร้ทางออก”** หรือ**“สุดทุกข์สุดฝันทน”**แน่ๆ แม้ในกรณีผู้บรรลุยังไม่สมบูรณ์ซึ่งอาจจะมี ความฝืน ความลำบากอยู่บ้าง ก็เพราะกิเลสของตนยังไม่หมด นั้นยอมเป็นไปตามจริงของผู้ที่ยังไม่บรรลุถึงขั้นสูงเพียงพอ ก็จะต้อง**“ตั้งตนอยู่บนความลำบาก”**(ทุกขายะ อุตตนาถัง ปทหติ) อันเหมาะสมกับตนเอง เท่าที่ตนจะพอลำบากได้ **“กุศลธรรมจึงจะเจริญยิ่ง”** [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๑๕] นั่นคือ การปฏิบัติตนเป็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”**ในประเด็น**“มัชฌิมาปฏิปทา”** ที่หมายความว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตั้งเกินไป”**นี้ มีคนเข้าใจยังไม่สมบูรณ์อยู่มาก จึงทำให้ยึดอยู่แต่ในจุดที่พาไม่เจริญ ความรู้แจ้งชัดใน**“มัชฌิมาปฏิปทา”**นี้เป็น**“ประเด็นสำคัญมาก”**สำหรับผู้ปฏิบัติชาวพุทธ

คนทั่วไปเรียกกันว่า **“การปฏิบัติที่เป็นกลาง คือไม่หย่อนเกินไป ไม่ตั้งเกินไป”**(มัชฌิมาปฏิปทา) แล้วก็ยึดกันแน่นอยู่ตรงความหมายเฉพาะชั้น**“หยาบที่สุด”**เท่านั้น

เท่านั้นว่า เป็น“ความสุดโต่งหรือความไม่เป็นกลาง”

[ก่อนหน้านี้นี้ ได้พูดถึง“กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน” ซึ่งเป็น “สมุทัยแห่งทุกข์”ที่คนจะต้องกำจัดมัน จึงจะเจริญด้วย จะพ้นทุกข์ด้วย โดยการปฏิบัติ“มรรค อันประกอบด้วย องค์ ๘” หรือปฏิบัติ“ศีล-พรต”ตามหลัก“ไตรสิกขา”นั่นเอง ซึ่งเมื่อปฏิบัติไป ก็จะได้รู้ได้เห็น“ความยังไม่เป็นกลาง”หรือเห็น“ความโต่ง”ที่สลับไปสลับมา ของความเป็น“งาม”กับความเป็น“อัชฌา”ที่ไม่หยาบ ว่ามันสลับซับซ้อนอยู่อีกหลากหลาย ที่ยังไม่เป็นกลาง”

ขณะนี้เรากำลังอธิบายเจาะลึกลงไปถึง...“การเกิดของภาวนามยบัญญัติ”ซึ่งต้องเกิดจากการได้รู้ได้เห็น“ผล”ของการปฏิบัติและในมรรคผลนั้นเอาตามกำลังเน้น“สัมมาสมาธิ”เน้น“ฉาน”แบบพุทธ ที่เจาะลึกเข้าไปใน“จิต-เจตสิก-รูป-นิพพาน” หรือ“ปรมาตถธรรม”อย่างละเอียดขึ้น กระทั่งเจาะลงไปถึงขั้น“ญาณ”ขั้น“วิมุตติ”และจะไปถึงญาณถึงวิมุตติก็ต้องเชื่อ“กรรม”ที่สั่งสม“บาป”สั่งสม“บุญ”ชนิดเป็นโลกุตระ จึงจะบรรลุดได้ ซึ่งกำลังอธิบายขยายความ“นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยม” ฉบับที่แล้วอธิบาย ถึงข้อที่ ๗ จบลงแล้ว คราวนี้ก็จะได้อธิบายถึงนิยามของ“บุญนิยม”ในข้อที่ ๘ กันต่อ]

ที่นำมาพูดถึง“นวัตกรรม”(innovation)ของสังคมมนุษยชาติ ที่ชื่อว่า “บุญนิยม” และกำลังอธิบาย “นิยาม ๑๑ ข้อ ของบุญนิยม”ยังไม่จบ คงต้องอีกหลายคราว คราวที่แล้วเรายังอธิบายกันถึงข้อที่ ๘ อยู่

“บุญนิยม” ข้อที่ ๘ ก็คือ “เข้าถึงสภาวะธรรมขั้นเปลี่ยนแปลงพัฒนาจิตวิญญาณ” หรือต้องศึกษาฝึกฝน จน“กิเลสตาย-จิตเกิด”(อุปปาตโยนิ) เรียกว่า บรรลุธรรมขั้นปรมาตถสังจะ สู่โลกุตระตามลำดับ จึงชื่อว่า “เป็นผู้สำเร็จ”จริง และเราได้พูดกันไปแล้วพอสมควร แต่ก็ยังมีรายละเอียดที่น่าจะพูดต่อกันฟังอีก

[เรากำลังอธิบาย “บุญนิยม” ข้อที่ ๘ ยังไม่จบ อ่านต่อได้เลย]

เราลองมาพูดถึงเรื่องของ“ทาน” กันให้มากกว่านี้ ดูสักหน่อย

การวิเคราะห์ให้ฟังตอนนี้จะแยกเป็น ๒ ส่วน กล่าวคือ จะวิเคราะห์ในประเด็น **ทานมี หรือไม่มี** นั้นประการหนึ่ง อีกประการหนึ่ง จะวิเคราะห์ว่า

**ทานมีผล หรือไม่มี**

ประเด็นแรก **ทานมี หรือไม่มี..?**

[ประเด็นนี้เราได้พูดกันไปแล้ว ที่นี้ก็ประเด็นที่ ๒ คือ...]

**ทาน มีผลหรือไม่มี..?**

[แล้วเราก็ได้อธิบายถึง“ทาน”ที่สูงขึ้นไปกว่า “วัตถุทาน” ก็คือ “อภัยทาน-ธรรมทาน”ที่ลึกเข้าไปถึง“ปรมาตถธรรม”]

ที่พูดกันสอนกันว่า ผู้ศึกษาจนมี“วิปัสสนาญาณ”ก็คือ ผู้รู้เห็นไตรลักษณ์ คือ รู้เห็น“อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา” คำพูดนี้ถูกต้อง แต่ต้องเข้าใจอย่างสัมมาทิฏฐิว่า “รู้เห็น..อนิจจัง-ทุกขัง-อนัตตา”นั้นรู้เห็นอะไร แค่ไหน อย่างไร ซึ่งไม่ใช่“เข้าใจทะเลอย่างลึกซึ้ง” เป็น“ตรรกะ”แค่นั้นแน่ๆ

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๘ ข้อ ๒๕๔-๒๕๖ พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดแจ่มแจ้งที่สุด **ในความเป็น“ไตรลักษณ์”**

และเห็นความจริงตามความเป็นจริงว่ามันเป็นอนัตตา เป็นของแปรไปเป็นธรรมดา เป็นของไม่มีแก่นสาร เป็นมูลแห่งความลำบาก เป็นดังเพชรฆาต เป็นของปราศจากความเจริญ เป็นของมีอาสวะ เป็นของอันเหตุปัจจัยปรุงแต่ง เป็นเหยื่อมาร เป็นของมีชาติเป็นธรรมดา เป็นของมีโลภะ บริเวหาทุกข์โทมนัสและอุปายาส เป็นธรรมดา เป็นของมีความเศร้าหมองเป็นธรรมดา เป็นเหตุเกิดแห่งทุกข์ เป็นของดับไป เป็นของชวนให้แช่มชื่น(ซึ่งเป็นความหลงของโลกก็อย่างยอดเยี่ยมจริงๆ) เป็นอาที่หวนะ(โทษ,ผลร้าย,ความไม่ดี) เป็นนิสสรณะ(จิตรอดพ้นออกไปจากสิ่งเป็นโทษนั้นๆ,จิตละทิ้ง,จิตเลิกละ,จิตออกไปพ้น)

[เรากำลังอธิบาย“ปาฏิหาริย์ ๓” วิเคราะห์ให้เห็นชัดว่า “อนุสาสนีปาฏิหาริย์”เท่านั้นที่พระพุทธเจ้าให้ศึกษาและฝึกฝนเป็นประโยชน์มรรคผล ปาฏิหาริย์อื่นทรงปฏิเสธและบริภาษซ้ำ แม้ใครทำได้ก็ห้ามขาดอีกด้วย]

พระพุทธเจ้าได้ทรงสอนทฤษฎีใน“การทำใจในใจ”(มนสิการ)หรือ“การทำจิตในจิตให้แยกกาย ให้ถ่องแท้ให้ลงไปถึงที่เกิด”(โยนิโส มนสิการ)ให้เป็นไปตามที่ควรจะเป็น โดยเฉพาะให้“กำจัดเหตุอันคือกิเลสหรือที่มันทำให้ทุกข์”(กำจัดสมุทัยอริยสัง) ให้ถึง“แดนเกิดหรือแดนที่เกิดกิเลส”(สัมภาวะ)และทำให้ถึง“ความดับกิเลสสนิทจนไม่เกิดอีก” สำเร็จลง ณ ที่นั่นด้วย จึงจะชื่อว่าบรรลุ“นิพพาน”

[แล้วก็ได้สาธยายถึง“ความไม่เที่ยง”ขั้นต้น และขั้นต่อไป]

ดังนั้น **จะไม่ผิด ก็ต้องปฏิบัติให้ได้มรรคผลก่อน** ค่อยสอนผู้อื่น บอกต่อแก่ผู้อื่น ตามที่ตนเป็นตนมีจริง

หลักการปฏิบัติ ก็คือ “ไตรสิกขา” หรือ “จรณะ ๑๕ วิชา ๘” เป็นต้น ให้เกิดผลสำเร็จไปตามลำดับ ซึ่งจะมี “อริศีลสิกขา” เจริญสู่ “ตถตา” มี “อริจิตสิกขา” เจริญสู่ “ฉาน” สู่ “สมาธิ” สู่ “วิมุติ” สู่ “นิพพาน” มี “อริปัญญาสิกขา” เจริญสู่ “ญาณ” สู่ “วิชา” สู่ “ปัญญา”

“ปัญญา” ที่มีความเป็น “วิชา” ของพุทธศาสนานั้น พระไตรปิฎก เล่ม ๓๑ มาติกา รวบรวมไว้ถึง ๗๓ ปัญญา ที่เดียว และ ๗๓ ญาณหรือ ๗๓ ปัญญา นี้ ๖๗ ปัญญา เป็นปัญญาทั่วไปของสาวกภูมิ ส่วนปัญญาหรือญาณอีก ๖ ญาณนั้น เป็นปัญญาเฉพาะภูมิขั้นสัมมาสัมโพธิญาณ หรือเป็นพุทธวิสัยสำหรับพระพุทธเจ้าเท่านั้น ไม่ใช่ปัญญาที่อยู่ในวิสัยของสาวกทั่วไปจะมีได้เป็นได้

ปัญญาทั้ง ๗๓ ญาณนั้นเริ่มจาก “**สุตมยญาณ**” ซึ่งมีหมายความว่า “**ปัญญาที่เกิดขึ้นจากได้ยินได้ฟังมา หรือปัญญาที่เราได้ยินได้ฟังมา**” เป็นปัญญา ที่ ๑

“**สุต**” หมายถึง ได้ยิน หรือได้ฟัง

“**มย**” หมายถึง เกิดขึ้น หรือ “เรา”

“**ญาณ**” หมายถึง ความรู้ หรือปัญญา

ซึ่งธรรมชาติของคนทั้งหลายทั่วไปเกือบทั้งสิ้นในโลก

ปุถุชนไม่สามารถมี “**ความรู้ชนิดนี้**” (อารยภูมิหรือโลกุตระภูมิ) ขึ้นมาเองได้ จะต้อง “**ได้ฟังความรู้ชนิดนี้**” จาก “**ท่านผู้รู้ที่สัมมาทิฐิ**” จึงจะ “**รู้ได้**” แล้วนำไป **ปฏิบัติให้สัมมาปฏิบัติ** จนกระทั่งเกิด “**ผลบรรลุธรรมชนิดนี้**” สำเร็จขึ้นมาได้ ก็เกิดเป็น “**อารยบุคคล**” เป็นผู้มี “**มย**” ขึ้นในตน

**ความรู้ชนิดนี้** “**ปุถุชนสามัญทั่วไปจะรู้ขึ้นมาเองไม่ได้**” ต้อง “**ได้ยิน-ได้ฟัง**” (สุตะ) จากผู้รู้ที่ “**สัมมาทิฐิ**” ซึ่งกล่าวธรรมให้ฟังอย่าง “**สัมมาทิฐิ**” ด้วย และจากผู้ “**บรรลุพุทธธรรมในตนเองมาแล้ว**” เท่านั้น ได้แก่ ผู้มี **ปัจเจกตตัง เวทิตัพโพ วิญญูหิ** (ผู้บรรลุธรรมอันวิญญูชนพึงรู้เฉพาะตน) ผู้เป็น **ปัจเจกบุคคล** (ผู้บรรลุธรรมเป็นของเฉพาะตัวแล้ว) ผู้เป็น **สยง อภิญญา** (ผู้มีภูมิธรรมอันยิ่งเองแล้วแต่ยังไม่ใช้พระสัมมาสัมพุทธเจ้า) ผู้เป็น **ปัจเจกสัมมาสัมพุทธเจ้า** (ผู้มีภูมิถึงพระพุทธรูปแต่ไม่ได้ประกาศพุทธศาสนาเป็นของตนเอง) ผู้เป็น **สยัมภู** (สมเด็จพระอนุตตรสัมมาสัมพุทธเจ้า)

หรือ **ความรู้ชนิดนี้** “**ปุถุชนสามัญทั่วไปจะพึงรู้ขึ้นมาได้เอง**” ซึ่งเกิดมาจาก “**ความคิด**” (จินตา) ที่ขบคิดด้วย

ปัญญาอันอัศจรรย์ของตนเองปานใดก็ไม่สามารถจะเกิด “**ความรู้ชนิดนี้**” ได้ เพราะเป็นความรู้ขั้น “**อารยภูมิ**” (ตั้งแต่โสดาบันขึ้นไปจนถึงสัมมาสัมพุทธเจ้า) เป็น “**โลกุตระ**” และ พระพุทธรูปเจ้าตรัสยืนยันไว้ชัด ว่า “**ไม่ทั่วไป** (อสาธารณะ) **กับปุถุชน**” (สอบทานได้จากพระไตรปิฎก เล่ม ๑๒ ในตอนท้ายของทุกข้อ ๕๔๓-๕๔๙ ซึ่งเป็น “**ญาณ ๗**” ของโสดาบัน)

ความรู้ที่ “**ไม่ทั่วไป** (อสาธารณะ) **กับปุถุชน**” หมายถึง “**ความรู้**” ในวิสัยอารยชน ไม่ใช่ “**ความรู้**” ในวิสัยปุถุชน ฉะนั้น ผู้ที่ยัง “**ไม่ได้รับความรู้ชนิดนี้**” จากผู้ที่มี “**ความรู้ชนิดนี้จริงมาก่อน**” ก็ไม่สามารถจะ “**เกิดเองในตนเอง**” ขึ้นมาได้

ที่เชื่อถือกันมาผิดๆ เช่นว่า “**พระปัจเจกสัมมาสัมพุทธเจ้า**” คือ **ผู้บรรลุเป็นพระพุทธเจ้าได้เองโดยไม่ต้องได้ฟัง “ความรู้อารยธรรม”** จากผู้สัมมาทิฐิมาเลย หรือจากพระพุทธรูปองค์ใดองค์หนึ่ง ก็สามารถบรรลุเป็น “**พระพุทธเจ้า**” ได้เอง นั้น เป็นความเข้าใจผิดที่

**ไม่รู้ภัยสัมบูรณ์ของความเป็นพุทธธรรม** เพราะศาสนาพุทธ คำว่า “**บรรลุเองหรือตรัสรู้เอง**” นั้น คือ ผู้เริ่มด้วย “**ปัจเจกตตัง**” [เรียกว่า “**สาวก**” (ผู้ฟัง, ผู้ฟังคำสอน) ที่ได้รับ “**สุตมยปัญญา**” (ซึ่งเป็นข้อแรกของ “**ปัญญา ๗๓**”) เป็นความรู้เบื้องต้น] มาก่อน พระพุทธรูปเจ้าตรัสรู้สังขารมมตะคือ “**ทุกสิ่งอย่างมาแต่เหตุ**” อะไรๆ จะเกิดโดยไม่มี “**เหตุ**” หรือไม่มีที่มา.. **ไม่ได้** ในเอกภพนี้ทุกสิ่งทุกอย่างเกิดมาแต่เหตุทั้งสิ้น”

ต่อจาก “**ปัจเจกตตัง**” จึงจะเป็น “**ปัจเจกบุคคล**” ไปตามลำดับ จนกระทั่งเป็น “**สยง อภิญญา**” แล้วต่อไปจึงจะเป็น “**พระพุทธเจ้า**” ซึ่งมี ๒ ชนิด ได้แก่ ๑. “**พระปัจเจกสัมมาสัมพุทธเจ้า**” ผู้ประกาศความเป็น “**สยัมภู**” ต่อโลกไม่ได้ เนื่องจากไม่ได้อุบัติมาประกาศศาสนาพุทธให้แก่โลก จึงได้เป็น “**พระพุทธเจ้า**” แต่ **เฉพาะตน** (ปัจเจก) ไม่ได้อุบัติมาเป็น “**พระพุทธเจ้า**” สร้างศาสนาพุทธประกาศแก่โลก ท่านได้เป็น “**พระพุทธเจ้าเฉพาะตน**” แล้วปรินิพพานไปในภพภูมิของพระองค์เอง และ ๒. “**พระอนุตตรสัมมาสัมพุทธเจ้า**” ซึ่งสูงสุดแห่งที่สุดแล้วในความเป็นมนุษย์ที่พึงมีพึงเป็นของมหาเอกภพ เรียกท่านผู้นี้ว่า “**สยัมภู**” หรือ “**ตถาคต**” นั่นเอง

หรือนัยที่เชื่อถือกันมาผิดๆว่า **พระปัจเจกพุทธเจ้า**



คือ ผู้บรรลุได้เฉพาะตน แต่สอนคนอื่นไม่ได้ นั่นเป็นความเชื่อที่ผิดตามๆกันมานานแล้ว ซึ่งเป็นความเชื่อตามพหุวัฒนธรรมที่เพี้ยนไปจากสัจจะจึงเป็นแค่ตรรกะที่ยังไม่ตรงตามความจริง ผู้ที่ไม่ใช่ผู้บรรลุจริงแม้แต่ความเป็นโสดาบัน ผู้ยังมีมิจฉาทิฏฐิอยู่นั้นมีมาก สาขายาธรรมตามอรรถนโธติมากมาย ความผิดเพี้ยนจึงเกิดขึ้นมากมาย

จริงๆนั้นพระปัจเจกสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านเกิดเป็นพระโพธิสัตว์อุบัติมาในโลกนับชาตินับภพไม่ถ้วน ได้สอนคน ได้รู้ชนสัตว์ตามภูมิพระโพธิสัตว์มามากมายกว่าท่านจะพัฒนาขึ้นมาถึงภูมิชั้น“พระพุทธเจ้า” ต้องมีภูมิอารยะตั้งแต่โสดาบันขึ้นไปตามลำดับ โสดาบันก็มีภูมิอารยะสอนคนตามสัจจะที่ตนเป็นตนมีได้แล้ว จะมากหรือน้อย จะเก่งหรือไม่เก่งก็เป็นเรื่องแต่ละคน เป็นแต่ว่าท่านไม่ได้อุบัติมาประกาศศาสนาพุทธในโลกมนุษย์ให้ปรากฏเป็นที่สุดเท่านั้น จึงชื่อว่า พระปัจเจกสัมมาสัมพุทธเจ้า ฉะนั้นเองคือ ความเป็น“พระพุทธเจ้า” แต่เพียง“เฉพาะตน”(ปัจเจก)

เพราะผู้บรรลุ“พุทธธรรม”แค่มีภูมิ“โสดาบัน”ก็เริ่มมี“สัจธรรม”ที่ตนบรรลุเอามาบอกมาสอนคนอื่นได้เป็น“ของจริง” ซึ่งผู้มี“ของจริง”แท้ๆในตน จะบอกคนอื่นด้วยภาษาสื่อให้คนอื่นรู้ ก็ต้องบอกจากภาวะจริงที่ตนมีนั้นๆได้ทุกภาษา ไม่ว่าจะ ไทย จีน ฝรั่งเศส ฯลฯ ย่อมมีความรู้ภาษาทางวิชาการ ก็ยิ่งดี แม้ไม่รู้ภาษาวิชาการก็บอกได้

ดังนั้น อารยชนตั้งแต่“โสดาบัน”ไปจนกระทั่งถึงชั้น“อรหันต์” หรือยิ่งสูงถึงชั้นระดับที่ชื่อว่า“พระปัจเจกพุทธเจ้า”นั้นล้วนต้องได้บรรลุธรรมจนมี“ความรู้ที่เป็นอารยธรรมหรือโลกุตระธรรม”มาจากผู้เป็น“ปัจเจกอื่น”หรือจาก“สัจย อภิญญา”อื่น หรือจาก“สัจยมกุ”อื่นมาทั้งสิ้น จะ“รู้ขึ้นเอง”หรือขบคิด“พุทธธรรม”ขึ้นมาเองไม่ได้ เพราะผู้จะบรรลุ“พุทธธรรม”ได้นั้นต้องเป็น“สาวก”(ผู้ฟังมาจากผู้ที่เป็น“ปัจเจก”คนก่อนๆ) เป็น“เหตุต้น”

อารยบุคคล หรือ คนที่บรรลุธรรมชนิดนี้ เป็นคน“โลกใหม่” เรียกโลกนี้ว่า โลகுตระ อันเป็นคณสะโลกกับโลกที่ปุถุชนทั้งหลายอาศัย วนเกิดเวียนตาย-วนสุขเวียนทุกข์กันอยู่ ที่ชื่อว่า โลกียะ

“โลகுตระ” จึงเป็น“โลกอื่น”หรือ“ปรโลก” อันเป็น

“ปรโลก”ตาม“ความรู้ลักษณะหนึ่งที่ว่าเทวนิยม”

“ความรู้ชนิดนี้” มีลักษณะ“ทวนกระแส”(ปฏิโลตัง)กับ“โลกียะ” จึงต้อง“ได้ฟัง”จากผู้ที่มีภูมิโลกุตระบอกให้ จากนั้นถ้าได้ศึกษาจน“สัมมาทิฏฐิ”ครบ ๑๐ ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน“มหาจิตตาริสกสูตร”(พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๒-๒๕๑) คนที่“สัมมาทิฏฐิ”แล้วพากเพียรสัมมาปฏิบัติกระทั่งสามารถบรรลุโลกุตระธรรมสำเร็จจริง วิญญาณของผู้บรรลุเกิดใหม่จริงๆ จิตวิญญาณในตัวตนเป็นๆ-ยังไม่ตายนี้แหละ“เกิดจริงเป็นจริง” เรียกการเกิดชนิดนี้ว่า “โอปปาติกโยนิ” ซึ่งเป็น“การเกิดของวิญญาณ”ที่ยังอยู่ในตัวตนเป็นๆ ที่ร่างกายยังไม่แตกตายไป(กายัสสเกหา)นี้เอง แต่จิตวิญญาณของคนผู้บรรลุธรรมนี้เกิดใหม่ใน“ปรโลก”(แบบเทวนิยม)แล้ว ชื่อโลกนี้คือ “โลகுตระ” [ซึ่งเป็น“ปรโลก”ชั้นปรมัตถ์ ไม่ใช่“ปรโลก”แบบเทวนิยมเท่านั้น]

ผู้สามารถเกิดใน“โลกใหม่”(โลகுตระ)ด้วยการ“บรรลุธรรมชนิดนี้”ได้ จะต้องอาศัย“ฟัง”(สวระ)จากผู้รู้ที่สัมมาทิฏฐิ และต้องเข้าใจอย่างถูกต้องถูกถ้วนก่อน แล้วค่อยนำไปปฏิบัติให้“สัมมา”(ถูกต้องถูกถ้วน)จึงจะบรรลุได้

เนื่องจาก“เหตุ”ที่ต้อง“ได้ฟัง”จากผู้รู้สัมมาทิฏฐิ มาก่อนจึงจะ“มีความรู้ชนิดนี้” เพราะ“รู้ขึ้นมาเอง”ไม่ได้ ดังนั้นแหละ ปุถุชนและทั้งกัลยาณชนจึงชื่อว่า สาวกภูมิ หมายความว่า ผู้ยังอยู่ในภูมิของ“ผู้ฟัง”(สาวก) จะต้อง“รับฟัง”มาจากผู้รู้ที่สัมมาทิฏฐิอื่นจึงจะ“รู้ได้” จึงจะ“มีความรู้ชนิดนี้”ขึ้นมาในตน อยู่ในฐานะ“รู้เอง”ไม่ได้ “มย” มีความหมายสำคัญ ๒ อย่าง ได้แก่

- ๑. เกิดขึ้น หรือสำเร็จ
- ๒. เรา หรือข้าพเจ้าเอง

สรุปปัญญาเท่ากับเรามีความรู้(ชนิดนี้)เกิดขึ้นจากฟัง แต่ยังไม่มีความรู้ขึ้น“ปัจเจก”(คือ ผู้ปฏิบัติจนมีความรู้บรรลุอารยธรรม เป็นผลเกิดขึ้นในจิตตนจริงแท้แน่นอนแล้ว จนกระทั่งเป็น“ความจริงในตน” เกิดขึ้นเฉพาะตน ไม่ใช่แค่รู้) และยังมีผู้ผู้มีภูมิมระดับสูงขึ้นไปกว่านั้นอีก คือ “สัจย อภิญญา”[หมายถึง ผู้มีปัจเจกภูมิที่ได้สะสม“สัมมาวัตตนา”(การดำเนินสัมมาอารยผลไปให้เจริญขึ้นยิ่งๆ)มาโดยตนเอง ถึงขั้นต้องถือได้ว่า“ความรู้ชนิดนี้เป็นของตนเอง”อย่างยั่งยืนแล้ว]

๒ [มีต่อฉบับหน้า]

## บทความพิเศษ

โดย : พิมลวัฑฒ์ ชูโต



ภาพประกอบจากอินเทอร์เน็ต

# สหรัฐ ฯ : ประเทศที่น่าเอาอย่าง ??

ไมเคิล ไรท์ นักคิดนักเขียนชาวอังกฤษ ซึ่งใช้ชีวิตอยู่ในประเทศไทยอย่างยาวนาน (เพิ่งเสียชีวิต) เคยกล่าวไว้ในหนังสือเล่มหนึ่งว่า :

“คนไทยชอบความสำเร็จ ไม่ชอบความพ่ายแพ้ ดังนั้น เมื่อคนไทยศึกษาตะวันตก จึงศึกษาแต่เรื่องที่ตะวันตกทำสำเร็จ ไม่ยอมศึกษาเรื่องที่ตะวันตกพ่ายแพ้ ไม่เคยศึกษาปัญหาของตะวันตก ชาวสยามจึงล้มตา รับเปลือกของตะวันตกโดยไม่รู้ว่าเขาคิดอะไร ฝันอย่างไร กลัวอะไรและพ่ายแพ้อะไร ไม่สนใจความลับสน ความยุ่งยากและความบกพร่องทางปัญญาของตะวันตก ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็นบทเรียนที่สำคัญ ประเทศไทยเป็นทาสวัฒนธรรมฝรั่งไม่ใช่เพราะเรียนฝรั่งมากไป แต่เพราะแทบไม่รู้จักฝรั่ง หากชาวสยามจะ

เอาตัวรอดในสถานการณ์ปัจจุบัน ก็ต้องรีบเรียนรู้ตะวันตกอย่างแตกฉาน”

หลังสงครามโลกครั้งที่สองคนไทยจำนวนมากได้รับการศึกษาจากตะวันตกโดยเฉพาะอย่างยิ่ง สหรัฐ ฯ แต่น่าจะมีน้อยคนที่ได้ศึกษาถึงต้นลึกหนาบางของสหรัฐ ฯ นอกเหนือไปจากวิชาที่เรียนโดยเฉพาะเจาะจง เมื่อกลับมาประเทศไทยต่างคนก็ต่างประกอบอาชีพเพื่อตนเองและครอบครัว ไม่ได้มีโอกาสและเวลาที่จะไฝ่คว้าหาความจริงในเรื่องต่าง ๆ เกี่ยวกับสหรัฐ ฯ อีกทั้งสื่อมวลชนระดับโลกร้อยละ ๘๐ ก็เป็นของสหรัฐ ฯ ผู้คนส่วนใหญ่จึงได้รับข่าวสารข้อมูลเพียงด้านเดียวซึ่งไม่ครบถ้วนสมบูรณ์และถูกต้องตามความเป็นจริง จึงถูกครอบงำทางความคิดตั้งที่ศาสตราจารย์ โนม ชอมสกี ของสถาบันเอ็มไอทีกล่าวไว้ใน

หนังสือชื่อ Media Control และ Manufacturing Consent (2008) นั่นคือการที่สหรัฐฯ ๗ ใช้สื่อมวลชนควบคุมความรู้สึกนึกคิดและสร้างการยอมรับ ตัวอย่างเช่น ยอร์ช บุษ (ลูก) ใช้เงินถึงประมาณ ๑๐,๐๐๐ ล้านดอลลาร์ในการโฆษณาชวนเชื่อให้ชาวอเมริกันและชาวโลกเชื่อว่าประเทศอิรักมีอาวุธนิวเคลียร์ การบั่นหัวได้รับความร่วมมืออย่างยิ่ง และไร้ซึ่งคำถามจากสื่อมวลชนของสหรัฐฯ และของตะวันตกส่วนใหญ่กว่าชาวอเมริกันและชาวโลกจะรู้ว่าคำกล่าวของยอร์ช บุษ เป็นการโกหก “คำโต” เพื่อการ “ปล้นน้ำมัน” ของอิรัก ชาวอิรักและเด็กอิรักก็เสียชีวิตไปแล้วหลายแสนคน และต้องอพยพหนีภัยออกนอกประเทศอีกนับล้าน ๆ คน

บทความนี้แบ่งเป็นสองตอน ตอนแรกเป็นการจัดอันดับเรื่องต่าง ๆ ของสหรัฐฯ ๗ เปรียบเทียบกันหลายสิบประเทศทั่วโลกซึ่งเปิดเผยไว้ในหนังสือและนิตยสารหลายเล่มดังนี้ :

- จีดีพี : ๑ (กว่า ๑๓ ล้านล้านดอลลาร์, ๒๕๕๒)
- จีดีพีต่อหัว : ๔๕,๕๙๒ ดอลลาร์/คน/ปี (ต่ำกว่านอร์เวย์ เดนมาร์ก สวีเดน เนเธอร์แลนด์และฟินแลนด์)
- จำนวนเศรษฐกิจเงินล้านและพันล้าน : มากที่สุดในโลก
- ความแตกต่างด้านรายได้ของคนในสังคม : สูงสุดในหมู่ประเทศร่ำรวย (คนร้อยละหนึ่งเป็นเจ้าของทรัพย์สินร้อยละ ๔๐ ของประเทศ ผู้บริหาร ๓๖๕ คนมีรายได้เฉลี่ย ๕๐๐ เท่าของคนงาน, ๒๕๕๒)
- การให้ความช่วยเหลือต่างประเทศ : ต่ำสุดในหมู่ประเทศร่ำรวย ๐.๑๕ % ของจีดีพี แต่ให้ความช่วยเหลือด้านการทหารสูงสุด (ประเทศที่ให้ช่วยเหลือต่างประเทศเกินกว่า ๐.๗ % ของจีดีพีตามเป้าที่ตั้งโดยองค์การสหประชาชาติ ได้แก่ นอร์เวย์ เดนมาร์ก สวีเดน เนเธอร์แลนด์ และลักเซมเบิร์ก)
- การมีคอร์ปชั่นน้อยที่สุด : ไม่ติด ๑๕ อันดับแรกของโลก ถ้าสหรัฐฯ ไม่มีกฎหมายที่ยอมให้

บริษัทข้ามชาติบริจาคเงินก้อนใหญ่ให้พรรคและนักการเมืองได้ สหรัฐฯ ๗ จะเป็นประเทศที่ถูกจัดว่ามีการคอร์ปชั่นสูงมาก

- ดัชนีการพัฒนามนุษย์ : ไม่ติด ๑๕ อันดับแรก (อันดับ ๑-๕ คือไอซ์แลนด์ นอร์เวย์ คานาดา ออสเตรเลีย และไอร์แลนด์)
- จำนวนบริษัทข้ามชาติ: มากที่สุดในการจัดอันดับ ๕๐๐ บริษัทของนิตยสารฟอร์จูน
- ความสามารถในการแข่งขัน : อันดับ ๒ (รองจากฟินแลนด์)
- ความสามารถที่กิจการจะเข้าถึงทุน : ๔ (รองจากสหราชอาณาจักร ฮองกง และสิงคโปร์)
- สิ่งแวดล้อมทางธุรกิจ : ๕
- ทุนสำรองของประเทศ : ไม่ติด ๕๐ อันดับแรก (ประเทศที่มีทุนสำรองมากที่สุดคือจีน เยอรมนี และญี่ปุ่น, ๒๕๐๙)
- การขาดดุลการค้าและหนี้ต่างประเทศ : ๑ (ขาดดุล ๘ แสนล้านดอลลาร์ในปี ๒๕๔๙ เป็นการขาดดุลกับจีน ๒๐๐ ล้านดอลลาร์ และกู้เงินในวันละ ๑,๐๐๐ ล้านดอลลาร์)
- การจดสิทธิบัตร : ๒ (รองจากญี่ปุ่น, ๒๕๔๗-๒๕๔๙)
- การบริโภคน้ำมันและก๊าซ : ๑, ร้อยละ ๒๕ ของโลก(๒๕๔๙) ทั้ง ๆ ที่ประชากรเพียง ๔.๗ % ของโลก
- ปลอ่ยก๊าซคาร์บอนไดออกไซด์ต่อคน : ประมาณ ๒๐ ตัน/คน/ปี ชาวอเมริกันปลอ่ย ๐.๓ ตัน/คน/ปี
- จำนวนสื่อมวลชนระดับโลกที่มี : มากที่สุด ร้อยละ ๔๐ ของโลก (วอร์เนอร์ ดีสนีย์ นิวส์คอร์ป และไวอะคอม ส่วนอีกบริษัทเป็นของเยอรมนี ชื่อเบอร์เทิลส์มาน) สื่อมวลชนของสหรัฐฯ ๗ ต่างเป็นนายทุนข้ามชาติ ซึ่งนิยมลัทธิตลาดเสรี เพราะตนเองได้เปรียบ
- การให้เสรีภาพแก่สื่อมวลชน : ไม่ติด ๓๐ อันดับแรกของโลก (ให้เสรีภาพน้อยกว่าจามาอิก้า คอสตริกา และนามิเบียในแอฟริกา)
- งบประมาณสินค้า : ๑ (เกือบ ๒๑๔,๐๐๐

ดอลลาร์ในปี ๒๕๕๑, ๕๐ % ของโลก เด็กอเมริกัน อายุ ๑๒ เห็นโฆษณามาแล้ว ๒๐๐,๐๐๐ ครั้ง)

● งบประมาณทางทหาร : ๑ (ร้อยละ ๕๐ ของโลก) หลังสงครามเย็นกับโซเวียตรัสเซีย งบประมาณทางทหารกลับเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ แทนที่จะลดลง มีทหารอยู่ใน ๑๓๐ จุดทั่วโลก

● การขายอาวุธสงครามและเครื่องมือทรมาน : งบประมาณร้อยละ ๕๐ ของโลก กล่าวอีกนัยหนึ่งคืออาวุธร้อยละ ๕๐ ที่คนทั่วโลกใช้เช่นฆ่ากันเป็นอาวุธของสหรัฐ ฯ

● ประชาชนมีอาวุธปืนในครอบครอง : ๑ (มีกว่า ๒๐๐ ล้านกระบอก หรือประมาณ ๑ ใน ๓ ของโลก)

● มีผู้เสียชีวิตจากปืน : ๑

● การฆ่าตัวตายจากปืน : ๑

● จำนวนฆาตกรต่อเนื่อง : ๑ ในหมู่ประเทศร่ำรวย

● จำนวนนักโทษ : ๑ (กว่า ๒.๒ ล้านคน ร้อยละ ๕๐ เป็นคดียาเสพติดและมีการละเมิดทัณฑ์บน ร้อยละ ๓๖ ด้วย)

● งบประมาณปราบยาเสพติด : ๑ (งบประมาณสูงขึ้นจาก ๖๕ ล้านดอลลาร์ ในปี ๒๕๑๒ เป็น ๑๗,๗๐๐ ล้านดอลลาร์ในยุคของบิล คลินตัน)

● ประชาชนบริโภคแคลอรีต่อหัว : ๑ (๓,๖๐๐/คน/วัน)

● ประชาชนมีน้ำหนักเกินควร : ๓ (รองจากเลบานอนและกาตาร์)

● ประชาชนสร้างขยะต่อหัว : ๑ (๓๒๐ กก./คน/ปี)

● ประชาชนทิ้งอาหารให้เป็นขยะ : ๑ (ทิ้งประมาณ ร้อยละ ๕๐ ของที่ซื้อ) ในขณะที่ชาวโลกกว่า ๘๕๐ ล้านคนไม่มีอาหารพอกิน

● การสร้างขยะพิษ : สูงสุดในโลก สูงกว่าเยอรมนี ซึ่งเป็นอันดับ ๒ ถึง ๒๐ เท่า และส่งขยะพิษไปสู่ประเทศกำลังพัฒนา เช่น ผลสมขยะพิษไปกับญี่ปุ่น

● สร้างขยะอิเล็กทรอนิกส์ หรือ อี-เวสต์ : สูงสุด และส่งออกไปสู่ประเทศกำลังพัฒนาในแอฟริกา และเอเชียโดยเฉพาะจีน

● การใช้เงินเพื่อสุขภาพ : ๑ (กว่า ๖,๐๐๐ ดอลลาร์/คน/ปี)

● ประชาชนมีอายุยืน : ไม่ติด ๓๒ อันดับแรก ของโลก (ชาวญี่ปุ่นมีอายุยืนที่สุด)

● ประชาชนมีสุขภาพดี : ไม่ติด ๑๐ อันดับแรก (บริโศคยากล่อมประสาท ๒ ใน ๓ ของโลก)

● จำนวนแพทย์มากที่สุด : ไม่ติด ๑๐ อันดับแรก ของโลก

● คุณภาพชีวิตโดยรวม : ๑๐ (อันดับ ๑-๕ คือ นอร์เวย์ ไชล์แลนด์ ออสเตรเลีย สวีเดน และ คานาดา)

● อัตราหย่าร้าง : ๓ (รองจากรัสเซียและอะรุณา)

● การข่มขืน : สูงสุดในประเทศร่ำรวย (สูงกว่า อันดับ ๒ คือ คานาดา ๒ เท่า)

● เสียชีวิตและบาดเจ็บทางรถยนต์ : สูงสุดในกลุ่มประเทศร่ำรวย (สูงกว่าคานาดาซึ่งเป็นอันดับ ๒ ถึง ๒ เท่า)

● มือออกไปเลือกตั้ง : ต่ำสุดในหมู่ประเทศร่ำรวย เพราะประชาชนเบื่อที่ทั้งสองพรรคมีนโยบาย ส่งเสริมคนรวยเหมือน ๆ กัน จนสมัยเลือก นายบารัค โอบามา จึงมีผู้ไปออกเสียงกว่า ร้อยละ ๕๐ ของผู้มีสิทธิ

● จำนวนผู้หลบหนีเข้าเมืองอย่างผิดกฎหมาย : สูงที่สุดในโลก (ประมาณ ๑๒ ล้านคน) จำนวน มากถูกจ้างอย่างกตัญญูและเอาเปรียบโดยบริษัท ข้ามชาติ

● การผลิตและการเสพสื่อลามก : ๑ (ผลิตสปีดาร์ ละ ๒๐๐ เรื่อง มีเว็บไซต์ลามกกว่า ๓๐๐,๐๐๐ เว็บและเสพเป็นเงินกว่า ๑๐,๐๐๐ ล้านดอลลาร์ต่อปี)

● เด็กอายุต่ำกว่า ๑๘ : ไม่มีสิทธิเลือกตั้ง แต่มี สิทธิถูกลงโทษโดยการประหารชีวิตถ้าทำผิด

● เด็กอายุต่ำกว่า ๑๕ มีโอกาสเสียชีวิตด้วยปืน : ๑ (มีเด็กถูกฆ่าด้วยปืนทุก ๓ ชั่วโมง)

● มีเด็กเอาอาวุธปืนไปโรงเรียน : ร้อยละ ๑๗

● จำนวนเด็กที่ใช้ปืนยิงครูและเพื่อนนักเรียน : ๑ (มีข่าวลงหนังสือพิมพ์เป็นระยะ)

● มีแม่ที่มีอายุต่ำกว่า ๒๐ : สูงสุดในหมู่ประเทศ ร่ำรวย (สูงกว่าคานาดา ๒ เท่า)

☞ อ่านต่อฉบับหน้า

# ประโยชน์ของ MOU 43 (หมูไทย สหายจิ้งจอกเขมร)





แม้มีศัตรูรุมล้อม  
ไม่ค้อมยอมแพ้แก่ใคร  
ไม่ว่ากิเลสตัวไหน  
จิตไม่ย่อท้อสู้ทน



# จิตไม่ย่อท้อ

(อลีนจิตตชาติก)

มีกุลบุตรชาวนครสาวัตถีคนหนึ่ง ได้ฟังธรรมเทศนาของพระศาสดาแล้ว ด้วยจิตศรัทธา จึงบวชอยู่ในพระพุทธศาสนา บำเพ็ญวัตร (ข้อปฏิบัติ) ต่าง ๆ ศึกษาพระปาฏิโมกข์ (ธรรมและวินัยข้อห้ามประพฤติดของภิกษุ) จนแคล้วคล่อง กระทั่งได้ ๕ พรรษาแล้ว จึงขอลาอุปัชฌาย์ และอาจารย์ จาริก (เดินทาง) ไปถึงบ้านป่าชายแดนตำบลหนึ่ง ผู้คนในถิ่นนั้นศรัทธาพากันสร้างบรรณศาลา (ศาลามุงด้วยใบไม้กิ่งไม้) ถวายท่านจึงเข้าพรรษาอยู่ ณ ที่นั้น เจริญกรรมฐาน

(ปฏิบัติลดละกิเลสอย่างเหมาะสมกับฐานะ) บรรณศาลา ความเพียรตลอด ๓ เดือน แต่ไม่สามารถเกิดอริยคุณได้เลย จึงเกิดจิตย่อท้อว่า

“ในบุคค ๔ จำพวกที่พระศาสดาทรงแสดงไว้ เราคงเป็นบุคค ๓ จำพวกที่พระศาสดาทรงจัดไว้ก็มาก บอกลบก็มาก แต่ไม่มีการบรรลุมรรคผลเลย ฉะนั้นเราจะเพียรอยู่ที่ป่าชายแดนนี้ทำไม ไปพระเชตวันมหาวิหาร เข้าเฝ้าพระศาสดา สดับธรรมเทศนาอันไพเราะจะดีกว่า”

ภิกษุผู้นั้นจึงละทิ้งความเพียรของตน กลับคืนสู่นครสาวัตถี ครั้นมาถึงพระเชตวันมหาวิหารแล้ว

อุปัชฌาย์และอาจารย์ได้ทราบเรื่องราวอันนั้น จึงเตือนแล้วนำตัวไปเข้าเฝ้าพระศาสดา

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ ภิกษุผู้นี้มีจิตย่อท้อ ทอดทิ้งความเพียรมา พระเจ้าข้า”

พระศาสดาทรงสดับอย่างนั้น จึงตรัสถามว่า

“ดูก่อนภิกษุ เธอคลายความเพียรจริงหรือ”

“จริงพระเจ้าข้า”

“ดูก่อนภิกษุ เมื่อกาลก่อนเธอเคยได้ทำ ความเพียร กระทั่งยึดเอาราชสมบัติในกรุง พาราณสีได้ และถวายแด่ราชกุมารมาแล้ว ก็

เหตุใดในบัดนี้ เธอได้บวชอยู่ในศาสนาของเรา  
จึงมาคลายความเพียรเสียเล่า”

แล้วทรงนำเรื่องราวนั้นมาตรัสว่า

.....

**ใน**อดีตกาล มีหมู่บ้านช่างไม้แห่งหนึ่งอยู่  
ไม่ห่างจากกรุงพาราณสี พวกช่างไม้ ๕๐๐ คน  
อาศัยอยู่ ปกติพวกเขาจะเดินเรือขึ้นไปเหนือน้ำ  
เข้าไปในป่าเพื่อตัดต้นไม้เอามาทำเครื่องเรือน ทำ  
เส้าและปราสาท โดยขนไม้บรรทุกเรือล่องไปถึง  
พระนคร ผู้ใดต้องการเรือนชนิดใด ก็ปลุกสร้าง  
เรือนชนิดนั้นแก่เขา แล้วรับเอาทรัพย์ค่าจ้างมา  
เลี้ยงชีวิตอยู่อย่างนี้

มีอยู่คราวหนึ่ง เมื่อพวกเขาตั้งค่ายตัดไม้อยู่  
ในป่า ได้พบช่างตัวหนึ่งเหยียบตอตะเคียนเข้า  
ตอแทงเท้าช่างได้รับความเจ็บปวดอย่างยิ่ง ทำ  
บวมกลัดหนอง ทุกขเวทนาแสนสาหัส ช่างเดิน  
กะโผลกกะเผลกเข้าไปหาพวกช่างไม้ หมอบลง  
ใกล้ๆ ด้วยหมายใจให้ช่วยเหลือ

พวกช่างไม้เห็นช่างเท้าบวม ตรวจสอบก็พบตอ  
ตำอยู่ที่เท้าช่าง จึงใช้มีดที่คมกริตรอบตอ ใช้  
เชือกมัดตอดึงออกมา แล้วบีบหนองทิ้ง เอา  
น้ำอุ่นชะแผล ไม่นานนักก็รักษาแผลด้วยยา  
จนหาย ช่างจึงคิดว่า

“เรารอดตายพ้นจากความเจ็บปวดทรมาน  
ก็เพราะอาศัยช่างไม้เหล่านี้ เราควรตอบแทน  
คุณของเขา”

ตั้งแต่นั้นมา ช่างก็ช่วยช่างไม้พวกนั้นทำงาน  
ช่วยพลิกไม้ให้ เวลาที่เขาลากไม้ ช่วยส่ง  
เครื่องมือให้ ใช้จวงจับปลายเชือกสายบรรทัด  
ช่วยตีเส้นไม้ ร่วมกันทำงานเป็นอย่างดี พอถึง  
เวลากินอาหาร พวกช่างไม้ก็จะแบ่งก้อนข้าวแก่  
ช่างคนละปิ่น ได้ถึง ๕๐๐ ปิ่น เลี้ยงดูช่างนั้นให้  
เป็นสุขตลอดมา

ช่างตัวนั้นมีลูกช่างอยู่ตัวหนึ่ง ลักษณะชาว  
ปลอดทั้งตัว เป็นลูกช่างอาชาไนย (พันธุ์ดี ได้  
ฝึกหัดมาดีแล้ว) นับวันก็เจริญเติบโตขึ้น ส่วนช่าง

นั้นนับวันก็อายุมากขึ้นใกล้วันตาย จึงคิดว่า

“เวลานี้เราก็แก่เฒ่ามากแล้ว ควรที่จะให้ลูก  
ของเราแก่ช่างไม้เหล่านี้ไว้ เพื่อทำงานแทนเรา  
ต่อไป”

ดังนั้นจึงจูงลูกน้อยของตนไปหาช่างไม้ แล้ว  
กล่าวว่า

“พวกท่านได้ช่วยชีวิตของข้าพเจ้าไว้ จึงขอ  
มอบลูกช่างนี้แก่พวกท่าน ตั้งแต่นี้ไป ลูกของ  
ข้าพเจ้าจะทำงานให้แก่พวกท่านแทนตัวข้าพเจ้า”

แล้วหันไปสอนลูกว่า

“ลูกเอ๋ย เจ้าจงทำงานทดแทนบุญคุณ  
แทนพ่อด้วยเถิด”

พอมอบลูกช่างแก่พวกช่างไม้แล้ว ตัวเอง  
ก็กลับเข้าป่าไป

ตั้งแต่นั้นมา ลูกช่างก็ทำตามคำสั่งของพวก  
ช่างไม้ เป็นสัตว์ที่ว่อนนอนง่าย วันใดเสร็จจาก  
งานแล้ว ก็จะไปลงแม่น้ำอาบเล่น พวกเด็ก ๆ ลูก  
ช่างไม้ก็พากันจับจวงลูกช่างเล่นน้ำด้วยกัน แต่มี  
นิสัยธรรมดาดอย่างหนึ่งของชาตินายอินย  
ทั้งหลาย ก็คือจะไม่ถ่ายอุจจาระหรือปัสสาวะ  
ลงในน้ำ เพราะฉะนั้นลูกช่างจึงถ่ายไว้ที่ริมฝั่ง  
แม่น้ำเสมอ

อยู่มาวันหนึ่ง ฝนตกลงมาที่ต้นแม่น้ำ ได้พา  
เอาอุจจาระแห่งของลูกช่างลอยลงสู่แม่น้ำ แล้วไป  
ติดอยู่ที่พุ่มไม้แห่งหนึ่งของท่าน้ำกรุงพาราณสี

ครั้งนั้นพวกความูช่างของพระเจ้ากรุง  
พาราณสี นำช่าง ๕๐๐ เชือก จะเอาไปอาบน้ำ  
ที่ท่าน้ำนั้น แต่ช่างทั้งหมดพอได้กลิ่นอุจจาระของ  
ช่างอาชาไนยแล้ว ก็ไม่กล้าลงไปในแม่น้ำแม่แต่  
ลักตัวเดียว พากันชูหางเดินหนีไปหมดสิ้น พวก  
ความูช่างจึงแจ้งเรื่องนี้แก่นายหัตถาจารย์ (ผู้  
ฝึกหัดช่าง) ตอนแรกพวกเขาคิดว่า

“ในน้ำคงจะต้องมีอันตรายอยู่”

จึงไปที่ท่าน้ำตรวจตราดูแลบริเวณนั้น ครั้น  
พอได้เห็นอุจจาระช่างอาชาไนยที่ติดอยู่ตามพุ่มไม้  
จึงรู้สาเหตุของเรื่องนี้ ก็แก้ไขโดยนำเอาถาดใส่น้ำมา  
แล้วขยำอุจจาระของช่างอาชาไนยลงในถาด จาก

นั้นไปโปรดให้ทั่วตัวช่างทั้งหลาย

เมื่อช่างทั้งหลายมีกลิ่นตัวเช่นเดียวกันกับช่างอาชาไนย จึงยอมลงอาบที่ทำน้ำนั้น ซึ่งเรื่องทั้งหมดนี้นายหัตถาจารย์ได้ทูลเล่าแต่พระราชแล้วยังเสริมอีกว่า

“ขอเดชะ พระองค์ควรสืบหาช่างอาชาไนยนั้นนำมาเถิด พระเจ้าข้า”

พระราชาก็เสด็จสู่ม้าน้ำสายนั้นโดยทางเรือ เล่นเรือขึ้นสู่ต้นน้ำไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งถึงที่อยู่ของพวกช่างไม้ ได้ทอดพระเนตรลูกช่างอาชาไนยยืนอยู่กับพวกช่างไม้ พวกเขาพากันต้อนรับพระราชแล้วกราบทูลว่า

“ขอเดชะ หากพระองค์มีพระประสงค์ด้วยไม้ เหตุใดต้องเสด็จมาเองเล่า ทรงส่งคนให้มาขนไปไม้ควรกว่าหรือ พระเจ้าข้า”

“นี่แนะนำ (คำที่ขุนนางผู้ใหญ่เรียกผู้ดีซึ่งอยู่ในบังคับของตน) เราไม่ได้ต้องการไม้ แต่ปรารถนาลูกช่างเชือกนั้น”

พวกช่างไม้ได้ยินอย่างนั้น หันไปมองหน้าปรึกษากัน แล้วจึงกราบทูล

“ขอเดชะ โปรดให้จับไปเถิด พระเจ้าข้า”

แต่ช่วยกันดูอย่างไร ลูกช่างก็ไม่ยอมก้าวเดินไป พระราชาก็รับสั่งถาม

“ลูกช่างต้องการจะให้ทำอะไรเล่า พนาย”

“ขอเดชะ ลูกช่างจะให้พระราชทานค่าเลี้ยงดูแก่ช่างไม้ พระเจ้าข้า”

พระราชาทรงให้วางทรัพย์ไว้ที่เท้าช่างทั้ง ๔ ที่วงและที่หางแห่งละ ๑๐๐,๐๐๐ กหาปณะ (รวม ๖๐๐,๐๐๐ บาท) แต่ลูกช่างก็ยังไม่ยอมไป

คราวนี้พระราชาก็พระราชทานผ้าคู่แก่ช่างไม้ทั้งหมด และผ้าถุงห่มแก่ภรรยาช่างไม้ด้วย แต่ลูกช่างก็ยังไม่ยอมไป

ต่อเมื่อพระราชทานของเล่นของใช้แก่พวกเด็ก ๆ ลูกช่างไม้นั้นแหละ ลูกช่างจึงหันมองดูพวกช่างไม้กับภรรยาและเด็กทั้งหลายที่เคยเล่นด้วยกัน แล้วจึงยอมเดินไปกับพระราช

พอเสด็จถึงพระนคร รับสั่งให้ประดับพระนคร

และโรงช่าง มีการเฉลิมฉลอง ทรงอภิเษกยกช่างอาชาไนยเป็นราชพาหนะ แต่งตั้งไว้ในฐานะเป็นสหายของพระองค์ พระราชทานราชสมบัติให้กึ่งหนึ่ง ทรงให้การเลี้ยงดูเสมอด้วยพระองค์

นับตั้งแต่ทรงได้ช่างอาชาไนยนี้มา ราชสมบัติในชมพูทวีปทั้งสิ้น ก็ตกอยู่ในเงื้อมพระหัตถ์ของพระราชทั้งหมด

กาลเวลาผ่านไป เมื่อพระอัครมเหลืทรงพระครรภ์แก่แล้ว พระราชาเสด็จสวรรคตไปเสียก่อน ขาวนี้พวกคนเลี้ยงช้างพากันปกปิดไว้ไม่ให้พญาช่างได้รับรู้ เพราะเกรงว่าจิตใจของพญาช่างจะเศร้าโศกเกินไปจนใจแหลกสลาย

ทางด้านพระเจ้ากรุงโกศล ซึ่งมีพระราชอาณาจักรใกล้เคียงกัน พอรู้ว่าพระเจ้ากรุงพาราณสีสวรรคตแล้ว ก็มีได้รื้อซ้ำ รีบยกกองทัพใหญ่มาล้อมกรุงพาราณสีไว้

พวกเสนาอำมาตย์ของกรุงพาราณสี จึงได้ส่งสารถวายพระเจ้ากรุงโกศลว่า

“บัดนี้พระอัครมเหลืของพระราชาทรงพระครรภ์แก่มากแล้ว พวกโหรทำนายว่า จะประสูติพระโอรสในอีก ๗ วันข้างหน้า เมื่อทรงประสูติพระโอรสแล้ว พวกเราก็จะรบกันในวันที่ ๗ นับจากนี้เถิด”

พระเจ้ากรุงโกศลก็ทรงตอบรับตามนั้น ครั้นพระโอรสประสูติแล้ว มหาชนได้ขนานพระนามถวายว่า อลินจิตตราชกุมาร (อลินจิต = จิตไม่ย่อท้อ) เพราะพระโอรสทรงบันดาลให้จิตที่ย่อท้อของมหาชนนั้น กลับมีขวัญกำลังใจดีขึ้นพร้อมใจกันออกไปสู้รบกับข้าศึก แต่เพราะขาดผู้นำที่มีความสามารถ แม้มีกำลังต่อสู้มากมายเพียงใด ก็ค่อย ๆ ถอยกำลังลงทีละน้อย ๆ พวกอำมาตย์จึงกราบทูลพระอัครมเหลื

“ข้าแต่พระแม่เจ้า หากกำลังของพวกเราลดถอยลงอย่างนี้ เกรงว่าจะแพ้สงครามเป็นแน่แท้ มีแต่ต้องให้มงคลหัตถิสหายของพระราช ได้รับรู้เรื่องราวทั้งหมด แล้วมาช่วยทำสงคราม



พระเจ้าข้า”

พระอัศวมเหสีจึงตัดลินพระทัยทันที

“ดีละ คงต้องทำอย่างนั้น”

ทรงนำพระโอรสไว้ที่พระอุ้ง (เปล) เสด็จพร้อมหมู่ขุนนางอำมาตย์ พอถึงโรงช้างก็ให้พระโอรสบรรทมอยู่ใกล้ ๆ พญาช้าง แล้วรับสั่งว่า

“ดูก่อนพญามงคคหัตถิ บัดนี้จงทราบไว้เถิด พระราชาผู้เป็นพระสหายของท่านได้สวรรคตเสียแล้ว แต่พวกเรามิได้แจ้งบอกแก่ท่าน เพราะเกรงว่าท่านจะเศร้าโศกเสียใจเกินไป แล้วนี่คือพระราชาโอรสแห่งสหายของท่าน แต่ขณะนี้พระเจ้าโกศลได้มัลล่อมพระนครไว้ พวกไพร่พลยกทัพออกไปสู้ มีแต่ก่อนกำลังลง ฉะนั้นท่านอย่าปล่อยให้พระโอรสต้องตายอยู่ในที่นี้เลย **จงรักษาราชสมบัติถวายแก่พระราชโอรสเถิด**”

ฟังเรื่องราวแล้ว พญามงคคหัตถิก็ไฉ่ฉวง ลูบไล้พระโอรส แล้วยกขึ้นไว้เหนือกระพอง (ส่วนที่หนุนเป็นปุ่มสองข้างศีรษะข้าง) ของตน ส่งเสียงคร่ำครวญอยู่ ลักครู่ก็วางพระโอรสให้บรรทมบนพระหัตถ์ของพระอัศวมเหสี แล้วออกจากโรงช้างไป มุ่งหมายไปต่อสู้อับพระเจ้ากรุงโกศล

บรรดาอำมาตย์จึงช่วยกันสวมเกราะให้พญาช้าง ด้วยเครื่องทรงออกศึก แล้วเปิดประตูพระนคร ไพร่พลพากันห้อมล้อมพญาช้างออกไปทำศึกเพียงแค่ว่าพญามงคคหัตถิแผดเสียงโกญจนาท (การบันลือเสียงดังกึกก้องของช้าง) เท่านั้นทำให้เหล่าข้าศึกสะดุ้งหวาดกลัว พากันหนีระล่ำระสาย พญาช้างก็เข้าบุกทำลายค่ายข้าศึกพังพินาศ คราวเอาพระเมาสี (ผมจุก) ของพระเจ้ากรุงโกศลไว้ได้ แล้วนำตัวมาให้หมอบลงที่แทบเท้าของพระโอรสอย่างง่ายตาย

พวกหมู่ทหารของพระโอรสเห็นอย่างนั้น ก็เข้ารุมล้อมหมายจะฆ่าพระเจ้ากรุงโกศลเสีย แต่พญาช้างห้ามไว้ แล้วถวายโอวาทแก่พระเจ้ากรุงโกศล

“ตั้งแต่นี้ไป พระองค์จงอย่าประมาทอีกอย่าสำคัญว่าพระกุมารนี้ยังเป็นเด็กทารกเล็กนัก

ก็จะมาย้ายได้”

จากนั้นจึงปล่อยตัวพระเจ้ากรุงโกศลไป แล้วนับตั้งแต่นั้นว่า ราชสมบัติทั่วชมพูทวีป ก็ตกอยู่ในเงื้อมพระหัตถ์ของพระโอรส ขึ้นชื่อว่าข้าศึกศัตรูอื่น ๆ มิได้มีเลย

พระโอรสจึงได้รับการอภิเษก เมื่อพระชนม์ได้ ๗ พรรษา ทรงพระนามว่า **อลินจิตตราช** ทรงปกครองราชสมบัติโดยธรรม ทรงบำเพ็ญทางสวรรค์ (ทางของผู้มีจิตใจสูง) จนวาระสุดท้ายของพระชนม์ชีพ

.....

พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงจบชาดกนี้ แล้วตรัสว่า

**“พญาช้างที่ช่วยพระโอรสให้ได้ราชสมบัติในครั้งนี้ ได้มาเป็นภิกษุผู้คลายความเพียรรูปนี้ บิดาของพญาช้างได้มาเป็นพระสารีบุตรในบัดนี้ ส่วนอลินจิตตราชกุมารได้มาเป็นเรตถาคตเอง”** แล้วทรงสรุปสารธรรมว่า

“พญาช้างและหมู่เสนาอำมาตย์อาศัยอลินจิตตราช (จิตไม่ย่อท้อเป็นใหญ่) มีใจเร็นเริง ได้จับเป็นพระเจ้าโกศล ผู้ไม่ทรงอ้อมในราชสมบัติ ฉันทใด

**ภิกษุผู้สมบูรณ์ด้วยกัลยาณมิตรเป็นที่พึ่งอาศัย ย่อมปรารถนาความเพียร เจริญกุศลธรรมเพื่อบรรลุนิพพานอันเกษมจากโยคะ (กิเลสที่ผูกใจให้ติดอยู่ในกาม-ภพ-ภิกขุ-อวิชชา) พึ่งบรรลุธรรมเป็นที่สิ้นไปแห่งสังโยชน์ (กิเลสที่ผูกมัดใจไว้กับทุกข์) ทั้งปวงโดยลำดับ ก็ฉันทนั้น”**

พระศาสดาทรงรวบรวมยอดพระธรรมเทศนาแห่งอมตมทานิพพานอย่างนี้แล้ว จึงประกาศสังฆธรรมให้ยิ่ง ๆ ขึ้นไปอีก เมื่อจบสังฆธรรมนั้น ภิกษุผู้คลายความเพียรได้น้อมใจไปในการพึ่งธรรมอย่างตั้งใจ ก็ได้บรรลุธรรมเป็นพระอรหันต์องค์หนึ่งแล้ว **๒**

(พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๑๖๑ อรรถกถาแปลเล่ม ๕๗ หน้า ๓๔)



# รวมหัวใจ คนไทยรักชาติ คือ... ภารกิจศักดิ์สิทธิ์ ที่คนไทย ต้องออกมา ปกป้อง แผ่นดินไทย



มีผู้รู้กล่าวว่าปัญหาระหว่างประเทศเป็นเรื่องที่ยากแสนยากกว่าปัญหาภายในประเทศมากมาย มันดูเหมือนว่าเรากำลังต่อสู้กับเขมรประเทศเล็ก ๆ เท่านั้น แต่จริง ๆ แล้วเบื้องหลังเขมรยังมีอิทธิพลอำนาจทั้งหลาย ที่ยื่นเขี้ยวโจงน้ำลายหยกจ้องมองทรัพยากรธรรมชาติทางด้านพลังงานอย่างตาเป็นมัน

เพียงแค่ผลประโยชน์มหาศาลตามแนวตะเข็บชายแดนของ “นายทุน-ขุนศึก” ที่กอบโกยโก่งกินมายาวนานก็ยากแสนยากที่ภาคประชาชนจะฝ่าด่านข้ามกันไปได้แล้ว จึงต้องถือว่าเป็นภารกิจอันศักดิ์สิทธิ์ของภาคประชาชนที่ต้องออกมาปกป้องแผ่นดินไทยเพื่อ “รวมหัวใจคนไทยรักชาติ” ให้เกิดขึ้นให้ได้

## ยุทธศาสตร์ระดับมหาวิทยาลัย “สันติ - อหิงสา - ชื่อสัตย์ - บริสุทธิ์”

ถ้าติดตามการต่อสู้ภาคประชาชนตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๔๙ ช่วงขับไล่นายก ฯ ทักษิณ ซึ่งนับว่ายากมาก ๆ แล้ว แต่มาปี ๒๕๕๑ ยุคขับไล่นายก ฯ สมคร และนายก ฯ สมชาย ต้องนับว่ายากยิ่งกว่า การต่อสู้ในภาคสองนี้จำนวนประชาชนที่ออกมาต่อสู้จึงมีน้อยกว่าในภาคแรก ทั้งความเหนื่อยล้าของผู้คน และความจำเป็นที่ต้องออกไปทำมาหากิน แต่เมื่อมาถึงภาคที่สามซึ่งยกระดับเป็นการต่อสู้ระหว่างประเทศกับประเทศด้วยกัน ต้องนับว่าเป็นความยากแสนยากยิ่งกว่าครั้งใด ๆ

เพราะจริง ๆ แล้วไม่ใช่สู้กับเขมรอย่างเดียว แต่ต้องสู้กับรัฐบาลของตนเองที่พยายามปกปิดปัญหาไว้ ต้องต่อสู้กับสื่อมวลชนของตัวเองที่คอยจิกตีแล้วเพ่งมองว่าเป็นพวกหาเรื่อง - กระจายสงคราม - พวกคลั่งชาติ และ แม้แต่ปัญหาภายในที่แกนนำและแกนตาม ต่างก็กรำศึกกันมาอย่างยาวนาน การกระทบกระทั่งระหว่างรบก็เหมือนจะรอวันปะทุ หากบางคนเก็บสะสมเอาไว้โดยไม่ได้ล้างปัญหาที่ค้างคาใจให้หมดไป

ดังนั้นงานนี้การใช้ธรรมอาวุธเพียงแค่ “สันติ - อหิงสา” จึงไม่เพียงพอในการที่จะฝ่าด่านและอุปสรรคขวากหนามไปได้ พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์ จึงได้ยกระดับการต่อสู้โดยให้เพิ่ม “ความซื่อสัตย์ - และบริสุทธิ์” ขึ้นไปอีก

เรื่องแผ่นดินเป็นเรื่องของความศักดิ์สิทธิ์ ดังนั้น ธรรมาธรรมะสงครามครั้งนี้จึงต้องจัดให้เป็นสงครามศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งสงครามที่เคยขับไล่ทรราชคนนั้นคนนี้ออกไป เมื่อออกไปแล้วก็จบกันซึ่งแผ่นดินและอาณาเขตประเทศไทย ก็ยังเหมือนเดิม ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง แต่เมื่อเป็นเรื่องการสูญเสียแผ่นดิน การสูญเสียอธิปไตย ต้องถือว่าเป็นเรื่องใหญ่และสำคัญที่สุด จึงต้องเป็นสงครามศักดิ์สิทธิ์ ดังนั้น นักรบจึงต้องเอาธรรมะนำหน้าทุกคน ต้องซื่อสัตย์กันจริง ๆ

บริสุทธิ์จริง ๆ บนพื้นฐานของ “สันติ-อหิงสา”

ความซื่อสัตย์คือการทำให้แผ่นดินโดยไม่มีเงื่อนไขใด ๆ หรือมีข้อเรียกร้องใด ๆ เช่น มีอ้ายหมอนั่นฉันไม่มา ! หรือยอมไม่ได้มันมาชูปมือเปิบเอาหน้าเอาตาไปหมด ! หากชาวบ้านบางระจันหรือบรรพชนที่ยอมเอาชีวิตเข้าแลกเพื่อปกป้องแผ่นดินพากันคิดอย่างนี้ ก็คงปกป้องแผ่นดินเอาไว้ไม่ได้ ความซื่อสัตย์ต่อแผ่นดินจึงน่าจะเป็นเสมือนการทำบุญกับพระ ไม่มีการเกียจจนกว่าใครทำก่อน ใครทำทีหลัง ใครทำมาก ใครทำน้อย ใครได้หน้ามาก ใครได้หน้าน้อย เพราะ “ให้” ก็คือให้ ๆ ๆ ๆ หากมีการเรียกร้องหรือมีเงื่อนไขใด ๆ ก็คือไม่ได้ให้อย่างบริสุทธิ์ใจนั่นเอง

และความ “บริสุทธิ์” นั่นก็คือ การทำความสุดยอดให้แก่จิตใจ (ปรมัตถประโยชน์) เพราะในสงครามศักดิ์สิทธิ์ย่อมมีคนร้อยพ่อพันแม่ มีทั้งเหยี่ยว พิวาบ แร้ง อีกา คิดกันคนละขั้ว คิดกันคนละเรื่อง ต่าง ๆ นานา เป็นผัสสะชั้นดี ถ้าไม่รู้เท่าทันก็ทำให้เกิดความโลภ โกรธ หลงหรืออึดตามานะขึ้นได้ง่าย ๆ ในทุก ๆ อิริยาบถของนักรบหรือทุก ๆ ผัสสะ ที่มีการคิด พุด ทำ จึงเป็นไปเพื่อลดละลิลลกันให้ได้

ในสงครามครั้งนี้จึงเป็นตั้งสนามสอบไล่ที่จะทำให้ได้กำไรกันหลายชั้น ทั้งได้สร้างบารมี ได้ลดละกิเลส ได้ปกป้องแผ่นดิน และได้บุญสูงสุดที่เป็นบุญสูงสุดนั้นเพราะสามารถเข้าไปจัดการเสือร้าย ๓ ตัวที่มีชื่อว่า “โลภ - โกรธ - หลง” ได้ ใครสามารถจัดการได้มากได้น้อยเท่าไร ก็ถือว่าเป็นชัยชนะที่เกิดขึ้น ถ้าทุกคนสามารถชนะได้มาก ๆ ก็ย่อมจะทำให้เกิดชัยชนะในสงครามตามมาด้วย

การเอาธรรมะนำหน้าจึงไม่ใช่แต่ภาษาพูดเหมือนชาวเลื้อแดงพูดถึงสันติ อหิงสา ที่มีแต่ภาษาเท่านั้น แต่การเอาธรรมะนำหน้านั้นต้องมีการปฏิบัติตนเพื่อลดโลภ - โกรธ - หลงให้ได้จริง จึงจะถือว่าเป็นการเข้าเป้าคือความซื่อสัตย์และบริสุทธิ์จริง ๆ จึงเป็นงานที่ทำทนายแกนนำ

ทั้งหลายอย่างยิ่ง เพราะมีเช่นนั้นท่านอาจจะเป็น  
แกนตามภาคประชาชนที่มาล้างถ้วยล้างชาม ทำ  
กับข้าว ชัดห้องน้ำ เก็บขยะ การถ่ออาสา ฯลฯ  
ซึ่งชาวไร่ ชาวนา ชาวบ้านเหล่านี้ ออกมาต่อสู้  
โดยไม่ได้เรียกร้องอะไรและไม่มีเงื่อนไขใด ๆ ทั้งสิ้น

## ถ้าคุณรักชาติ?...เราขาดคุณไม่ได้ !

การปกป้องแผ่นดินไทยไม่ให้เสียดินดินโดย  
ภาคประชาชน รวมทั้งใจคนไทยรักชาติ ที่ผ่าน ๆ  
มานับว่ามีนิมิตหมายที่ดีเกิดขึ้น “การเกิดสภา  
ประชาชน” โดยธรรมชาติจาก ๕๐ ได้ขยายออกมา  
๗๐ กว่าเครือข่ายที่ออกมารวมตัวกัน แต่ถ้าจะให้  
ดียิ่งไปกว่านั้น หากสามารถรวบรวมเจ้าสำนัก  
เจ้ายุทธจักรทั้งหลายให้มากขึ้น ก็คงดียิ่งขึ้น ซึ่ง  
จะเป็นเช่นนั้นได้เพราะต่างเห็นความสำคัญ  
ซึ่งกันและกัน โดยไม่ไปมุ่งเพ่งในส่วนที่ขาด ๆ  
เกิน ๆ ของกันและกัน

เพราะงานนี้จะชนะได้ก็ต่อเมื่อ เกิดการ  
รวมใจของคนไทยรักชาติ ทุกหมู่เหล่า แต่ถ้าหาก  
เป็นกลุ่มเล็ก ๆ ก็ยังไปกันไม่ได้ เพราะความคิด  
สุดยอดของจอมยุทธ์ทั้งหลาย ที่ต่างคนต่างคิด  
จนรวมกันไม่ติด นั่นก็ยอมล้มเหลวตั้งแต่เริ่มต้น  
คิดแล้ว ดังนั้นความคิดจึงไม่ต้องเอาแบบสุดยอด  
ก็ได้ แต่คิดอย่างไรให้สามารถไปด้วยกันได้  
นั่นจึงเป็นความสุดยอดมากกว่า **การรวมตัวเป็น  
มิตร - จึงดีกว่าความคิดที่หลงว่าสุดยอดของคุณ**

หากย้อนหลังไปครั้งต้น ๆ ที่พี่น้องพันธมิตร ฯ  
ไปร่วมเป็นร่วมตายกันมาทั้ง ๑๙๓ วัน จะพบว่า  
พันธมิตร ฯ เป็นกองทัพที่แข็งแกร่งครบเครื่อง  
เพราะมีทั้งแนวหน้ากล้าตาย ซึ่งได้แก่ฮาร์ดคอร์  
ทั้งหลาย มีทั้งเจ้าพ่อสื่ออย่างคุณสนธิที่พร้อม  
ขยายผลขยายความรู้ออกไปได้อย่างรวดเร็วและ  
ทั่วถึง มีทั้งหัวหน้าฝ่ายความมั่นคงที่ทำให้ผู้  
ชุมนุมเกิดความเชื่อมั่นและศรัทธาอย่างลุ่มจ้ำล่อง  
ที่เกิดมาในชาตินี้ก็เพื่อนำประชาชนเข้าต่อสู้กับ  
ความไม่เป็นธรรมในสังคมโดยเฉพาะ มีทั้งฝ่าย

กฎหมาย ฝ่ายสังคมสวัสดิการ ฝ่ายแรงงาน  
สหภาพ ฯลฯ ซึ่งต่างก็เข้ามาผนึกประสานจนเป็น  
ที่ครั้นคร้ามต่อเหล่าอธรรมทั้งหลาย

แต่แน่นอนในจุดแข็งของแต่ละคน ถ้าไม่มี  
การยอมลดตัวลดตน เพื่อแตกสลายอัตรตาเป็น  
อนัตตาแล้ว ก็ย่อมไม่สามารถเอาความแข็ง  
(อัตรตาที่ยิ่งใหญ่ที่เรียกว่าอาตมัน ปรมาตมัน) มา  
รวมกันได้ พระเจ้าทั้งหลายในโลกนี้จึงมีคำสั่ง  
เด็ดขาดเอาไว้ว่า ต้องมีพระเจ้าเพียงองค์เดียว  
เท่านั้น จะมีพระเจ้ามาอยู่ร่วมกันสององค์ไม่ได้

สุดยอดของพระพุทธศาสนาจึงอยู่ที่การ  
สลายความยิ่งใหญ่ของจิตวิญญาณ (อาตมัน  
ปรมาตมันเป็นอนัตตา) ซึ่งจะเกิดขึ้นได้ก็เพราะมี  
ภาคปฏิบัติจริง ใครที่ว่าแน่ ๆ ลองมาอยู่รวมกันดู  
แล้วปล่อยให้พวกมันได้ตีตึงกันได้ เพื่อช่วยสลาย  
อัตรตาซึ่งกันและกัน เป็นการยกระดับการต่อสู้  
ของธรรมาธรรมะสงครามชั้นสูงสุด (ปรมาตม-  
ประโยชน์) ใครที่ยอมให้คนอื่นว่าได้ และยอม  
เปลี่ยนแปลงแก้ไขตามคำทักท้วง ท้วงติงมา คน  
นั้นก็คือผู้ชนะที่ยิ่งใหญ่ที่สุด เพราะพระเจ้า  
ท่านตรัสไว้ว่า **“ไม่มีชัยชนะใด ๆ จะยิ่งใหญ่  
เท่ากับชัยชนะตนเอง”**

สงครามศักดิ์สิทธิ์ครั้งนี้จึงเป็นสิ่งที่ทุกคน  
ต้องมาเพิ่มพีดานบิน ยกระดับจิตวิญญาณของ  
ตัวเองให้สูงขึ้นกว่าเก่าซึ่งพอทำให้ความมั่นใจว่า  
ความสำเร็จทางจิตวิญญาณนั้น จะนำไปสู่ชัยชนะ  
ในทุกสิ่งทุกอย่าง เพราะแค่ชนะใจตัวเองได้ก็คุ้ม  
แสนคุ้มอยู่แล้ว งานนี้จึงทำทลายยอดนักรบที่  
ต้องการเสียสละ และสลายความยิ่งใหญ่ของ  
ตัวเองออกไป เพื่อทำภารกิจครั้งสำคัญที่ต้องใช้  
วันเวลาอย่างยาวนาน

## ทำไมต้องยาวให้เป็น เย็นเรื่อยไป ไขความจริงออกมาให้มาก ๆ หมัด ๆ กันอีก

ต้องยอมรับว่างานนี้เป็นปัญหาระดับชาติที่  
คาราคาซังอึ้งตึ้งนั่งกันมาตั้งแต่ปีมะโว้ และ

การจะให้คนไทยส่วนใหญ่ที่เลือกจะอยู่กันแบบสบาย ๆ ไม่ต้องไปอึ้งขงขอบกับอะไร ๆ ขึ้นมารับรู้ปัญหาระหว่างประเทศ แล้วออกมาช่วยกันแก้ปัญหาที่หมักหมมมาตั้งแต่สมัยใกล้ ๆ พระเจ้าเหา คงไม่ใช่ง่ายเหมือนเรื่องของหมีแพนด้าที่นำสนใจกว่ากันเยอะเลย

แต่ถึงกระนั้นการเคลื่อนตัวของภาคประชาชนก็มีความก้าวหน้าไปตามลำดับ ถ้าย้อนจุดเริ่มแรกของพันธมิตรฯ ที่มีคุณสนธิ ออกมานำร่องก่อนเพื่อน แล้วค่อย ๆ มีแนวร่วมออกมาสวมทับตาม แล้วกว่ากองทัพธรรมจะออกมาร่วมได้อย่างมันใจก็ใช้เวลาไม่น้อย ในการใช้เวลาศึกษาข้อมูล ดั่งนั้นหากสายเหยี่ยวจะรบกันครั้งเดียวให้จบก็ย่อมจะพบกับความพ่ายแพ้แน่นอน จึงจำเป็นต้องยาวให้เป็น เย็นเรื่อยไป ไช้ความจริงออกมาให้มาก ๆ หมด ๆ และถ้าหากมาดูพัฒนาการ ผ่านสื่อสารข้อมูลที่ได้กระจายออกไปให้ประชาชนได้รับรู้ ก็จะมีอัตราก้าวหน้าเพิ่มขึ้นไปเรื่อย ๆ .

### ดุสิตโพลเผยคนค้ำมือประท้วงพระวิหาร

(ก่อนชุมนุม)

สวนดุสิตโพล เปิดเผยผลสำรวจ ประชาชนคิดอย่างไร กับการชุมนุมประท้วงเขาพระวิหาร โดยพบว่า ๔๑.๐๙ % กลัวว่าจะก่อให้เกิดปัญหาความขัดแย้งที่บ้านปลายขึ้น

๔๖.๗๗ % ไม่เห็นด้วยกับการออกมาเคลื่อนไหวครั้งนี้ เพราะกลัวว่าจะก่อให้เกิดความขัดแย้งในหมู่คนไทยกันเอง

๓๑.๑๐ % เห็นว่าการออกมาชุมนุมครั้งนี้ทำให้เกิดผลเสียมากกว่า เพราะทำให้สถานการณ์กลับมาตึงเครียดอีกครั้ง

๖๔.๑๖ % อยากให้รัฐบาลใช้การเจรจาขอความร่วมมือกับผู้ชุมนุม

### “นิด้าโพล” คนไทยหนุนผลักดันชาวเขมรพ้นพื้นที่ไทย (หลังจากได้ฟังตีเบต)

ศูนย์สำรวจความคิดเห็น สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ (นิด้า) ทำโพลปัญหาปราสาทพระวิหาร ระหว่างวันที่ ๘-๙ ส.ค. ๕๓ จากประชาชนทั่วประเทศ จำนวน ๑,๑๓๓ ตัวอย่าง

เผย ๖๙.๕๕ % หนุนผลักดันชาวเขมรพ้นพื้นที่ไทย

๔๐.๖๐ % เห็นด้วย ยกเลิกเอ็มโอยู ๔๓ แนะนำเขตแดนใหม่ ร้อยละ ๓๒.๑๓ ไม่เห็นด้วย เพราะ เป็นการป้องกันมิให้ฝ่ายกัมพูชาเข้ามายุ่งเกี่ยวกับบริเวณพื้นที่ทับซ้อนได้

๖๕.๗๕% หนุนศาลโลกยกพระวิหารพิจารณาใหม่

๗๗.๙๓ % เห็นควรนำเขาพระวิหารเป็นวาระแห่งชาติ

### **ข่าวสดสัมภาษณ์ชาวศรีสะเกษ หนุนเลิกเอ็มโอยู**

ภายในเขต อ.เมืองศรีสะเกษ ประชาชนต่างพากันเฝ้าชมการถ่ายทอดสดการตีเบต ระหว่างนายอภิสิทธิ์กับกลุ่มพันธมิตรฯ พากันวิพากษ์วิจารณ์กันอย่างกว้างขวาง และพอใจที่ได้รับฟังความคิดเห็นของทั้งสองฝ่ายที่ให้เหตุและผลเกี่ยวกับเอ็มโอยู ๒๕๔๓ อย่างละเอียดชัดเจน

นายสิทธิพร อนุพันธ์ อายุ ๕๖ ปี ชาว อ.ปรางค์กู่ จ.ศรีสะเกษ กล่าวว่า เห็นว่าปราสาทพระวิหารต้องเป็นของกัมพูชาตามคำพิพากษาของศาลโลกเมื่อปี ๒๕๐๕ อย่างแน่นอนแล้ว แต่ในพื้นที่ทับซ้อนที่ยังไม่มีการปักปันเขตแดน ๔.๖ ตร.กม. หรือ ๒,๕๐๐ ไร่ จะต้องร่วมกันแก้ไขปัญหาวางแรงด่วน อย่างไรก็ตาม อยากให้ยกเลิกเอ็มโอยู ๒๕๔๓ เนื่องจากที่ติดตามข่าวเรื่องนี้มาโดยตลอดแล้วเห็นว่า มีหลายข้อที่จะทำให้ประเทศไทยเสียเปรียบกัมพูชา ดังนั้นจึงควรยกเลิกเอ็มโอยู ๒๕๔๓ ไปเลย แล้วมานับหนึ่งใหม่ในการแก้ไขปัญหาพื้นที่ทับซ้อนบริเวณเขาพระวิหารกับกัมพูชา

นางสายใจ มณีวรรณ อายุ ๓๙ ปี ชาว อ.อุทุมพรพิสัย จ.ศรีสะเกษซึ่งเฝ้าชมการถ่ายทอด ดิเบตอยู่ กล่าวว่ การดิเบตครั้งนี้ทำให้เข้าใจ เกี่ยวกับปัญหาเขาพระวิหารมากยิ่งขึ้นกว่าเดิม จะอย่างไรก็ตามเห็นด้วยกับอีกหลายคนที่น่าจะ ยกเลิกเอ็มโอยู ๒๕๔๓ เพราะว่าทำให้ประเทศไทยเสียเปรียบกัมพูชาหลายด้านด้วยกัน

**เปลว สีเงิน ทักท้วงในฐานะกัลยาณมิตร ก่อนที่จะได้มีการชุมนุม**



การใช้ความปรารถนาดีไปย่ำยีกฎหมาย เป็นเรื่องน่าเสียดายครับ ลันตือโคกก็สำนักแห่ง ธรรมปฏิบัติ สติมา - ปัญญาเกิด, สติเตลิด - สิ่ง ที่เกิดคือความเขลา พระพุทธเจ้าไม่เคยสอนให้ คิษย์ไปพิชิตมารในกระดานบ้านเมือง มีแต่ทรง สอนให้พิชิตมารในสันดานนิสัยของตัวเอง ชนะ อื่นหมื่นแสน - ชนะภายนอก มิเท่าชนะหนึ่งใน - ชนะใจตนเอง

หน้าที่ลงนรก ขอให้เป็นผู้เฉลียว!!

ขอพ้อท่าน “สมณะโพธิรักษ์” โปรดยังอยู่ หน้าผา ขอบฟ้าเบื้องหน้าอยู่ใกล้ แต่ขอบใจลิ วิบ ๆ ไหว ๆ อยู่ปลายมือ แต่...อื้อฮือ ไกลเกิน คว่ ถ้ามีรู้จักว่...ปากฝั่งคือกลับใจ ทำโดยนัยนี้ สิ่งทีสร้างไว้เป็นคุณอนันต์ในนามสมณะ จะนิรันดร!

ก็ลองวินิจฉัยชีว่ “พระธรรม-วินัย” มีข้อ โทษให้บุรุษไล่น ห่มผ้าข้อมน้ำฝาด ขานรับ คิล ๒๒๗ สละบ้านควานหาวิโมกข์ แต่กลับยุยง ส่งศิษย์ชุมนุม ทั้งผิดกฎหมาย ทั้งไม่เป็นวิธินำไป ลู่ทางพันทุกซ์ ! ?

นี่คือ...เส้นทางตามรอยบาทพระพุทธองค์... หรือว่าเส้นทางตามรอยธรรณิสุบพระเทวทัต ?

**ทีมข่าวการเมือง ไทยรัฐ มองเกมลึกลับที่ซ่อนอยู่หลังฉากร้อน ทวงคืนเขาพระวิหาร**

มันคือการทวงคืนพื้นที่ทางการเมือง อันเนื่อง มาจาก

๑. มีอุปพันมิตร ๆ กำลังถูกรัฐบาลเล่นงาน ทั้งคดีบุกยึดทำเนียบรัฐบาล และยึดท่าอากาศยาน สุวรรณภูมิ แต่พอได้จ้งหวะรุกบีกรณิเขา พระวิหาร รัฐบาลประชาธิปไตยตกเป็นฝ่ายโดน กัดดัน คดีของมีอุปพันมิตร ๆ ก็ลดความร้อน แรงแลงโดยอัตโนมัติ

๒. ชิงกระแสวิงแต่้มทางการเมือง โดย จ้งหวะเทกแอ็กชันคดีเขาพระวิหาร เครือข่าย พันมิตรฯ ก็ได้เวที “กระตุ้นเรตตั้ง” ยี่ห้อพรรค การเมืองใหม่ ทีกระแสออกตัวไม่เปรี้ยงปร้าง อย่างทีคิดกับเดิมพันเลือกตั้งสมาชิกสภากรุงเทพ- มหานคร (ส.ก.) และสมาชิกสภาเขต กทม. (ส.ข.) ชิงฐานเสียงทีทับลัมปะทานกับยี่ห้อประชาธิปไตย (ไทยรัฐออนไลน์ ๙ สิงหาคม ๒๕๕๓)...ถ้าเป็น อย่างไทยรัฐว่ ก็น่าสงสารประเทศไทย ทีไม่มี ใครทำอะไรเพื่อบ้านเมืองกันเลย

**สามชั่วโมงแห่งความสุข ...กมลศักดิ์ ตั้งธรรมนิยาม “แนวหน้า”**

น่าเชื่อว่าคนไทยส่วนใหญ่คงได้ดูรายการ ถ่ายทอดสด การถกปัญหาเกี่ยวกับพื้นที่รอบ ปราสาทพระวิหาร ระหว่างฝ่ายรัฐบาลกับภาค ประชาชนผู้รักแผ่นดินไทย

สำหรับคนไทย หลังดูรายการนี้แล้ว อาจ แบ่งความรู้สึกออกมาเป็นสามกลุ่มใหญ่ ๆ คือ

๑. กลุ่มทีเคยสร้างความเสียหายให้แก่ ประเทศไทย เพราะตนเองหรือเจ้านายมีผล ประโยชน์ทับซ้อนกับกัมพูชา จนทำให้ฝ่ายเขมร กระโดดขึ้นขี่คอคนไทยมาจนถึงวันนี้ คงรับไม่ได้ กับการนำความจริงมาเปิดเผย และมีการถกปัญหา

เรื่องของบ้านเมืองอย่างเปิดกว้าง เพราะทำให้ประชาชนรู้กระจ่างว่า ใครขายชาติ และใครปกป้องแผ่นดินไทย

คนกลุ่มนี้จึงออกมาตอบโต้รายการนี้อย่างเจ็บแค้น

๒. กลุ่มหัวเก่า แม้จะเห็นด้วยกับการแก้ปัญหาระหว่างรัฐบาลกับภาคประชาชน เพื่อหาทางออกให้แก่ประเทศชาติร่วมกัน แต่รับไม่ได้ที่มีการถ่ายทอดผ่านทีวี.อย่างเปิดเผย โดยอ้างว่าทำให้เขมรโกรธ และรู้กลยุทธ์ของการตอบโต้ของไทย คนกลุ่มนี้ต้องการให้ประชุมหรือคุยกันในที่รโหฐาน แล้วหากกลยุทธ์สู้กับเขมรแบบโบราณที่เคยแพ้

คนกลุ่มนี้จึงออกมาค้านรายการนี้อย่างหัวชนฝา

๓. กลุ่มคนหัวใหม่ เป็นกลุ่มที่มีความสุขอย่างยิ่งที่เห็นฝ่ายรัฐบาลกับฝ่ายภาคประชาชนมานั่งถกปัญหาเรื่องเขมรรุกรานแผ่นดินไทยผ่านจอทีวี โดยเห็นทุกคนกล้าพูดทุกอย่างที่อยากพูด

แสดงหลักฐานทุกชิ้นที่แสวงหามาได้ แล้วร่วมกันหาหนทางที่จะตอบโต้เขมร โดยไม่แคร์ว่าชาวกัมพูชาและผู้นำของเขากำลังชมรายการดังกล่าว

คนกลุ่มนี้ซึ่งเป็นคนกลุ่มใหญ่ของประเทศต่างสนับสนุนรายการนี้ ไม่เพียงแต่เพราะตนเองมีความสุขจากการได้รู้ข้อมูลแห่งความจริง แต่ยังมีความสุขที่รู้ว่าใครขายชาติ ใครรุกรานแผ่นดินไทย และเราควรจะทำอย่างไร

### และสอดคล้อง กับ กาแฟดำ จาก กรุงเทพมหานครออนไลน์

... ผมนั่งดูทั้งรายการเมื่อวานนี้ ทำให้คิดถึงวันที่ นายกา ออกทีวี กับ คุณวิระ มุสิกพงศ์, จตุพร พรหมพันธุ์ และ หมอเหวง โตจิราการ ความรู้สึกแตกต่างกันคนละเรื่อง โดยสิ้นเชิง

เพราะครั้งนั้นจบแล้วผมเห็นเมฆหมอกดำทะมึน เมื่อวานจบรายการแล้วผมพอเห็นแสงสว่างสำหรับบ้านเมืองบ้าง ☘

### ● เตาประโยชน์สูง-ประหยัดสุด ●



### แบ่งปัน สรรสาระ

แม่บ้านชาวอินเดีย นิยมทำอาหารพร้อม ๆ กัน เพื่อประหยัดพลังงาน ก่อไฟครั้งเดียวใช้ได้หลายครัวเรือน

กฎหมายอินเดียห้ามตัดต้นไม้ จึงขาดพืชมามาทำเชื้อเพลิง โดยมากจะใช้ขี้วัว-ควาย ขยากับหญ้า หรือฟาง ตากให้แห้งแล้วนำมาเป็นเชื้อเพลิง

● ขอบพระคุณ FW. dinhin2503@gmail.com ●

## เรื่องอย่างนี้ ต้องช่วยกัน, เผยแพร่

### ● ปราโมทย์ นาครทรรพ

ผู้จัดการออนไลน์ ๑๒ สิงหาคม ๒๕๕๓

การตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดใหม่นี้  
จะมีการตั้งผู้อาวุโสด้วย  
เป็นรองผู้ว่า ๆ เพียงปีเดียว  
ขึ้นเป็นผู้ว่า ๆ ข้ามหัวรองอาวุโสนับไม่ถ้วน  
โดยอ้างวิสัยทัศน์และความเหมาะสม  
แต่แท้จริงเป็นเรื่องส่งเสริมเครือข่ายเก่าบุริรัมย์

# มหาดไทยในเงื้อมมือเนวิน?

พมหยุดเขียนไป ๓ ลัปดาห์ มิได้เจ็บป่วย แต่  
เจ็บปวด เพราะถ้าจะเขียนในตอนนั้น ก็  
ต้องเขียนสด ๆ เรื่องอดีตนาย ก. ก. อานันท์ กับ  
คุณหมอบริเวณ รับเป็นกรรมการปฏิรูปของ  
รัฐบาลคู่กัน

ผมรับโทร.ไม่หวาดไม่ไหวจากบรรดาเพื่อน  
อานันท์ และศิษย์ประเวศ ทุกคนไม่เข้าใจว่าทำไม  
ทั้งสองท่านจึงรับงานฉ้อบ โดยคิดไม่ได้ว่าจะ  
เป็นการสร้างความสับสนให้สังคม ถ่วงเวลาของ  
ประเทศ และพรวดพราดงบประมาณ

ผมก็ได้แต่บอกให้เขาปลง และนึกหา  
ตัวอย่างที่ความรักของพ่อแม่ที่ทำให้ลูกติดคุก  
เสียคน หรือหนีออกจากบ้าน ทั้ง ๆ ที่ความรักของ  
พ่อแม่บริสุทธิ์ เช่นเดียวกับความบริสุทธิ์ของ  
ทั้งสองท่าน ผมมองไม่เห็นว่ามีวิธีคิดและวิธีการ  
ตลอดจนบรรดาผู้ที่ท่านระดมมา จะแตกต่างกับ  
ผลงานสมานฉันท์ ส.ส.ร. หรือคณะกรรมการ  
ปฏิรูปเดิม ๆ ที่ล้มเหลวไปแล้วอย่างไร ขณะนี้เรา  
ต้องการ New Paradigm หรือกรอบคิดใหม่  
เป็นการปฏิวัติหรือ Reformation ไม่ใช่ Hollow  
Reform ซึ่ง ดร.เจตนา นาควัชระ แปลว่า ปฏิรูป

ท่ามะลอ

ปราชมผู้ใหญ่อานันท์หนึ่ง เกียรตินิยมเคมบริดจ์  
ใกล้ ๆ นาย ก. ก. อานันท์ บ่นว่า *ไอ้มหกรรมน้ำลาย  
แบบนี้ เมื่อไรจะสูญพันธุ์เสียที* เสียตายภาชีอากร  
ชาวบ้าน ลู้อเอาเงินไปจ้างผู้เชี่ยวชาญเฉพาะเรื่อง  
ให้ศึกษาวิจัยและเสนอทางออกทางปฏิบัติในเรื่อง  
ที่จำเป็นรีบด่วนดีกว่า

นั่นซี ผมพอจะคิดได้หรือได้ยินมาอยู่ ๒-๓  
เรื่อง อยากถามกัลยาณมิตรทั้งสองท่าน ว่าเรื่อง  
อย่างนี้ท่านจะกล้าแตะหรือ เพราะใครแตะจะ  
ต้องเป็นคนที่มึนจริง ไม่ใช่ท้องคาถาปรองดอง  
ต้องเป็นพุทธจริง ๆ ไม่ใช่พุทธภวานา เต็มไปด้วย  
มานะ แต่ขาดเวสารัชชกรณธรรม

ท่านที่สงสัยว่ามานะกับเวสารัชชกรณธรรม  
คืออะไร โปรดค้นคว้าเอาเอง

เรื่องแรกที่ผมว่าท่านผู้นำปฏิรูปฝาแฝดควร  
จะบอกนาย ก. ก. อภิสิทธิ์อย่างจริงจัง ว่าการเมือง  
ไทยระบบปัจจุบันเกิดจากโครงสร้างของการ  
คอร์รัปชันอำนาจ คือถ้าไม่ได้อำนาจรัฐมาด้วย  
กองทัพก็ได้มาด้วยนายทุนใช้เงินมหาศาลหนุนหลัง  
หรือทั้งสองอย่าง ใครก็ตามได้อำนาจมาด้วยวิธีนี้  
ก็ต้องสมยอมโอนอ่อนให้อำนาจดังกล่าวใช้  
รัฐบาลหรือข้าราชการเป็นเครื่องมือคอร์รัปชัน  
โกงกิน เพื่อจะถนอม และโกงกำไรจนประเทศ  
จะล้มละลาย

เพราะคอร์รัปชันอำนาจและโกงกิน ประเทศ  
จึงเป็นง่อยไปเกือบทุกระบบ และระบอบไปทุก  
หน่วยงานพื้นที่ แม้กระทั่งหน่วยความมั่นคง  
ของชาติก็ไม่เว้น เป็นเหตุให้อธิปไตยของชาติ  
ความน่าเชื่อถือของรัฐบาลและกองทัพแห่งชาติ  
เสื่อมทรามลง

ปีเศษ ๆ มาแล้ว ผมไปงานพระราชทาน  
เพลิงศพรองศาสตราจารย์ประหยัด หงส์ทองคำ  
อดีตอาจารย์คณะรัฐศาสตร์ จุฬาฯ และโรงเรียน



นายร้อยตำรวจ นักวิชาการตัวอย่างที่กล้าคิด กล้าวิจารณ์ผู้มีอำนาจรวมทั้ง พ.ต.ท.ทักษิณ ผู้ คิษย์อย่างตรงไปตรงมา ไม่เคยเกรงกลัวใคร

บังเอิญผมนั่งแถวเดียวกับองคมนตรีท่าน หนึ่งกับอดีตรองนายกรัฐมนตรี อีกสองท่าน ที่ เคยเป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย หนึ่งท่าน และปรมาจารย์ของข้าราชการชั้น ผู้ใหญ่ในกระทรวงมหาดไทยอีกหนึ่งท่าน

ผมได้ยืบทสนทนาว่า ไม่เคยมีครั้งไหนที่ กระทรวงมหาดไทยจะตกต่ำเท่ากับยุคนาย ก- รัฐมนตรีอภิสิทธิ์ และระบบราชการทั้งหมดก็ ระส่ำระสาย ถูกการเมืองครอบงำ จนระบบ คุณธรรมไม่มีเหลือ นายกรัฐมนตรีที่มีคุณสมบัติ และคุณลักษณะเป็นเลิศอย่างนายก ฯ อภิสิทธิ์ ปล่อยให้เกิดขึ้นได้อย่างไร

ผมได้นำเรื่องนี้มาเขียนและนำเรียนท่านที่ รับผิดชอบต่อบ้านเมืองหลาย ท่าน แต่เหตุการณ์ ก็ไม่เห็นดีขึ้น ซ้ำเลวลง ๆ หลายคนที่บ่นสงสาร นายก ฯ ว่าเพราะมีความต้องการประคับประคอง รัฐบาล ก็ต้องยอมเอาใจพรรคร่วม และต้อง กตัญญูจนสุดหัวใจต่อพรรคที่พูดว่า “ถ้าไม่มีเขา - ก็ไม่มีเรา”

เพราะฉะนั้น จึงสรุปได้ว่าทั้งเขาและเรานี้แหละ ที่สมคบกันคอร์รัปชันอำนาจและคอร์รัปชันสารพัด จนกระทั่งถึงทุกวันนี้

เรื่องนี้ต่างหาก ที่สองผู้นำปฏิรูปจะต้อง เผชิญหน้าและจับเข้าคุยกับนายกรัฐมนตรี และ บอกนายก ฯ อย่างตรงไปตรงมาว่า การปฏิรูปไม่มี ทางสำเร็จ หากผู้นำประเทศไม่มีกึ๊ด (ภาษาฝรั่ง) หรือกึ๊น (ภาษาไทยคอร์รัปชันมาจากจีน) รวบรวม ความกล้าทางการเมือง หรือ political will กระโดดออกมาเป็นผู้นำการเปลี่ยนแปลงเสียเอง และเริ่มด้วยการเปลี่ยนแปลงตนเองเป็นอันดับแรก ไม่ยอมมอยู่ใต้มนต์กริชของพรรคร่วม

เรื่องที่สองที่คณะปฏิรูปควรนำเข้าไปรึกษา นายกรัฐมนตรีตัวที่ สุด และริบจ้างคณะรัฐศาสตร์ และรัฐประศาสนศาสตร์หลาย ๆ แห่ง รวมทั้งสื่อ

ที่กล้าหาญให้ช่วยกันศึกษา รวบรวมข้อมูล สัมมนา ดีแผ่ และเสนอวิธีแก้ไขการทำลายระบบ คุณธรรมอย่างต่อเนื่องในกระทรวงมหาดไทย ก่อนที่จะระส่ำระสาย เอาบ้านเมืองไว้ไม่อยู่

เมื่อวานนี้ ผมได้รับโทรศัพท์จากอดีต ข้าราชการผู้ใหญ่ เคยเป็นผู้ว่าราชการจังหวัด อธิปัตติ และรองปลัดกระทรวงมหาดไทย เพิ่ง เกษียณมา ๕-๖ ปี ท่านบอกว่า คราวนี้จำเป็นจะ ต้องขอแรงให้ผมช่วยด้วย เรื่อง **กระทรวง มหาดไทยตั้งผู้อาวุโสลำดับ ๔๐ เป็นปลัด- กระทรวง ทั้ง ๆ ที่เป็นผู้ว่า ฯ และอธิบดีรวม กันยังไม่ถึง ๓ ปี ความสามารถที่เห็นประจักษ์ มีอย่างเดียว คือ เคยรับใช้ประชาชนจังหวัด บุรีรัมย์มาอย่างเข้มแข็ง** โดยเฉพาะประชาชนที่ ศาลตัดสินโทษทางการเมืองแต่สามารถใช้สิทธิ อย่างเปิดเผย เพราะเป็นผู้อุปถัมภ์นายกรัฐมนตรี รัฐมนตรีว่าการมหาดไทยและพรรคภูมิใจไทย

ท่านอดีตรองปลัด ฯ ยังเปิดเผยต่อไปว่า ได้ยินว่า **การตั้งผู้ว่าราชการจังหวัดใหม่จะมีการ ดันผู้อาวุโสด้วยเป็นรองผู้ว่า ฯ เพียงปีเดียวขึ้น เป็นผู้ว่า ฯ ข้ามหัวรองอาวุโสนับไม่ถ้วน โดย อ้างวิสัยทัศน์และความเหมาะสม แต่แท้จริงเป็น เรื่องส่งเสริมเครือข่ายศิษย์เก่าบุรีรัมย์** ให้ทำ สถิติเช่นเดียวกับศิษย์ปัจจุบันบุรีรัมย์ที่สอบเข้า โรงเรียนนายอำเภอ ได้มากที่สุดเป็นประวัติการณ์ ของประเทศไทย

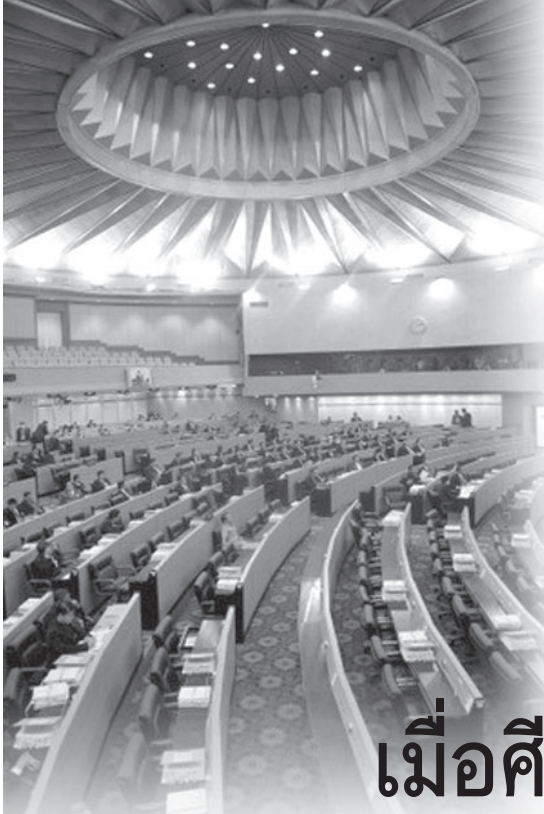
ผมคิดว่าคงจะช่วยอะไรไม่ได้มาก หาก สมาคมนักปกครอง สมาคมข้าราชการบำนาญ มหาดไทยและข้าราชการปัจจุบัน ไม่ช่วยกันคิด กันอ่าน ผมจะมีปัญญาอะไร

อย่างดีผมก็กราบพระบาทบนบานปฐมเสนาบดี ผู้ทรงใช้กระทรวงมหาดไทยสร้างเอกภาพและ รักษาเอกราชของชาติ

**โปรดอย่าได้ปล่อยให้กระทรวงของสมเด็จพระยาตำรางราชานุภาพ ต้องตกเป็นเมืองขึ้น ของจังหวัดบุรีรัมย์ ด้วยน้ำมือของเสียจิ้นและ เนวินเลย** **๓**



● ดังนั้น วิมุตตินันตะ



## เมื่อศีลธรรมนำการเมือง ต้องยกเครื่องตั้งหลักใหม่

### สภาผู้นำไร้สาระ

ชวนฟังธง ตรงไปตรงมา ใครเห็นนักการเมือง เป็นเช่นใด :-

ก. ชื่นชมยกย่องเคารพบูชาหน้ากราบไหว้ ที่ศรัทธากล้าเสียสละรับใช้แผ่นดิน...

ข. เหยียดหยาม สะอิดสะเอียน น่าทุเรศ เจ้าเล่ห์ ดอแหล โกงแก่ง เหลือร้าย...

ประเด็นหลักทำนองสองข้อนี้ ใช้ถามนักศึกษา ธรรมศาสตร์ ม.รังสิต การบินพลเรือน และราม- คำแหง เมื่อ ก.ค. ๕๓ ได้คำตอบว่า ๙๒ % ตอบ ข้อ ข.

ช่างสอดคล้องกับนายชวน หลีกภัย พุด เมื่อ ๖ ส.ค. ๕๓ ที่ธรรมศาสตร์

“ในสภานั้น เชื่อว่ามีพวกที่มาจากชื่อเสียง มากกว่าครึ่ง แต่ไม่กล้าพูดว่าก่อน ซึ่งเมื่อ ๔๐ ปีที่แล้ว ไม่มีคำว่าชื่อเสียง” (ข้อมูล : แนวหน้า ๒๑ ส.ค. ๕๓)

แค่สองตัวอย่างข้างต้น มันชี้ชัดขนาดไหนว่า *สภารัฐบาลการเมืองไทยแสนอัปยศูไรไร้สาระ...*

แน่นอนว่า รัฐสภาไทยอันไร้สาระสิ้นดีปานนี้ นายชวนชอบชูธง ถือการเมืองภาครัฐในสภา เท่านั้นที่ถูกต้องชอบธรรม สำหรับการเมืองภาค ประชาชนนอกสภาหามีราคาไม่ เพราะกฎหมาย เปล่ารับรองลัทธิหน้อย นับเป็นการเมืองเถื่อนถ่อย ข้างถนน ไม่ต้องไปสนใจไยดีมากกว่าปิดสวະ

นายก ๆ อภิลิทธิ ลูกศิษย์ชวน ไม่วายกอด กติกาที่พาราชรถมาเกย เลยหัวเด็ดตีนด้วนยังงี้ ก็ไม่ยอมลงจากหลังเสือ เลื้อยแดงจะป่วนพัง ประชุมสุดยอดผู้นำอาเซียนชายชี้หน้าทั่วโลก อภิลิทธิไม่ติดใจถือสา แม้พวกไล่ล่าเอาชีวิตตัวเอง ยังตั้งหน้าสมานฉันท์พวกนรกป่วนชาติไม่เสร็จ ประหลาดดี!

สุดท้ายเลื้อยแดงลงทุน ฆ่าปล้นเผาเมือง มิคลังญูฉิบหายเป็นแสน ๆ ล้าน นายอภิลิทธิยังไม่ยอมทิ้งสภาซึ่งลดครึ่งราคา หวังปรองดองไป แล้วไร้ผลจนเกิดต้นทุนเผาผลาญบ้านเมืองมโหฬาร มันกลับเอื้ออภิลิทธิให้ไม่คิดอายุไปเสียฉิบ เพราะ มีตัวหน้าด้านเกินคาดพิลึกยังงี้ ๆ อยู่นะ...เกาหลิ ญีปุ่นเขามีพรรคนี้ใหม่เอ๊ย !

สงครามยังไม่จบ อย่าเพิ่งนับศพทหาร トラบไตนายกรัฐมนตรียังชื้ออภิลิทธิ เลื้อยแดงไม่มี วันเลิกล้างผลาญแผ่นดิน น้ำยาปรองดองของ อภิลิทธิจะต้องผลาญเปล่าไปอีกเท่าไร? ไม่รู้ใคร

หนอมัวหลงโคโนคนพาล ไม่อภิบาลคนจริง ดีชั่วมัว  
ส่งเดช เมื่อเมตตาเกินประมาณจะพบคนพาล  
ทั่วเมือง เหมือนชวานาหน้าโง่อุมงูเห่าไม่มีผิด !

อนึ่ง ถึงสภาจะเหลือสารเลวเกินทน คน  
อย่างนายอภิสิทธิ์ ผู้ไม่เคยคิดปฏิรูปการเมือง ดี  
แต่ฝันเฟื่องเรื่องสมานฉันท์มันไม่พอ ต้องต่อ  
ยอดปรองดองเป็นวาทกรรมคำใหม่ ๆ โดยเอาใจ  
เลื้อลึงที่กระตึงแรด เช่น เชิญทุกปัญหาอยู่บน  
โต๊ะสภา ประชาธิปไตยอยู่บนเวทีนั้นจะ

รัฐบาลอภิสิทธิ์ ถึงกระดีกระต่าตั้งคณะแก้  
รัฐธรรมนูญ ทั้งที่ไม่ด่วนจี๋แก้ปัญหาหนักการเมือง  
ตัวแสบไม่ทำตามกติกา มีแต่พวกเจ้าถ้อย  
หมอความ อะไร ๆ ก็ต้องตีความอยู่เรื่อย คือถือ  
แต่ตัวบทกฎหมายเพื่อเบี่ยงบาลีเพราะไม่มีศีลธรรม  
นำเจตนาสำนึกดี จึงหนีไม่พ้นโจรเต็มสภาห้าร้อย

**แท้จริงแล้ว วิกฤตบ้านเมืองเกิดขึ้น เหตุ  
ใหญ่มาจากนักการเมืองสารเลวไม่ก็ร้อยก็พันคน  
เพราะการเมืองภาครัฐ มันเป็นศูนย์อำนาจรัฐ  
และอำนาจเงินมหาศาล เมื่อไม่ยอมแก้แก๊งก๊วน  
นักการเมืองชาติชั่วพรรคนี้หน้าก่อนใครเพื่อน  
แล้วเมื่อไหร่ อะไรจะดีขึ้นตามมา ?**

## บ้านน้ำลายชายฝันพรรคกะล่อน

ถึงวันนี้ กระแสปฏิรูปการเมืองพากันตื่นตัว  
พุ่งแรง จนนายอภิสิทธิ์จะเฉยเมยไม่ได้ จนก้าว  
ข้ามไปคิดอ่านปฏิรูปประเทศ วางแผนปฏิรูป  
เศรษฐกิจสังคมบานเบิก ตั้งคณะกรรมการ  
นั้นโน้น ดึงคนดังทั้งที่ไม่ค่อยได้เรื่องจริงจังมานั่ง  
เป็นประธานวงนั้นวงนี้มัวไปหมด

เช่นตั้งคณะกรรมการหาข้อเท็จจริงกรณี  
พฤษภามิคลล์ญู โดยไม่เข้าทำในเมื่อรัฐบาลใช้  
ทหารทำอะไร ๆ ลงไปตามอำนาจหน้าที่โดย  
ชอบธรรมจำเป็นแห่งนิติรัฐ แล้วไยต้องสงสัย  
ตัวเองอีก ว่างงานจนไม่มีอะไรจะทำรีไจ

ตั้งต้นตอนทหารโดนยิงตายที่ราชดำเนิน  
นายอภิสิทธิ์เพิ่งยอมรับมีผู้ก่อการร้ายในพวก

เสื้อแดงบริสุทธิ์ แล้วจะต้องไปฝันผยองหาตะเข็บ  
เอาใจพาลโจรไพร่ ไม่บ้ำก็เมาปรองดองเลยเถิด

สรุปแผนปฏิรูป ละเทะไม่ถูกกาลเทศะ แม้  
จะคิดอ่านดีให้ตายถึงไหน กว่าจะขยับเดินหน้าทำ  
ฝันให้เป็นจริง ใครจะเริ่มในสถานการณ์ที่รัฐบาล  
ทำงานไม่เป็น เห็นแต่ล้มเหลวซ้ำซาก อ่อนหัด  
คาดไม่ถึง ไม่ก็ชี้ขาดตาขาว ชี้โก่งไม่ต้องพูด

คิดดูง่าย ๆ หากรัฐบาลและสภา ฟังเสียง  
ประชาชนเจ้าของอธิปไตยจริงโดยฐานะตัวการ  
สำคัญกว่าตัวแทนการเมืองภาครัฐ วิกฤต  
บ้านเมืองจะเกิดปั่นป่วนเช่นนี้ได้ไฉน และจำเป็น  
อะไร ต้องให้นักคิดนักรู้มาวางแผนเป็นปี ๆ  
ผลาญหลายร้อยล้านเพียงแค้ได้แผนปฏิรูปบน  
กระดาษก็แผ่นเขียว !

เพียงไม่ต้องต้อตาใสแล้วทำเป็นดัดจริตสร้าง  
ภาพรับโทรศัพท์ ๖ วัน ๖๓ ล้านความคิด หลอก  
ชาวบ้านทั่วไทย ประชาชนทุกภาคส่วน พากัน  
ตะโกนส่งเสียงร้องปากคอกจะแตก ผู้นำมือใหม่หัด  
ขับฟังรู้ภาษาดี เหมือนมีเหตุผลคนเจ้าหลักการ  
เสร็จแล้วเมื่อไหร่ลงมือแก้ปัญหา ทำยังงไปบ้าง  
ช่างทำดีทีเหลือไม่ผิดหล่อหลอหลอ คอยแก้ด้วย  
ลมปากไปวัน ๆ เป็นรัฐบาลปีกว่า ผลาญงบ  
เป็นว่าเล่น รัฐเป็นหนี้หัวโต จ่ายประชานิยม  
ขึ้นเงินเดือนราชการแล้ว ๆ เล่า ๆ ความวัวไม่ทัน  
หาย ความควายเข้ามาแทรก ล้มโนมินีทักษิณ  
ไป ไตโนมินีเวรินมา เวรกรรมผีห้าจัญไรไม่เคย  
ขาดสาย !

กรณีพิพาทเขาพระวิหารชายแดน ปล่อย  
เขมรรุกล้ำอธิปไตยเขตแดนนับสิบปีไม่รู้ก็พื้นที่  
กรรมแผนที่ทหารผ่าปักหลักเขตไทย-กัมพูชา ถอย  
ลึกเข้ามากว่าสิบ กม.ที่สันเขื่อนห้วยเมฆา ยัง  
ต่อแหลว่าไม่ใช่หลักเขตแดน กลบเกลื่อนเป็น  
หลักหมุดอื่น กลุ่มประชาชนไทยหัวใจรักชาติ ไป  
เจอเข้าจะบ้าตาย ดังนี้เป็นต้น

ชาวบ้านเดือดร้อนสาหัส จากถิ่นที่เคยทำกิน  
เก่าก่อนไม่รู้ก็หมู่บ้าน จู่ ๆ ทหารสั่งห้ามเข้า ซ้อม  
อพยพ แครอบเขาพระวิหาร เขมรรุกได้รุกติ คน

ไทยห้ามเข้าเดี่ยวโดนยิงตาย ทหารไทยเข้าไป ต้องปลดอาวุธ !

อนิจจา โธ่ธั่ง นายก ๆ อภิลิทธิ กลับท่อง คาถาว่า เราไม่เสียแม่ตารางนิ้วเดียว ใครว่า เปลา่พูดพล่อยๆ...เราปล่อยให้มหาโจรฮุนเซน กำเรียบเสิบสาน เขมรรุกล้ำเขตไทยชัด ๆ มันกลับ โพนทะนาว่าไทยไปบุกรุกแดนเขมร ชี้ตู่กลางนา พรรคนี้ ช่างเหมือนเสือแดงแฝงเทียมแท้ ยิ่ง ทหารถือแค่โล่กระบองจนต้องหนีเตลิดหมดท่า แดงกลับป้ายสีว่าทหารฆ่าประชาชน ดูมันพูด ดำเป็นชาวแบบฮุนเซนเหยียบ....

ดังนั้น โดยข้อเท็จจริงเชิงประจักษ์ คนไทย เสียสิทธิ์ถือครองไปแล้วตามที่เขมรครอบครอง ปรปักษ์ จนทหารไม่กล้าพิทักษ์อธิปไตย ในเขตแดนตามหน้าที่ ยิ่งเหลือแต่พิธีสารผ่าน เอ็มโอยู ๔๓ จนเสร็จสมบูรณ์อีกหน่อยเดียว

พิธีสารเลวโหม ที่นายอภิลิทธิยื่นหยัดว่า เอ็มโอยู ๔๓ มีประโยชน์ เพียงแค่อ้างยังมีปัญหา พิพาทเขตแดน แบบนี้เท่ากับหลวมตัวไปครึ่งค่อน ให้ฮุนเซนตีกินขยายผล ๑ : ๒๐๐,๐๐๐ จากเขา พระวิหาร กินแดนยาวไปยังทะเลอ่าวไทย มัน เกี่ยวอะไรกัน ถึงต้องพ่วงแผนที่เกี่ ซึ่งไทยไม่เคย ยอมรับมาตลอดกว่าร้อยปี มีแต่สนธิสัญญา ๑๙๐๔ และ ๑๙๐๗ อันยึดหลักสันปันน้ำ หมดปัญหา เขตแดนก่อนและหลังเสียปราสาทเขาพระวิหาร ๒๕๐๕

พอนายอภิลิทธิ ทำที่ชิงชิงอาจเลิกเอ็มโอยู ชูแผนที่เจ้าปัญหา ฮุนเซนเด่นเป็นผีเข้า แสดง ว่าเอ็มโอยูนั้นมันเข้าทางดินเขมรชัด ๆ

การตั้งต้นยันเอ็มโอยูคู่แผนที่วิปริต นาย อภิลิทธิก็บกระทรวงต่างประเทศจะทำทุเรศไป ถึงไหนรีเปลา่หว่า ประชาชนไทยหัวใจรักชาติ สุดแสนกังขามั่นแฝงเร้นเช่นใดหนอ!!!

ปัญหาเขมรรุกล้ำแดนไทย และเอ็มโอยู ๔๓ ยังไม่มีท่าจะยุติง่าย ๆ ในรัฐบาลยุคอภิลิทธิ เคราะห์ดีที่อภิลิทธิ ยื่นหยัดหลักสันปันน้ำ แต่ เคราะห์ร้ายตรงที่ยันว่าเอ็มโอยูมีประโยชน์ ก็

ไม่เห็นแจงสี่เบี้ยเลยว่ามันดิบดียังไง อะโรมัน อุดปากไว้แล้วอ้างว่าเป็นความลับ ชินแฉเดี่ยว ฮุนเซนรู้ทั้งหมด มันจริงหรือ...

ปมประเด็นโต้แย้ง คือ แผนที่ ๑:๒๐๐,๐๐๐ เอาเข้ามายุ่งพาสุมเสี่ยงเสียดินแดนเป็นล้าน ๆ ไร่ เพื่ออะไรทำไม ทางคณะประชาชนไทยหัวใจ รักชาติ และมหาวิทยาลัยรังสิต เป็นต้น ต่าง เรียกเรื่องให้ยกเลิกเอ็มโอยู ๔๓ ทันที เพราะใช้ แผนที่เกี่อันฝรั่งเศสทำไว้เองข้างเดียว

ตกลงใครถูกกันแน่...ชวน หลีกภัย บอกว่า คนไม่รู้จักจริงอย่าพูด แล้วหากเขมรเอาแผนที่ขี้โกง มาปิดปากเราอีก เหมือนครั้งคดีเขาพระวิหาร ๒๕๐๕ ไม่ตายหรือ...

แทนที่จะทำลัสนมั่วเก่าหมกใหม่ ล้วยเลิก เอ็มโอยู ๔๓ เจ้าปัญหาออกไปก่อนเลย ไปกอดไว้ ทำไม เขมรละเมิดเขตแดน จนไทยประท้วงไม่รู้ ก็ลืบครั้ง ไทยยังจะซื้อบ้อไปถึงไหนละ

วันนี้เพียงฉีกเอ็มโอยูทิ้งไปเลย มันจะเสีย อะไรบ้าง เพราะข้อพิพาทก็ยังอยู่เหมือนเดิม ครั้นจะเจรจาทำข้อตกลงใหม่ยังงัย ย่อมได้เสมอ

ยิ่งลู่ ๆ ตอนนีฮุนเซนเกิดหายบ้าผิดคาด เขี่ย ทักษิณพ้นจากที่ปรึกษา ไม่รู้จะมาไม่ไหนอีก

## ไม่คิดปฏิรูปนักการเมือง

### ชอบแต่เรื่องแก้รัฐธรรมนูญ

ครั้งทักษิณซื้อเสียงใช้เลือกตั้งยึดสภารวบ อำนาจตั้งรัฐบาลเผด็จการจนเผด็จโกงพาดิบหาย วายป่วง กระทั่งพันธมิตร ปชช.เพื่อ ปชต. ลุกขึ้นมาขับไล่ ทักษิณถอยไปเมืองนอก พอดีเกิด บทแทรก ปฏิวัติ ๑๙ กันยายน

รัฐธรรมนูญ ๕๐ ปรับให้ดีขึ้นจาก รธน.๔๐ จนผ่านประชามติ ๑๔ ล้านเสียง

รัฐบาลสุรยุทธ์ สุ่มสี่สุ่มห้าพาเลือกตั้งฉับไว ส่งเดช โดยไม่ทันแฉความจริงลากไล่ทักษิณโคตร โกงยังงัยบ้าง ให้รากหญ้ารู้ทั่วถึง สุรยุทธ์ชี้ขาด ไม่กล้าฟันคนโกง เลยตั้งหน้าสमानฉันท เชื้อชั่ว ไม่ทันตายจึงได้รัฐบาลสมัคร นอมินีทักษิณ

พายเรือในอ่างโลโครก

พันธมิตร ฯ ออกมาต้านทันทีที่สมัคร  
สุนทรเวช จะรับแก้ ธรน.ฟอกผิดให้ทักษิณ โดย  
ชุมนุมยึดเยื่อ ลันติ อหิงสา ต่อเนื่องถึงรัฐบาล  
สมชายน้องเขยทักษิณ จนเกิดเจ็ดตุลาหิม

ตลอด ๑๙๓ วัน พันธมิตร ฯ ต้องโดนระเบิด  
ตายหลายคน เจ็บพิการหลายร้อย แต่ไม่เคย  
ตอบโต้อย่างป่าเถื่อนถ่อยดังที่ถูกกระทำครั้งแล้ว  
ครั้งเล่า

ช่างต่างกันไกลฟ้ากับเหว เทียบเลือดแดงคุยม  
ลันติ อหิงสา หมดทำก็ตกใจ ปล้นบ้านเผาเมือง  
มันชะเลย มิพักต้องเอ่ยแดงปลอมลอบยิงทหาร  
น้อยใหญ่ที่ราชดำเนิน

พันธมิตรเลือดเหลือง ไม่ควรถูกลากไปสาตเสียด  
เทเสียดเหมือนเลือดแดง แม้จะต่อสู้อย่างอารยะ  
ขัดขืน ไปยึดทำเนียบหรือสนามบิน ก็ไม่ได้ทำพัง  
ยังรักษาให้สะอาดเหมือนเดิมด้วยซ้ำ

**ถ้าเลือดแดงแสดงพลังประชาธิปไตยภาค  
ประชาชนโดยลันติ อหิงสา เสียสละ มาเอง  
จ่ายเงินเองแบบพันธมิตร ฯ ไม่มีผิด บ้านเมือง  
จะลุกเป็นไฟอย่างที่เห็นได้ยังไงครับท่าน !**

เป็นที่น่าสังเกตว่า พันธมิตรเลือดเหลือง ทำ  
การเมืองภาคประชาชน ไม่ได้ไปแย่งอำนาจ  
ฟาดฟันรุนแรงกับใครเลย เพียงแต่โดดมาใช้  
สิทธิตามรัฐธรรมนูญช่วยแก้ปัญหาฐานะเจ้าของ  
อธิปไตยคนหนึ่ง

ปรากฏการณ์เฉพาะหน้าเราจึงเห็นภาพคู่ต่อสู้  
คือ รัฐบาลกับพวกเสียดอำนาจ ประชาธิปัตย์  
กับ เพื่อไทย พร้อมแดงทั้งแผ่นดิน เลือดแดงถูก  
ปลุกปั่นให้ทวงคืนอำนาจเพื่อแก้ว ล้วนแล้วสารเลว  
ชั่วชาติไม่แพ้กันเท่าไร สำหรับนักการเมือง  
อาชีพน่าเหม็นเมื่อทั้งหลายแหล่

ทำโฉนดคนดี จะมีทางเข้าสู่อำนาจแทนคน  
ชั่วชาติซั๊กที่เนื้อ

ไม่ยากแข่ง เพียงสมมติเอาเองว่า ถ้ายุบ  
ปชป. กับ พท.ได้อีกสองพรรค ประชาธิปไตย  
มีหวังก้าวไกลอีกหลายขุม

เอาละ เมื่ออภิสิทธิ์ ยังไม่มีหัวใจคิดปฏิรูปการเมือง  
ฝันเฟื่องจะแก้รัฐธรรมนูญเอาใจปรองดอง ก็  
ลองตามเรื่องคูบัว

เช่น เขตเลือกตั้ง ข้ออ้างเดิมที่ใช้เขตใหญ่  
เพื่อให้ชื่อเสียงยากขึ้นขึ้น เป็นเขตเล็ก คนจะทุ่ม  
ชื่อเสียงได้ง่าย แสดงว่าหมดทำ ไม่รู้จะแก้ชื่อเสียง  
ยังไงแล้ว และถ้าแก้ชื่อเสียงไม่ตก จะเลือกตั้ง  
ทำไม ลู้เปิดประมูลไปเลยสิ

ในมุมผู้เขียน กลับเห็นว่าเขตเล็ก คนดีคนเด่น  
มีโอกาสรับเลือกตั้งสูง ยิ่งเป็นคนดียอดเยี่ยมจริง ๆ  
มีหวังนอนมาอยู่แล้ว อย่าหวังคู่แข่งไหนจะทุ่มชื่อ  
เสียงจนสำเร็จเสมอไป ในท้องถื่นเล็กเท่าไร  
เจ้าถิ่นย่อมรู้จักมักคุ้นทั่วถึงไผเป็นไผ อำนาจเงิน  
ซื้อไม่ได้หมดดอก ตัวแข่งเขตเล็กจะมีเสนอนหน้า  
สูงขึ้นไป ยิ่งถ้าห้ามหาเสียงด้วย คนมีเสียงในถิ่น  
อยู่เดิม มีหวังแบเบอร์เลยชะอีก

เพราะฉะนั้น ควรเปิดทางให้คนเล็กคนน้อย  
ในเขตเล็ก สามารถแจ้งเกิดเป็น ส.ส.บ้าง พลัง  
ศรัทธา แรงจูงใจมักค้ำกับคนดีเก่งกล้าของ  
ชุมชนควรเป็นตัวชี้ขาดมากกว่าอำนาจเงินใด ๆ

ข้อสำคัญอีกอันควรเปลี่ยน คือ ส.ส. ไม่ต้อง  
สังกัดพรรค ควรให้อิสระไม่ต้องเข้าคอกนายทุน  
ดังที่เป็นอยู่ ระบบพรรคดังเกิดขึ้นตามกฎหมาย  
ทุกวันนี้ ช่างยุ่งยากมากกฎหมายหยาบ ทั้งลำบาก  
ควบคุมโดยรัฐ ไม่คุ้มค่า ถ้าต้องตีทะเบียน อย่าให้  
ยุ่งเหยิงเกินกว่าตั้งบริษัทมากนักเลย อะไร ๆ  
ต้องให้กฎหมายไปยุ่งทุกตารางนิ้ว ออกจะ  
เกินเหตุ ศีลธรรมและสังคมพึงเป็นกลไกเข้ามา  
กำหนดการดำรงอยู่ของพรรค เป็นสำคัญเพียงใด  
ไหม !

**สรุปการปฏิรูปประเทศ โดยไม่คิดปฏิรูปตัว  
นักการเมืองอย่างขนานใหญ่ชนิดล้างบาง  
น้ำเน่าไปเลย จะไปปฏิรูปอื่นใด พวกสารเลว  
จะมีหัวใจวินิจฉัยเพื่อชาติแคไหนเขียว แม้แต่  
แก้รัฐธรรมนูญ กลัวจะเป็นจระเข้ขวางคลอง  
กับเรื่องดี ๆ เพื่อคงอำนาจของพวกตนไว้  
ก่อนได้อื่น ๒**



>>ต่อจากฉบับที่ ๒๕๑<<

๑. ชีวิตนี้ประกอบขึ้นด้วยอะไร?  
เป็นอยู่อย่างไร? มีความสำคัญอย่างไร?
๒. เมื่อชีวิตนี้มีปัญหา สังคมมีปัญหา  
ใครเล่าจะเป็นผู้แก้ปัญหาทั้ง ๒ นั้น?  
(และปัญหาอื่นๆ อีกตั้ง ๑๐ ข้อ)



สวนผักไร้สารพิษเศรษฐกิจพอเพียง ม.อุบลฯ

ทฤษฎีของศาสนาพุทธขั้นพื้นฐาน  
คนต้องถึงพร้อมด้วยความประพฤติ  
อันเป็นคุณธรรมที่มีคุณสมบัติ  
ตามศีล ๕ ปกติในชีวิต เป็นขั้นต่ำ  
ศีล ๘ ปกติในชีวิต  
ขั้นต่อมา ศีล ๑๐ ปกติในชีวิต ขั้นสูงขึ้น  
และศีลยิ่งๆขึ้น

**ใ** นฉบับนี้ ก็ยังคงตอบปัญหาของผู้ใช้นามว่า **“ลูกพระรัตนตรัย” ๑๘ ม.๑๐ ต.เขาชัยสน อ.เขาชัยสน จ.พัทลุง** ซึ่งมีคำถามถึง ๑๐ ข้อ แต่ได้ตอบไปเพียงคำถาม ในข้อ ๑ เท่านั้น และยาวนานมาจนปานนี้ ยังไม่จบ

ซึ่งเป็นการตอบคำถามที่เอาคำตอบชนิดตั้งใจสาธยายเจาะลึกและแผ่กว้างอย่างเจตนา เพื่อให้ครบครันทั้งเนื้อหาทั้งจุดสำคัญให้ถึงยอด และแน่นอนย่อมมีเรื่องราวที่เกี่ยวข้องพร้อมทั้งเกร็ดความรู้ข้างเคียงบางเกร็ด ที่น่าจะได้อธิบายเสริมให้ได้อรรถาธิบาย เพราะบางเกร็ดนั้นเป็น **“ปัญหาที่ยังไม่มีคำตอบ”** มานานแสนนานแล้ว เอาตามพอตอบได้จึงพยายามตอบพยายามสาธยาย

ดังนั้น แคคำถามว่า **ชีวิตนี้ ประกอบขึ้นด้วยอะไร? เป็นอยู่อย่างไร?** เท่านั้น การตอบจึงยืดยาวไปด้วยนิยาม ด้วยบริบท ด้วยปฏิสัมพันธ์ ด้วยแก่นสารหลากหลายมาจนถึงบัดนี้ และยังได้อธิบายขยายความต่อไปอีกมากพอสมควรทีเดียว

เพื่อจะได้ไม่ยืดเยื้อต่อไป ตั้งแต่ฉบับนี้จะนำคำถามประเด็นอื่น และข้ออื่นของ **“ลูกพระรัตนตรัย”** ก็ดี ของผู้อื่นที่เป็นคำถามใหม่ก็ตาม ตอบเพิ่มไปด้วย โดยจะนำคำตอบที่ยังตอบไม่จบของคำถามข้อ ๑ ไว้ช่วงท้าย และจะตอบคำถามใหม่ในช่วงต้นไปเรื่อยๆ



[สำหรับปัญหาของ **“ลูกพระรัตนตรัย”** นอกจากข้อ ๑ที่ยังตอบต่อไปเรื่อยๆ ก็ได้ตอบข้อ ๒-๓ ไปด้วย กระทั่งถึงฉบับที่แล้วได้ตอบปัญหาข้อ ๔ ยังไม่จบ ฉบับนี้ก็จะต้องตอบจากที่ได้ตอบไปแล้ว]

**ปัญหาข้อที่ ๙.** มีว่าขอให้พ่อท่านช่วยจำแนกแยกชั้นนักรการเมืองที่ควรจะเลือกเข้าไปทำหน้าที่ในสภาอันทรงเกียรติของชาติ เพื่อจะไม่ก่อปัญหาให้แก่ชาติบ้านเมืองอีกในวันที่ ๑๗ พ.ย. ๓๙ นี้

ถ้าเข้าใจที่อาตมาได้อธิบายมาหรือตอบปัญหาของคุณมาตั้ง ๘ ข้อแล้ว ก็คงจะพอรู้แล้วว่า **นักรการเมือง ก็คือ “ผู้ที่เข้าไปเสียสละ”** ช่วยเหลือสังคมประเทศชาติ ไม่ใช่ผู้เข้าไปแสวงหา ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข เป็นอันขาด

**นักรการเมือง คือ คนที่อยู่ใน “ฐานะนักบริหาร” อันเป็น “ฐานะระดับสูงขั้นที่ ๒” ของสังคม (ขั้นที่ ๑ คือ ฐานะนักบวช) ซึ่งมีศักดิ์ศรีได้รับการเคารพนับถือเทียบเท่า “อารยชนชั้นอนาคามี” จึงต้องมีคุณภาพเพียงพอ ให้สมแก่ฐานะ**

**“นักรการเมือง” ผู้ใดยังมีพฤติกรรม ที่แสวงหา “ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข” จากงานการเมืองอยู่ จึงไม่ใช่ นักรการเมืองที่แท้จริง หากผู้ใดเข้าไปทำงานการเมืองแล้วอาศัยงานการเมืองแสวงหา “ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข” ด้วยโลภะด้วยโทสะด้วยโมหะ มากขึ้นๆ เท่าใด ผู้นั้น ก็คือ ผู้เข้าไปทำลายความเป็นนักรการเมือง และยอมทำลายการเมือง มากขึ้นๆ ด้วย เท่านั้น**

**ดังนั้น ผู้ที่ทำงานการเมือง แล้วอาศัยงานการเมืองแสวงหา “ลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข” ด้วยโลภะด้วยโทสะด้วยโมหะน้อยลงๆ เท่าใด กระทั่งไม่มีเลยได้จริง ผู้นั้น ก็คือ ผู้ทำลายความเป็นนักรการเมือง และยอมทำลายการเมืองน้อยลงๆ ด้วย เท่านั้น หรือคือผู้เป็นนักรการเมืองที่แท้จริงยิ่งขั้นเท่านั้น**

“ประชาธิปไตยสมบูรณ์แบบ” นั้น จะเป็นสังคมที่มีความเข้าใจใน **“ฐานะแห่งบุคคล”** เป็นอย่างดีก็เพราะประชากรมีภูมิธรรมและมีวัฒนธรรมใน **ความระลึกถึงกัน-ความรักกัน-ความเคารพกัน-ความช่วยเหลือเกื้อกูลกัน-ความไม่วิวาทกัน-ความพร้อมเพรียงกัน-ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน (พระไตรปิฎก เล่ม ๒๒ ข้อ ๒๘๓ ในสาราณียธรรม) นี้แล** จึงเป็นสังคมที่อยู่ร่วมกันอย่างอบอุ่นสันติสุข โดยรักเคารพนับถือ

สามัคคีกันตามฐานานุฐานะ ซึ่งพร้อมไปด้วยศรัทธา และปัญหาที่เข้าใจในลัจจะ ว่า **“ฐานะแห่งบุคคล”** ที่มีความไม่เหมือนกัน ไม่เสมอกัน ทั้งในด้าน “สมมุติลัจจะ” และทั้งในด้าน “ปรมาตถลัจจะ”

ซึ่งแบ่งเป็น ๔ ฐานะใหญ่ๆ ได้แก่ ๑. ฐานะนักบวช ๒. ฐานะนักบริหาร ๓. ฐานะนักบริการ ๔. ฐานะนักผลิต

๑. ผู้มี “ฐานะนักบวช” ฐานะนี้ถือว่า เป็น “ฐานะ” ที่สูงสุดของสังคม ผู้ที่อยู่ในฐานะนี้จะได้รับการเคารพกราบไหว้บูชาทันทีเดี๋ยวนั้น เพราะตามความเป็นจริงจะต้องเป็นผู้มีความบริสุทธิ์จากกิเลส จึงเป็นที่เคารพบูชาเกิดทุน เป็นหลักของสังคม เป็นที่ปรึกษาของสังคมเป็นที่พึ่งของสังคมแท้ เพราะเป็น “สรณะ” หนึ่งในของ **พระไตรรัตน์** อันเป็น “ที่พึ่ง” สำคัญสูงสุดของผู้เป็นพุทธศาสนิกชน

โดยเฉพาะ นักบวชท่านใดมีภูมิธรรมสูงส่งสูงสุด บรรลุธรรมขั้นนามธรรมกันได้ถึงขั้น “อรหัต” จริง ก็ยังเป็นร่วมโพธิ์ร่วมไทรของมวลมนุษยชาติได้อย่างวิเศษแท้จริง ดังนั้น “ฐานะ” นี้จึงเป็นคนที่ยกไว้เป็นที่เคารพสูงสุดในประชา “ฐานะแห่งบุคคล” ทั้ง ๔

**“ฐานะนักบวช”** จึงหมายถึง ผู้ที่จะต้องมีความ “สิ่งที่เป็นจริงอันมีคุณค่าประโยชน์อย่างยิ่ง หรือความจริงที่เป็นสิ่งสูงสุด” ซึ่งภาษาบาลีเรียกว่า **“ปรมาตถลัจจะ”**

[ฉบับที่แล้วเราได้อธิบาย **“ฐานะนักบวช”** ยังไม่จบ ได้ขยายให้เห็นคุณลักษณะแท้ของความเป็น “นักบวช” ซึ่งประกอบไปด้วย “วรรณะ ๙” เพิ่งอธิบายไปได้แค่ ๗ ลักษณะ ต่อไปลักษณะที่ ๘ “การไม่สะสม” ก็ได้อธิบายเกี่ยวเนื่องไปถึง “มิจฉาทิฎฐิ-สัมมาทิฎฐิ” อันเป็นจุดสำคัญของ “การจะได้เกิดสู่ ‘ปรโลก’ เป็นอารยบุคคล” ซึ่งยังอธิบายไม่จบ ฉบับนี้ยังมีต่อ โปรดติดตามอ่านได้]

**พริศ** พุทธเจ้าตรัสหลักการของ **“ความเป็นมิจฉาทิฎฐิ ๑๐ และความเป็นสัมมาทิฎฐิ ๑๐”** ไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๕ และ ๒๕๗ ซึ่งหากผู้ใดไม่ได้ศึกษาหลักการสำคัญนี้ ย่อมไม่สามารถเป็นผู้มี “สัมมาทิฎฐิ” ที่จะปฏิบัติให้เกิดมรรคเกิดผลเป็น “อารยชน” หรือไม่มีประธานที่จะนำปฏิบัติให้เกิดผลเข้าสู่ “โลกตรรกุมิ” ได้นั้น

**“มิจฉาทิฎฐิ ๑๐ และสัมมาทิฎฐิ ๑๐”** นั้นมีดังนี้

๑. **ทานที่ให้แล้ว มีผล (อตถิ ทินนัง)** หมายความว่า

ว่า ผู้หนึ่งต้องมีความเห็นหรือความเชื่อถือ (ทิฐิ) ว่า “ทาน” ที่ทำไปนั้นๆ “มีผลแน่” โดยเฉพาะ “ผลที่เป็น” **โลกุตระธรรม**” ส่วนผู้ที่มีความเห็นหรือความเชื่อถือ (ทิฐิ) ว่า **ทานที่ให้แล้ว ไม่มีผล** (นัตถิ ทินนัง) เช่น “ทาน” ก็เพื่อช่วยเหลือเขาไปเท่านั้น ไม่มีผลบุญผลบาปอะไรหรอก ผู้นั้นก็คือ “มิจฉาทิฐิ” ตั้งแต่เบื้องต้นทีเดียว

และแม้จะมีความเห็นหรือความเชื่อถือ ว่า ทานที่ให้แล้ว มีผล ก็ต้องรู้ให้ชัดแจ้งอีก ว่า มีผลอย่างไร เช่น ทำทานอย่างนี้ เป็น “มิจฉาผล” ได้บาป หรือผลไม่ดี ไม่สมควรทำ ทำทานอย่างนี้เป็น “สัมมาผล” ได้บุญ หรือผลดี สมควรทำให้อย่าง เป็นต้น โดยเฉพาะ “ทำทาน” อย่างไม่จริงจะเป็น “ผล” สู้ นิพพาน ผู้ทำทานก็ต้องศึกษาให้เกิดปัญญา มีความเชื่อถือหรือความเห็น (ทิฐิ) ที่ถูกต้องจึงาม

[แล้วอตมาก็ได้อธิบาย “ทาน” ที่เป็นบาป และ “ทาน” ที่เป็นบุญไปพอสมควร ซึ่งต้องศึกษาหนักให้ดี ไม่เช่นนั้น จะ “ทำทาน” กันได้ “บาป” ตลอดกาลนาน

เรื่อง “ทาน” นี้ สำคัญมาก ถ้าได้ศึกษาอย่าง “สัมมาทิฐิ” ก็จะรู้ได้อย่างถ่องแท้ว่า “ทาน” หรือ “การเสียสละแก่กันและกัน” นี้แหละคือ พุทธกรรมอันพิเศษที่ยิ่งใหญ่ของสังคัมมนุษย์ เพราะเป็นทั้ง “ประโยชน์” แก่ตน แก่สังคม และเป็นทั้ง “มรรคผล” สูนีพพานจริงๆ ส่วน “ทาน” ที่ทำกันอยู่ในสังคัมของ “ทุนนิยม” นั้น จะต่างกับ “ทาน” ในสังคัมของ “บุญนิยม” เพราะมีแนวคิด และความเชื่อถือที่ต่างกัน และการปฏิบัติธรรมที่เป็น “โลกุตระ” ได้จริง ก็จะมีความจริงจากใจต่างกันไปคนละทางด้วย และเรากำลังอธิบายเจาะลึก “ประโยชน์” ขั้นสูงขึ้น คือ “สัมปรายิกัตถะ” ที่พุทธศาสนิกชนมักจะหลงเข้าใจเพี้ยนไปเป็นแบบ “เทวนิยม” เพราะเข้าใจเรื่อง “ศรัทธาและศีล” ไม่สัมมาทิฐิ ซึ่งอตมากำลังอธิบายให้กระจ่างชัดกันอยู่ ให้เห็นแจ้งในความเป็น “อเทวนิยม” โดยเฉพาะเรื่อง “ศีล” ที่พุทธศาสนิกชนยังหลงเข้าใจผิด และปฏิบัติยัง “ไม่สัมมา” เพราะแยก “ศีล” แยก “สมาธิ” แยก “ปัญญา” เป็นคนละส่วน คนละตอน จึงไม่มีมรรคผลเข้าถึง “ไตรลักษณ์” อย่างเป็น “ปรมาัตถธรรม”

การปฏิบัติที่ไม่เป็นไปตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน “มัจฉาทิฐิสูตตร-ลักกายทิฐิสูตตร-อตตทานุทิฐิสูตตร” ซึ่งต้องมี “สัมผัสเป็นปัจจัย” และต้องมี “องค์รวมของทวาร ๖ -อายตนะนอกและใน ทั้ง ๑๒ - วิญญาณ ๖ - สัมผัส ๖” ตลอดจนต้องรู้แจ้ง “เวทนาในเวทนา” ละเอียด

ทะลุไปถึงขั้นสูงสุด คือ “โดยความเป็นอนัตตา” (อนัตตโต) ชนิดที่มี “ความไม่มีตัวตนของกิเลส” อันเรียกว่า “อนัตตานั้น” ปรากฏให้ผู้ปฏิบัติ “รู้” (ซานาติ) “เห็น” (ปัสสตี) อย่างสัมผัสอยู่หลังๆ เป็นปัจจุบันนั้นเทียบ

ฉบับที่แล้วได้อธิบายถึงการปฏิบัติ “ศีล” จนกระทั่งนำไปให้เกิด “สัมมาสมาธิ” และเกิด “ปัญญา” ชนิดมีปฏิสัมพัทธ์ซึ่งกันและกัน ทั้ง “ศีล-สมาธิ-ปัญญา” อย่างเป็น “องค์รวม” ไปแล้ว และเมื่อมีผลของการปฏิบัติ “ศีล” ก็ย่อมเกิด “ศรัทธา” และ “ศรัทธา” ก็มีความเจริญตามองค์ธรรมสูงขึ้นๆ บริบูรณ์ด้วย “องค์ธรรม” นั้นๆ เป็นลำดับๆ ถึง ๑๐ ลำดับแล้ว และอตมกำลังอธิบายถึงผู้มี “วิชา ๙” ที่สามารถรู้ “ปรโลก” หรือ “โลกหน้า” แบบพุทธ เชิญอ่านต่อได้]

**“ประโยชน์”** (อัตถะ) ที่มีมรรคมีผลถึงขั้นลดละกิเลส ได้อย่างถูกตัวถูกตนของกิเลสจริง ซึ่งถ้าเป็น “สุข” ก็เป็น “สุขพิเศษ” (อุปสมสุข) ถ้าเป็น “กุศล” ก็เป็น “โลกุตระกุศล” ถึงขั้นสูงสุดได้ อันเป็นการสิ้น “ทุกขอาริยสัง” เป็น “บรมประโยชน์” ขั้นสุดตมัตถะ” หรือ “ประโยชน์” ชั้นบรรลุนิพพาน เป็น “อรหันต์” จึงจะเป็นผู้มี “สุขชนิดบรมสุข” (ปรามังสุข)

[เราได้อธิบายกันมาเรื่องจนถึง “อวิชา ๙” และกำลังจะได้สาธยายถึง “ปฏิจจสมุปบาท ๑๒” อันมีสาเหตุต้นตอมาจาก “อวิชา” ซึ่งเราจะได้อีกข้อความซับซ้อนของมันสู่กันฟังต่อไป]

**การไม่ได้ฟังธรรมของผู้บรรลุนิพพาน และยืนยันจาก ผู้บรรลุนิพพาน จึงก่อความเสียหายร้ายแรง**

[เรากำลังพูดถึงความเป็น “ปรโลก” อันก็คือ “สัมปรายภพ” ซึ่งตามทิฐิ “เทวนิยม” นั้นเขาถือว่า จิตวิญญาณที่ออกจากร่างไป ก็ไปสู่ปรโลก แม้ชาวพุทธเองก็เถอะ ยังเข้าใจ “ปรโลก” เหมือนที่เทวนิยม เขายึดถือเกือบทั้งนั้น ส่วนทิฐิ “อเทวนิยม” นั้นยังไม่ตายก็มีปรโลก ถ้าชาวพุทธผู้ใด “ไม่สัมมาทิฐิ” (มิจฉาทิฐิ) แค่ว่าเรื่อง “ปรโลก” เรื่องเดียว นี้ ก็แน่นอนว่า การปฏิบัติเพื่อให้เกิด “สัมปรายิกัตถะ” ย่อมผิดไป ไม่มีมรรคผลเด็ดขาด]

ขอยืนยันว่า พุทธนั้นเป็นศาสนาที่พระพุทธเจ้าทรงนิยาม **ความเป็น “อาริยะ”** จะต้องมีคุณธรรมเข้าขั้น **โลกุตระัจจะ** จึงจะเป็น **มรรคผล** ของศาสนาพุทธ **ไม่ใช่เอาแค่โลกียะเป็นมรรคผล** และมรรคผลนั้นก็เกิดจากการปฏิบัติที่ **ถึงพร้อมด้วย วิชชาและจรณะ**



ถึงพร้อมอย่างไร “จรณะ”ที่เกิด“วิชา”นั้นเป็นอย่างไร ก็มีหลักฐานที่ยืนยันความจริงเหล่านี้ ดังเช่น ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๑๖๒ ก็ชัดเจนยิ่ง อาตมาว่าใครๆก็น่าจะลองอ่านคำตรัสของพระพุทธเจ้าเต็มๆครบบ้าง แม้จะยาวหน่อย ก็พยายามอ่านดูบ้างก็แล้วกัน จะได้เห็นกันกระจ่างแจ่มแจ้ง ว่า อะไรเป็นอย่างไรกันแท้

จากคำตรัสนี้เอง ย่อมเป็นการไขแจ้งให้รู้ยิ่งสำคัญอย่างหนึ่งของวิถีแห่งพุทธ พระพุทธเจ้าทรงมีบุพเพนิวาสานุสติญาณอันเยี่ยมยอด(เรื่องราวชีวิตในชาติก่อนๆของพระองค์) จึงทรงรำลึกถึงบุรพกรรมของพระองค์ได้เป็นอันมาก เมื่อพระองค์ทรงนำมาเล่าให้ฟัง เราก็ได้เข้าใจกรรมและวิบากกรรม และพลอยได้เข้าใจนัยแฝง และนัยสำคัญของอะไรต่ออะไรได้อีกมากมาย

เพราะพระองค์ทรงนั่งรำลึกบุพเพนิวาสานุสติญาณ ได้ตั้งโพธิ ในวันขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๖ นั้นแล (วันวิสาขบูชา) พระองค์ก็จึงแจ้งชัดว่า “มรรคองค์ ๘” ปฏิบัติอย่างไร และมีอะไรต่ออะไรอีกมากมาย ที่เป็น..**คุณธรรม-คุณวิเศษ-คุณลักษณะแห่ง“ความเป็นศาสนาพุทธ”**

[ผู้ที่เป็น“พุทธ”นี้ คือ“ผู้มีภูมิรู้ที่รู้จักแจ้งในธรรม อันเป็นอุดมมรรคธรรมของตน” เพราะตนได้บรรลุธรรม ซึ่งเป็น“คุณวิเศษ”(อุดมมรรคธรรม)นั้นๆจริง]

ขออย่าเข้าใจอีกว่า การปฏิบัติแบบที่ไม่ใช่พุทธ หรือเป็นชาวพุทธแต่ยัง**มิจฉาภิภูมิจิต**นั้น เขาได้แค่“สะกดจิต”ให้จิต“ระงับ” หรือให้จิต“หยุดทำงาน”แค่นั้น เมื่อฝึกเข้ามากๆก็ทำได้นาน ทำได้เก่ง ทำได้ซ้ำของชำนาญแคล่วคล่องรวดเร็ว เท่านั้นเอง

เพราะ**ผู้ปฏิบัติยังไม่“ญาณ”**(อริปัญญาสิกขายังไม่เจริญถึงขั้นเป็นธรรมจักขุ เป็นวิชา)ที่มี**ประสิทธิภาพรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“ตัวตนของกิเลส”** จึงไม่ได้กำจัด“ตัวกิเลส”อย่างถูก“ตัวตน”(อัตตา)ของมัน

ดังนั้นเมื่อ**“มิจฉาภิภูมิจิต”** นิโรธก็เป็น**“มิจฉานิโรธ”**ดังที่ได้อธิบายมา ทุกวันนี้ในบรรดาชาวพุทธทั้งหลายได้หลงผิดและยึดว่าเป็น**“สัมมานิโรธ”**ที่สุดหลงว่า *บรรลุ“นิพพาน”ดับกิเลสดมถสิ้น*กันเลยทีเดียวก็มีมากมาย จากการปฏิบัติหนึ่งหลับตาทำสมาธิที่ยัง**มิจฉาภิภูมิจิต**นั้นแหละ แล้วหลง**“มิจฉา**

**นิโรธ”**ที่ปฏิบัติได้จนกระทั่งเป็นที่พอใจมั่นใจของตน ว่า เป็น**“นิพพาน”บริบูรณ์** ทั้งๆที่ปฏิบัติไตรสิกขา**ก็“ไม่สัมมา”** “ศีล-สมาธิ-ปัญญา”จึง**“ไม่บริบูรณ์ จรณะ ๑๕ ก็“ไม่บริบูรณ์”** โพธิปักขิยธรรม ๓๗ ก็**“ไม่บริบูรณ์”** นั่นก็คือ **“นิโรธ”ชนิดนี้“ไม่บริบูรณ์”** นั่นเอง

เพราะไปหลงผิดว่า **“การนั่งหลับตาทำสมาธิ”**เป็น**“ทางปฏิบัติอันเอก”(เอกายนมรรค)** และถือว่า**“การปฏิบัติมรรค ๗ องค์”**นั้นเป็น**“ทางปฏิบัติอันรอง”** หรือเป็นเพียง**“การปฏิบัติเสริม”**เท่านั้น

แทนที่จะมีความเห็นถูกต้อง(สัมมาทิฐิ) ว่า **“ทางปฏิบัติอันเอก”(เอกายนมรรค)**นั้นคือ**“มรรค ๗ องค์”** ที่ปฏิบัติแล้วจะเกิด**“สมาธิ”**แบบพุทธเรียกว่า**“สัมมาสมาธิ”**ที่เป็น**“องค์ที่ ๘”**ของ**“มรรคอันมีองค์ ๘”** ผลจึงจะเป็น**“สัมมาญาณ”**และ**“สัมมาวิมุตติ”**หรือ**“สัมมานิโรธ”**นั้นแล ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๒-๒๘๑

**“นิโรธ”**ที่เป็นแบบพุทธหรือพุทธอย่าง**สัมมาทิฐิ**นั้น **“อริปัญญาสิกขา”**ของผู้ปฏิบัติจะเจริญสามารถรู้จัก รู้แจ้งรู้จริง**“ตัวตนของกิเลส”**(มี“วิปัสสนาญาณ”หรือมี“นามรูปปริจเฉทญาณ”ไปตามลำดับ) ซึ่ง**“การรู้”**นี้รู้อย่างรู้จักรู้แจ้งเห็นจริงชนิดที่**“สัมผัส”**“สิ่งที่ถูกรู้”(นามรูป)นั้นอยู่หลังๆโทนโท(ซานโต บัสโต วิหริติ) และ**“รู้”**อย่างแม่นยำคมชัดใน**“ตัวตนของกิเลส”**(นามกาย,สังขยา) มี**“นามรูปปริจเฉทญาณ”** มี**“ปัจจัยปริคคทญาณ”**หรือมี**“วิปัสสนาญาณ”**เป็นต้น จากการปฏิบัติ**“สติปัฏฐาน ๔”** และ**“สัมมัปปธาน ๔”** มี**“อิทธิบาท ๔”**ตามหลัก**โพธิปักขิยธรรม ๓๗** นั่นเอง จะเกิด**“ศรัทธินทรีย์-วิริยินทรีย์-สตินทรีย์-สมาธิในทรีย์-ปัญญาในทรีย์”**ไปตามลำดับ (ไม่ใช่หนึ่งหลับตาปฏิบัติเพ่งกลิ่นเพื่อให้เกิดสมาธิ) ที่สุด**“กำจัดตัวตนของกิเลส”**(ปหาน)นั้นๆหมดสิ้น**“ไม่มีตัวตน”**(อนัตตา)หรือกำจัด**“กิเลส”**นั้นจน**“ดับสนิท”**(นิโรธ)ลงไปได้ โดยกระทำการกำจัด**กิเลสในใจ**(มนสิการจิต)อย่าง**“รู้เห็นกิเลส”**นั้นๆอยู่**“ได้ดังๆ”**(ซานโต บัสโต วิหริติ) ด้วย**“วิชา ๘”**หรือ**“ญาณ ๑๖”**ที่**“นัยสำคัญที่แตกต่างกัน”**ระหว่างแบบพุทธ และแบบที่**ไม่ใช่พุทธ** หรือแบบพุทธที่ยัง**มิจฉาภิภูมิจิต**  
**“นิโรธ”** ความหมายแท้ๆของพุทธคือ **“กิเลสนิโรธ ๕ ตับ”** หรือ**“ตณหาทั้งหลายดับ”** หรือ**“อุปาทานทั้งปวง**

**ดับ** คือ **“ดับ”**เฉพาะอกุศลจิตทั้งหลายนั่นเอง  
ต้อง**“สัญญา”**(กำหนดหมายรู้)ให้แม่นยำคมชัดๆ  
ไม่ไป**“ดับ”**จิตวิญญาณทั้งต้น ซึ่งมีนัยสำคัญ  
ที่ต่างกันกับ**“ดับสัญญา-ดับเวทนา”**หรือ**“ดับความจำได้**  
**หมายรู้ไปทั้งหมด-ดับอารมณ์** หรือ**ดับความรู้สึกไป**  
**ทั้งหมด”** กลายเป็นคน**ไม่รับรู้**อะไรเลยขณะที่อยู่ในภาวะ  
ของความเป็น**“นิโรธ”** หรือ **“นิโรธสมาบัติ”**

**“การเข้านิโรธ”**(นิโรธสมาบัติ) คือ **การปฏิบัติเข้าสู่**  
**“ความดับ”** ซึ่งท่านผู้รู้หมายถึง**ความดับ**เดียวกันกับ  
**“สัญญาเวทิตนิโรธ”**กันเลยทีเดียว นั่นคือ **ความเข้าใจผิด**  
เพราะยัง**“สัมมาทิฏฐิ”**ไม่เพียงพอ

**“นิโรธสมาบัติ”**นั้น มิได้ตั้งแต่เริ่มต้นปฏิบัติ**“เข้าสู่**  
**ภาวะความดับ”**ได้ ในเบื้องต้นเป็นลำดับไปเรียกว่า**“การเข้า**  
**นิโรธ”**หรือ**“นิโรธสมาบัติ”**ทั้งนั้น จนกว่าจะถึงขั้นสูงสุด  
หรือถึง**“นิโรธ”**ขั้นปลายสุดท้าย

ส่วน**“สัญญาเวทิตนิโรธ”**นั้น คือ ภาวะถึงขั้นสูงสุด  
ของความเป็น**“นิโรธ”** หมายถึง**“ผลกรรม”**ขั้นปลายสุดท้าย  
ซึ่งเป็นภุมิธรรมขั้น**“วิโมกข์ ข้อที่ ๘”** หรือ**“อนุปพพวิหาร**  
**สมาบัติ ข้อที่ ๘”** ซึ่ง**“สัญญาเวทิตนิโรธ”**นี้ ฤาษีดาบส  
หรือชาวพุทธที่ยัง**“สัมมาทิฏฐิ”**ไม่เพียงพอ จะไม่มี หรือมีไม่ได้

**ความแตกต่างอันสำคัญของนิโรธแบบฤาษีดาบส**  
**หรือนิโรธแบบพุทธของผู้ที่ยังมีจิตกิเลสอยู่** กับ **นิโรธ**  
**แบบพุทธที่สัมมาทิฏฐิ** ก็อยู่ตรงที่ว่า **แบบฤาษีหรือแบบ**  
**มีจิตกิเลส**นั้นถ้า**เลิกออกมาจากสภาพที่“อยู่ในภวังค์”**

(ภวังค์ คือ ความเป็นอยู่ที่รับรู้แต่ในทวารใจ ไม่รับรู้อะไรในทวาร ๕  
ข้างนอก) ความเป็น**“นิโรธ”**ก็ไม่มีในผู้นั้น หากจะมี**“นิโรธ”**  
ก็ต้อง**“เข้าไปสู่ภวังค์**กันอีก จึงจะเป็นผู้มี**“นิโรธ”** จะต้อง  
สะกดจิตตนเองเข้าไป**“อยู่ในภวังค์”**แล้วจึงจะทำ**“นิโรธ”**ได้  
หาก**ไม่“อยู่ในภวังค์”** ก็ทำ**“นิโรธ”**ไม่ได้ ทำ**“ฉาน”**ไม่ได้

ส่วน**“นิโรธหรือฉานหรือสัมมาสมาธิ”**ของพุทธนั้น  
**ไม่ต้อง“เข้าไปอยู่ในภวังค์”** ไม่ต้องปฏิบัติหนึ่งหลับตาก็  
มี**“นิโรธ”**หรือมี**“ฉาน”**หรือมี**“สัมมาสมาธิ”**อยู่ในจิตประจำ  
ไปกับทุกอิริยาบถปกติสามัญของคนตามธรรมดาที่มีชีวิต  
ลิ้มรสชาติๆ ไม่ได้หลับ ไม่ได้เข้าไปอยู่ในภวังค์

เพราะการปฏิบัติธรรมอันเอกของพระพุทธเจ้าที่จะให้

เกิด**“ฉาน”**เกิด**“นิโรธ”** จนกระทั่งเป็น**“สัมมาสมาธิ”**นั้น ใน  
**“สัมมาสมาธิ”**ย่อมมี**“ฉาน”**มี**“นิโรธ”**อยู่ใน**“สัมมาสมาธิ”**

และการจะได้**“สัมมาสมาธิ”**ที่เป็นอาริยะตามแบบ  
พุทธแท้ๆ ต้องปฏิบัติ**“มรรค ๘ องค์”**(ใน**“มรรคอันมีองค์ ๘”**  
นั้นแหละ ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๒  
ถึง ๒๘๑) จนกระทั่งเกิด**“ฉาน”** มี**“เอกัคคตา”**แล้วสะสม  
**“ฉาน”**นั่นเองตกผลึกลงเป็น**“สัมมาสมาธิ”** และใน**“สัมมา**  
**สมาธิ”**นี้ เมื่อปฏิบัติจนมีมรรคในระดับ**“นิโรธสมาบัติ”**ก็  
สะสม**“นิโรธ”**จนเจริญสูงสุดเป็น**“สัญญาเวทิตนิโรธ”**

ซึ่ง**“สัญญาเวทิตนิโรธ”**นี้ สมถิแบบฤาษีดาบส  
หรือพุทธที่ยังมีจิตกิเลสอยู่ จะไม่มี หรือมีไม่ได้

นี่คือ **“ความต่าง**ในความเป็น**“นิโรธ”**ที่สำคัญมาก  
เพราะ**“นิโรธ”**ก็ดี **“ฉาน”**ก็ดี **“สมาธิ”**ก็ดีของฤาษี  
ดาบส หรือ**“นิโรธ”**ก็ดี **“ฉาน”**ก็ดี **“สมาธิ”**ก็ดีของชาวพุทธผู้ยัง  
ไม่**“สัมมาทิฏฐิ”**นั้น ล้วนเป็น**“นิโรธ-ฉาน-สมาธิ”**ที่ต้องอยู่ใน  
สภาพของ**“ภวังค์”** ซึ่งยังไม่พ้นจากความเป็น**“ภพ”** เพราะ  
ปฏิบัติด้วยวิธีสะกดจิตตนเองเข้าไปอยู่ใน**“ภวังค์”**

**“ภวังค์”**นั่นก็คือ **“องค์ของภพ”**แท้ๆ แล้วก็สร้าง  
**“รูปฉาน”** สร้าง**“อรุณฉาน”**อยู่ใน**“รูปภพ-อรุณภพ”**นั่นเอง  
เพราะวิธีปฏิบัติที่ไม่ได้ออกจาก**“ภพ”** และ**ไม่ได้“ดับภพ”**  
เนื่องจาก**ไม่ได้เรียนรู้“ต้นเหตุหรือปัจจัย”**ที่ทำให้เกิด**“ภพ”**  
ตามพุทธพจน์อย่าง**สัมมาทิฏฐิ** เป็นต้นว่า **ปฏิจจนุปบาท**

ส่วน**“นิโรธ”**ของพุทธ เป็น**นิโรธที่“ไม่มีภพ”**(วิภา)  
เพราะเป็น**“นิโรธ”**ที่เกิดจากการปฏิบัติในชีวิตปกติสามัญ  
ทุกอิริยาบถลิ้มรสชาติของคนที่ธรรมดากๆ มีผัสสะรับรู้แจ้ง  
รู้จริง**“ของจริง”**ที่เป็น**“นามรูป”**เกิดอยู่จริงๆ ขณะผัสสะแล้ว  
เกิด**“ตัณหา”** และได้กำจัด**“ตัณหา”**ที่เป็น**“ต้นเหตุที่พา**  
**เกิดภพนั้นๆ”**ตามที่มีจริงสำเร็จจริง จึง**ไม่เหลือ“ภพ”**

ไม่ใช่นั่งหลับตาสะกดจิตเข้าไปใน**“ภพ”**ตามวิธีปฏิบัติ  
การทำสมาธิ ทำฉาน หรือทำนิโรธ แบบฤาษีดาบสที่ทำกัน  
หรือแบบชาวพุทธที่ยังไม่**“สัมมาทิฏฐิ”**ทำอยู่ทั่วไป

**“นิโรธ”**ของชาวพุทธผู้**“สัมมาทิฏฐิ”** เมื่อพากเพียร  
ปฏิบัติอย่าง**“สัมมา”** **“อธิปัญญาศึกษา”**ก็จะพัฒนาเจริญขึ้น  
เป็น**วิชชา ๘** นั่นคือ มี**วิปัสสนาญาณ** มี**มโนเมยทธิญาณ**  
มี**อิทธิวิชญาณ** มี**ทิพโสตญาณ** มี**เจโตปริยญาณ** มี

บุพเพนิวาสานุสติญาณ มีจุตูปปาตญาณ มีอาสวัภขญาณ ที่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง“สังขาร-วิญญาณ”ในปัจจุสมุพบาท และสามารถแยกความเป็น“นาม”...ความเป็น“รูป”ของสังขารจิต ของวิญญาณได้ สัมผัสจิต-เจตสิกด้วยตนเอง รู้เองเห็นเองเป็น“ปัจเจกตั้ง เวทิตัพโพ วิญญูหิ”(อันวิญญชนพึงรู้เฉพาะตน) สัมผัสนามธรรมรู้จักรู้แจ้งรู้จริงนามรูป หรือนามกายกันชนิดที่“เห็น”(บัสสติ)จิต “เห็น”(บัสสติ)วิญญาณ เป็นตาทิพย์แบบพุทธ หรือเป็น**ธรรมจักร**แท้ๆ

และหรือ“**อธิปัญญาสิกขา**”จะเจริญขึ้นเป็น**ญาณ ๑๖**ได้แก่ นามรูปปริจเฉทญาณ-ปัจเจยปริคคทญาณ-สัมมสนญาณ-อุท্থัพพยานุปลัสสนาญาณ-ภังคานุปลัสสนาญาณ-ภยตูปัญฐานญาณ-อาทีนานุปลัสสนาญาณ-นิพพิทานุปลัสสนาญาณ-มูญจิตกัมมตาญาณ-ปฏิสังขานุปลัสสนาญาณ-สังขารูปกขาญาณ-สังขารโลภิกญาณ-โคตรภูญาณ-มัคคญาณ-ผลญาณ-ปัจจเวกขณญาณ ซึ่งเป็น“ปัญญา”ที่“รู้แจ้งขึ้น-แจ้งขึ้น-แจ้งขึ้น...รู้จริง-จริงขึ้น-จริงขึ้น-จริงขึ้น”เจริญขึ้นตามลำดับๆ

ซึ่งเป็น“**การเจริญของธาตุรู้**”สำหรับผู้มี“**อธิปัญญาสิกขา**”ตามภูมิธรรมอย่างเป็นจริงลึกซึ้งแท้ๆ

เช่น เมื่อ“อธิปัญญาสิกขา”เจริญเป็น**นามรูปปริจเฉทญาณ**(ญาณกำหนดจำแนกรู้นามและรูป) เราก็จะเริ่มเกิด“**ความรู้จริง ที่รู้ชนิดสัมผัสเห็นของจริงขั้นนามธรรมคือจิตคือเจตสิกของเราเอง**”เกิดเป็น“**อธิปัญญา**”(ความรู้ขั้นญาณ)-แล้วจึงจะเจริญขึ้นเป็น**ปัจเจยปริคคทญาณ**(ญาณกำหนดรู้ปัจจัยของนามและรูป)-และก้าวหน้ขึ้นเจริญเป็น**สัมมสนญาณ**(ญาณกำหนดรู้ด้วยพิจารณาเห็นนามและรูปโดยไตรลักษณ์)-แล้วเจริญยิ่งขึ้นเป็น**อุท্থัพพยานุปลัสสนาญาณ**(ญาณอันตามเห็นความเกิดและความดับ)-และยิ่งขึ้นเป็น**ภังคานุปลัสสนาญาณ**(ญาณอันตามเห็นความสลาย)-จนกระทั่งถึงขั้น**ภยตูปัญฐานญาณ**(ญาณอันมองเห็นสังขารปรากฏเป็นของน่ากลัว)

ก็จะเป็น“**ความรู้จริงที่รู้ลึกซึ้งขึ้นๆ**”เกิดเป็น**อธิปัญญา**(ปัญญาที่ยิ่งขึ้นใหญ่ขึ้นกว่าเก่าไปอีก)**เห็นแจ้งความเป็นภยันั้นจริงๆ ในจิตของผู้บรรลุนาณนี้** และยิ่งสูงขึ้นไปถึงขั้น**อาทีนานุปลัสสนาญาณ**(ญาณที่เห็นเป็นโทษโดยแท้ ถ้าแม้ตนยังหลงติดสิ่งนั้นอยู่) “**ความรู้จริงแท้**”ของผู้บรรลุนาณนี้ก็จะยิ่งลึกซึ้ง เป็น“**ปัญญาที่มีเนื้อแท้เจริญขึ้นๆ**”(ปัญญินทรีย์-

ปัญญาพละ) เพราะชัดเจนในภายในโทษของความติดยึดของตน ความเจริญของ“ปัญญาชนิดพิเศษ”(อธิปัญญา,วิชา)ก็จะพัฒนาขึ้น เป็น**นิพพิทานุปลัสสนาญาณ**(ญาณที่เกิดความหน่าย)ซึ่งเกิดในจิตใจเป็นความเจริญของ“**อธิปัญญาสิกขา**”แท้ๆ คือ**ปัญญาอันมีคุณลักษณะที่เห็นว่า“ไม่ควรเป็น...ไม่ควรมี”** มันเห็นแจ้งเห็นจริงเจริญขึ้นๆ

ต่อจากนั้นจึงเกิด**มูญจิตกัมมตาญาณ**(ญาณที่เปลื้องปล่อย ที่พ้นจากกันไป) ซึ่งเป็น“**การปล่อยวางในจิต เพราะมีความเจริญของปัญญาพิเศษเกิดขึ้นถึงขีดเห็นแจ้งเห็นจริงอย่างแน่นแท้ จิตก็เปลื้องปล่อย**”

“**ความหลุดพ้น**”แบบพุทธเกิดขึ้น ตามนัยนี้ต่างหาก “**จิตปล่อยวางเพราะปัญญามันเกิด**” จึง**ต่างกัน** **อย่างยิ่ง**กับ“**การปล่อยวางเพราะใช้วิธีกดขี่ หรือวิธีใช้อุบายโกศลให้มันสงบระงับด้วยวิธีต่างๆลุ่มๆมันไป**”เท่านั้น

“**จิตปล่อยวางเพราะปัญญามันเกิด**” เป็น**วิธีปฏิบัติ**ที่เรียกว่า“**วิปัสสนาวิธ**” เป็น**ทฤษฎี**ของพุทธโดยเฉพาะแท้ๆ

ส่วน“**การปล่อยวางเพราะใช้วิธีกดขี่ หรือวิธีใช้อุบายโกศลให้มันสงบระงับ**” เป็น**วิธีปฏิบัติ**ที่เรียกว่า“**สมถวิธ**” เป็น**ทฤษฎี**สากลทั่วไป กระทำกันได้ไม่ลึกซึ้งอะไร ซึ่ง“**การปล่อยวาง**”จะเป็นอย่างไร ก็ให้พยายาม“**ทำ**”ตามที่เราเข้าใจเอาเองก็แล้วกัน

หรือใครจะเห็นว่า หลอกล่อจิตให้คิดไปทางอื่นเสียอย่าสนใจเรื่องนั้น คือ“**การปล่อยวาง**” ก็ทำ

ใครจะเข้าใจว่า “**การปล่อยวาง**” คือ หัดฝึกกดขี่ไว้ก็ทำ หรือบ้างก็ทำเป็นปล่อยๆ ทำเป็นวางๆ เข้าไปดุษๆ ตามประสา

แบบที่“**ทำ**”กันมาก ก็คือ เข้าใจว่า “**จิตที่ปล่อยวาง**”หรือ“**นิโรธ**”หรือ“**หลุดพ้น**”นั้น ได้จากการปฏิบัติหนึ่งทำสมาธิหลับตา ซึ่งการนั่งหลับตาทำสมาธินี้เป็น“**สมถวิธ**”โดยตรงและพากันหลงผิดว่าเป็นจุดสร้าง“**นิโรธ**”คือ“**ดับกิเลส**”ไปสู่นิพพานกันมากในโลก ซึ่งจริงๆแล้ว วิธนี้ **ยังไม่ใช่การทำ“นิโรธ”แบบพุทธ ที่เป็นสัมมาทิฐิ พาไปสู่นิพพานได้** เพราะทำแล้วจะได้“**เจโตสมถะ**”เป็นผลหลัก

ซึ่งไม่ใช่“**การเปลื้องปล่อย-การปล่อยวาง**”ที่เกิดเป็น“**ญาณปัญญาเหนือสามัญ**”(โลกุตระปัญญา)ที่**รู้จักรู้แจ้งรู้จริง**

จิตในภายในเจริญไปตามขั้นตอนแห่งการพัฒนาแท้ๆ

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๓๖ ข้อ ๑๓๓ “บุคคล ๔ ประเภท” ได้แก่

๑. บุคคลผู้ได้เจโตสมณะในภายใน แต่ไม่ได้ปัญญาที่เห็นแจ้งในธรรมเป็นโลกุตระ

๒. บุคคลผู้ได้ปัญญาเห็นแจ้งในธรรมเป็นโลกุตระ แต่ไม่ได้เจโตสมณะเป็นภายใน

๓. บุคคลผู้ได้เจโตสมณะเป็นภายในด้วย ได้ธัมมปัญญา ธรรมวิปัสสนา เป็นโลกุตระด้วย

๔. บุคคลผู้ไม่ได้เจโตสมณะภายในด้วย ไม่ได้ปัญญาที่เห็นแจ้งในธรรมคือธัมมปัญญา(โลกุตระ)ด้วย

ผู้ที่ปฏิบัติแล้วได้แต่“เจโตสมณะ” ไม่ได้“โลกุตระ” นั้นแหละ คือ ผู้ที่ได้แต่“นิโรธ”แบบที่ยังไม่สัมมาทิฐิตามแบบของพุทธ ซึ่งก็เป็นเพียง“นิโรธสมาบัติ”ตามขั้นแห่งฐานะฐานะแต่ละผู้แต่ละคน บางคนอาจจะไปถึงขั้นเป็น “ทักษิณียบุคคล”(บุคคลผดุงไว้ของทาน ผู้ควรบูชา) คือ เป็นผู้ปฏิบัติดี มีก่น้อย อด อด อด อด อด ในโลกธรรม ไม่เบียดเบียน เกรงในศีลในธรรม มีวิธีปฏิบัติ“สมาธิ”ในแบบต่างๆ นับเป็น“โคตรภูบุคคล”(ผู้ประพฤดิธรรม เกรงศีล เกรงธรรม แม้จะอดทนด้วยหนานองน้ำตาลอยู่ ก็ยังไม่ยอมลดราวาคอก) แต่ยังไม่“สัมมาทิฐิต”แบบพุทธที่ดี หรือยังไม่พ้นศีลลพพตปราคาสกัตี จึงกำจัดกิเลสไม่ได้อย่างยั่งยืนถาวรตลอดกาล เพราะผลที่ได้จะเป็นแค่“สมณะ” เป็นบุคคลผู้ได้เจโตสมณะในภายใน แต่ไม่ได้ปัญญาที่เห็นแจ้งในธรรมเป็นโลกุตระ

แม้จะปฏิบัติธรรมในแบบลิมตา มีสติฝึกฝนปฏิบัติ แต่ถ้ายังไม่มี“สัมมาทิฐิต” ยังไม่มี“วิชชา ๘”สามารถหยั่งรู้ “กิเลส” แล้วกำจัดกิเลสได้ด้วย“วิปัสสนาวิธิ” ก็ไม่เป็น “โลกุตระ” ยังคงเป็นแค่“สมถวิธิ”อยู่นั่นเอง

“สมถวิธิ” เช่น ปฏิบัติแบบสอนกันว่า ให้มีสติเท่านั้น เป็นสำคัญ(ไม่มีสัมปชัญญะช่วยปฏิบัติจนเกิดปัญญา..ปัญญินทรีย์ ..ปัญญาละ เป็นลำดับ) ขณะที่มมีสติ รู้ตัวอยู่ ในชีวิตสามัญ ลิมตาปกตินี้แหละ ถ้ารู้สึกว่ามีอารมณ์อันไม่ชอบใจก็อย่ารับอารมณ์นั้นเข้ามาใส่ใจ จิตให้ว่างจากอารมณ์อย่างนั้น เสีย ขจัดอารมณ์อย่างนั้นออกไปอย่าให้มีในจิต(ขจัดอารมณ์ทุกข์ เท่านั้น ดังหน้าตั้งตาดับทุกข์ด้วยวิธีลัดๆ) ให้ฝึกอย่างนี้ นั่นคือ

การฝึกจิตว่าง ไม่ให้เกิดอาการทุกข์ เชื่อว่าวิธีนี้แหละคือการฝึกนิพพาน เพราะถ้าขึ้นให้มีอารมณ์อย่างนั้น มันก็ทุกข์ อารมณ์ใดรู้สึกว่าเป็นทุกข์ ก็ให้ขจัดอารมณ์นั้นลงไปทันที (ไม่ใช่มีธรรมวิธิหยั่งรู้เหตุแล้วดับเหตุ)แต่ถ้าอาการที่เป็นอารมณ์สุข เขาก็ไม่รู้สึกทุกข์ เขาก็ไม่ขจัด เขาก็ให้มันเกิดไปตามปกติ เพราะมันไม่ใช่ทุกข์ ทำแค่นี้ อย่างนี้ถือว่านี่คือการดับทุกข์ การศึกษาฝึกฝนโดยใช้“สติ”นำการปฏิบัติ แบบนี้ อย่างนี้ก็มี หรือไม่ก็ สอนว่า ให้มีสติรู้ตัวทั่วพร้อม รู้อะไรแล้วก็ ลักแต่ว่ารู้ แล้วก็ให้รับปล่อยวาง อย่าไปนึกไปคิดอะไรต่อ ให้รีบตัด ทุกอย่างมันเป็นธรรมชาติ ทุกอย่างไม่ใช่ตัวใช้ตน ล้วนแต่เกิดขึ้น..ตั้งอยู่..แล้วก็ดับไป เป็นสมมุติทั้งสิ้น เมื่อปล่อยวางได้ก็เป็นอารมณ์ว่าง ถือว่านี่คือจิตว่าง จิตบริสุทธิ์ ฝึกเข้า ก็จะทำให้ และชำนาญ จึงได้อาศัย“จิตว่าง”แบบนี้ แล้วนับว่า นี่แหละคือ ผลธรรม วิธีปฏิบัติของพุทธธรรม เป็นทฤษฎีการปฏิบัติเพื่อความพ้นทุกข์ขอรียสัจสมบุรณ์แล้ว การศึกษาฝึกฝนโดยใช้“สติ”นำการปฏิบัติ แบบนี้ อย่างนี้ก็มี หรือไม่เช่นนั้นก็ สอนว่า ให้มีสติรู้ตัวทั่วพร้อม แล้วก็ มีวิธีสัพพัต ที่จะอธิบายให้ปฏิบัติ ซึ่งจะต้องทิ้งๆอารมณ์ที่ตนไม่ชอบไป ลืมๆอารมณ์ที่ไม่เป็นสุขนั้นๆไป ปล่อยวาง ตามที่มีปฏิภาณ มีสามัญสำนึกเท่าที่ตนมี หรือรู้ด้วยภูมิของผู้คนเองว่า ต้องทำใจของตนให้สบายๆ ทำอารมณ์ให้ไม่วุ่น สงบอารมณ์ที่เราอ่อนให้หายไป หากมีอารมณ์ที่รู้สึกว่าเป็นภัยไม่ใช่ความสงบ ก็ปรับจิตให้สงบ อย่ายึดมั่นถือมั่น ฝึกฝนไปก็สามารถทำได้ แล้วก็ถือว่า ลักวันหนึ่งจะถึงนิพพาน การศึกษาฝึกฝน“สติ”แบบนี้ อย่างนี้ก็มี

หรือให้มีสติรู้ตัวทั่วพร้อม แล้วพยายาม“ทำการปล่อยวาง”ตามอัตโนมัตติของแต่ละคน หรือไม่ก็ให้เอาคำสอนที่ว่า “ธรรมทั้งหลายไม่ควรยึดมั่นถือมั่น”(สัพเพธัมมา นาลัง อภินิวาสายะ)บ้าง เอา “ธรรมทั้งหลายไม่ใช่ตัวตน”(สัพเพธัมมา อนัตตา)บ้าง มาเป็นคาถาประกอบการพิจารณาปฏิบัติ เป็นต้น วิธีทำแบบนี้หลงกันว่าเป็น“วิปัสสนาวิธิ”กันเอาด้วยนะ แต่แท้จริงก็เป็นเพียง“สมถวิธิ”ของการปฏิบัติแบบลิมตา แค่ “มีสติ”แล้วก็ฝึกหัดทำสมณะหรือทำให้เกิดความสงบระงับ ด้วยการปล่อยวาง การศึกษาฝึกฝน“สติ”แบบนี้ อย่างนี้ก็มี หรือไม่ก็ ให้มีสติรู้ตัวทั่วพร้อม แล้วก็ให้พิจารณาให้

เห็นความจริงว่า ทุกสิ่งเกิดขึ้นแล้วก็ตั้งอยู่ แล้วก็ดับไป เป็นธรรมดา เป็นธรรมชาติ เราต้องเห็นทุกอย่างเป็นสิ่ง อาศัยซึ่งกันและกัน อย่าทำร้ายทำลายกัน อยู่ด้วยกันอย่าง สุขสงบ สามัคคี มีเมตตา มกน้อย สันโดษ ฯลฯ คำสอน ในตรรกะอื่นๆที่พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้นั้นแหละ เอามา ประกอบการปฏิบัติ ขบคิด จะเข้าใจเห็นแจ้ง จิตก็สงบ วาง สบาย ให้ปฏิบัติอย่างนี้ไป ก็จะบรรลุตามลำดับ โดยไม่ต้อง เรียนรู้ “จรณะ ๑๕ วิชา ๘” จนกระทั่งหยั่งรู้(ซานาติ)และหยั่ง เห็น(ปัสสติ)เข้าไปถึงปรมาตถธรรม ดังที่อาตมาได้อธิบายมา มากมายยืดยาว การศึกษาฝึกฝน “สติ” แบบนี้ก็มี ซึ่ง แบบหลังนี้ ปัญญาชนส่วนมากนิยมกัน

หรือในแบบอื่นๆอีกมากที่ปฏิบัติโดยวิธี “มีสติ” เป็น หลักนำในการปฏิบัติ มีแปลกแยกต่างแบบไปอีกมากมาย ซึ่งล้วนยังเป็นการปฏิบัติได้ผลแค่ขั้น “สมถะ” เท่านั้น เพราะไม่มี “วิชา ๘” เป็น “วิปัสสนาญาณ” ที่จะนำไปเกิดผล มโนมยทธิญาณ เกิดอิทธิวิธญาณ เกิดทิพพโสตญาณ เกิด เจโตปริยญาณ แล้วจึงจะสามารถใช้บุพเพนิวาสานุสติญาณ - จุตูปปาตญาณ-อาสวกขยญาณ รู้แจ้งเห็นจริงผลเป็นที่สุด เพียงเป็นการปฏิบัติที่ถูกต้องแล้ว ใช้ “สติ” นำเท่านั้น เมื่อพูดถึงการปฏิบัติที่เน้นคำว่า “สติ” เป็นหลักนำใน การปฏิบัติ อาตมาก็คิดว่า น่าจะได้สาธยายถึงคำว่า “สติ” นี้แหละ ในธรรมะของพระพุทธเจ้าท่าน บพบาทของ “สติ” นี้ มีหลากหลายมากมายทีเดียว

ตั้งแต่ที่อาตมาเคยแยกแยะให้ฟังมาบ่อยๆว่า “สติ” นั้น มีคุณสมบัติต่างกันถึง ๓ ระดับ

๑. สติปุถุชน ก็มีคุณสมบัติลักษณะหนึ่ง
๒. สติกัลยาณชน ก็มีคุณสมบัติอีกลักษณะหนึ่ง
๓. สติอารยชน ก็มีคุณสมบัติพิเศษอีกลักษณะหนึ่ง ผู้ปฏิบัติธรรมที่ไม่รู้ว่า คุณสมบัติของความเป็น “สติ” ทั้ง ๓ นี้ไม่เหมือนกันจะปฏิบัติบรรลุธรรมได้ยากหรือไม่บรรลุ อร์หันธ์เลย แต่ถ้ามีสัมมาทิฏฐิก็จะช่วยในการปฏิบัติสู่ “สัมมาปฏิบัติ” ได้ง่าย และมีหวังบรรลุอรหันธ์

เพราะถ้าไม่เข้าใจคุณสมบัติที่มีลักษณะสำคัญของ “สติ ๓ ระดับ” น้อย่างสัมมาทิฏฐิแล้ว ก็จะไม่ปฏิบัติให้เกิด “สติ อารยชน” ได้ยาก หรือไม่สามารรถเข้าถึงความเป็น “สติอารย

ชน” ได้เลย แม้ “สัมมาทิฏฐิ” แล้ว แต่ถ้าปฏิบัติภาวนา(ทำให้ เกิดผล)ไม่ถึงขั้น “สัมมาปฏิบัติ” คุณสมบัติของ “สติ” นั้นก็ไม่ เข้าชั้น “สติสัมโพชฌงค์” ซึ่งได้ชื่อว่าเป็น “สติ” ชั้นอารยชน

●●●  
**ที่** นี้ก็เป็นปัญหาของคุณ “ลูกพระรัตนตรัย” ข้อ ๑ ที่ ถามว่า “ชีวิตนี้” ประกอบด้วยอะไร? และก็โต้ตอบไป แล้วว่า

๑. ชีวิตนี้ ประกอบด้วย รูป กับ นาม
๒. ชีวิตนี้ ประกอบด้วย กาย กับ ใจ
๓. ชีวิตนี้ ประกอบด้วย วัตถุ กับ จิตวิญญาณ
๔. ชีวิตนี้ ประกอบด้วย ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ กับ จิต

วิญญาณ  
 ๕. ชีวิตนี้ ประกอบด้วย ชันธ์ ๕ กับ อวิชา หากจะจัดแบ่งกันให้ชัดๆ ก็แบ่งได้เป็นสองฝ่ายง่ายๆ คือ ฝ่าย “รูป” ได้แก่ กาย, วัตถุ, ดิน-น้ำ-ลม-ไฟ, ชันธ์ ๑ ส่วน “นาม” ได้แก่ ใจ, จิตวิญญาณ, ชันธ์ ๔, อวิชา “ชีวิตนี้” ประกอบด้วยสิ่งดังกล่าวนี้แล

จบคำตอบแล้ว ในประเด็นนี้ คำถามประเด็นต่อมา...ก็ยิ่งหมายถึง “ชีวิตนี้” แต่ถาม เติมออกไปว่า เป็นอยู่อย่างไร?

ก็ได้ตอบไปในฉบับที่แล้วว่าพอสมควรว่า “ชีวิตนี้” เป็น อยู่โดยรูปกับนามเหล่านั้นต่างทำหน้าที่ร่วมกันอยู่อย่างพัฒนา สร้างสรรกันบ้าง อย่างทำลายกันบ้าง และอย่างสอดประสานสัมพันธ์กันขัดแย้งกัน หรือสังเคราะห์กันอยู่-สังขาร กันอยู่ ทั้งด้วยหน้าที่ทางเคมี-ฟิสิกส์-กลศาสตร์-ชีววิทยา อีก ทั้งด้วยหน้าที่ทางกรรม-วิบาก

และได้ขยายต่อไปว่า ทุกสิ่งทุกอย่างในมหาเอกภพนั้น เมื่อนิยามออกมาเป็น “อตุ-พีชะ-จิต-กรรม-ธรรมะ” ก็จะ เห็นได้ว่า “ชีวิตนี้” เป็นอยู่ ทั้งที่เกี่ยวกับ “อตุ” เกี่ยวกับ “พีชะ” เกี่ยวกับ “จิต” และจะเกี่ยวกับ “กรรม” เกี่ยวกับ “ธรรมะ ” อย่างไร? ทั้งที่แบ่งชัด “ความเป็น”(ภาว)ของแต่ละนิยามกันแค่ ไหน? ตามที่ได้อธิบายมาแล้ว ซึ่งล้วนมีนัยละเอียดลึกซึ้ง อย่างสำคัญทีเดียว สำหรับมนุษย์ควรจะรู้

[และได้อธิบายมาถึง กระทั่งว่า...]

“กรรม” คืออะไร?

**กรรม** คือ *บทบาทหรืออาการแห่งกิริยาของคน* ซึ่งเรียกเป็นภาษาไทยว่า*การกระทำของคน* อันมีได้เพียง ๓ อย่าง ได้แก่ กายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม

“กรรม”หรือ“การกระทำ”ที่เกิดขึ้นของ“เจ้าของชีวิต”ใดๆ เมื่อทำลงไปด้วยเจตนาทุกกรรม ก็จะส่งสมลงเป็น“ทรัพย์สินของตนๆ”(กัมมัสมถะ)แต่ละบุคคลในโลก และจะมีอำนาจบันดาลบันดาล“ชีวิต”ของผู้นั้นๆไป トラบ“ปรีนิพพาน”ทีเดียว เพราะ“กรรม คือ ผู้บันดาล หรือคือพระเจ้า และคือ ขาตาน”แท้จริง ที่สัมผัสได้และพิสูจน์ได้ ดูๆเดียวกันกับวิทยาศาสตร์ ทว่าลึกซึ้งเป็นนามธรรมยิ่งกว่า

และ“กรรม”กับ“ผลของกรรมที่ได้สั่งสมมาทุกๆชาติ”(วิบาก)นี้แหละที่มีอำนาจทำให้ชีวิตดำเนินไป ใครจะประสพกับดีหรือร้ายก็ล้วนเกิดล้วนเป็นไปตามความจริง ที่มาจาก“กรรม”หรือ“การกระทำ”ของตนเองทั้งสิ้น

หากใครได้สั่งสม“กรรม”ไม่ว่าเชิงดีหรือเชิงชั่วนั้นๆมาจริง มี“วิบาก”(ผลแห่งกรรม)มาก จนกระทั่งเป็น“พลังหรือฤทธิ์พิเศษ”ก็เป็น“บารมี”จริงของผู้นั้น ไม่ใช่เรื่องแปลกหรือเรื่องไม่จริง ซึ่งแม้จะมีได้อย่างมากมาย แม้จะประหลาดพิสดาร จนน่ามหัศจรรย์ปานใดๆ ก็เป็นเรื่องจริงสำหรับผู้มี“บุญบารมี”ถึงขั้นนั้นๆจริงๆ [บุญก็เป็นพลังเสริมไปในเชิงบุญ บาปก็เป็นพลังเสริมไปในเชิงบาป]

“อำนาจพิเศษ”ตามนัยดังกล่าวนี้หนึ่งเองที่มีมนุษย์นับถือว่าเป็น“สิ่งศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ”หรือ“เป็นอำนาจของพระเจ้า” หรือแม้แต่“อำนาจของซาตาน” ย่อมมีจริงเป็นจริง สำหรับผู้มีบารมีแห่ง“กรรมวิบาก”อย่างใดๆถึงขีดถึงขั้นจริง

ส่วนผู้ไม่มี“ผลบุญ”ของตนจริง ก็ไม่สามารถมี“อำนาจพิเศษ”หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ หรือไม่มี“พระเจ้า”ที่จะบันดาลบันดาลอะไรให้ได้ แม้จะอ้อนวอนจาก“พระเจ้า”อย่างสุดร้องสุดขอปานใดๆ ก็ไม่มี“พระเจ้า”บันดาลให้แน่ๆ มิหนำซ้ำสำหรับผู้มี“ผลบาป”ของตนจริง ก็จะมีซาตาน-ผีร้าย หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่เลวที่ร้ายกันจริงๆทีเดียว เป็นผู้บันดาลบันดาลให้ แม้เจ้าตัวจะไม่อยากได้ ก็จะได้ จะเป็นไปตามฤทธิ์แรงแห่ง“ผลบาป”ของผู้ผู้นั้นแหละ [ในประเด็นนี้ ศาสนาที่นับถือพระเจ้า ก็จะยอมรับความเลวความร้ายที่มาถึงนั้น ด้วยสำนวนว่า “เป็นพระประสงค์ของพระเจ้า” ท่านจะให้ลวให้ร้ายก็ต้องเลวต้องร้าย..ว่านั่นเถอะ

หรือไม่ก็“พระเจ้าลงโทษ” เป็นต้น ซึ่งแท้จริง“อำนาจซาตาน”ต่างหากชนะ“พระเจ้า”]

“กรรม”ยิ่งใหญ่และสำคัญ ปานฉะนี้ที่เดียว ด้วยเหตุว่า“กรรม”เป็นความสำคัญสำหรับชีวิตมากยิ่งขึ้นยวดถึงปานฉะนี้เอง พระพุทธเจ้าจึงตรัสเป็นคำตายไว้ว่า

“กัมมัสมถโกมทิ-กัมมททยาโท-กัมมโยนิ-กัมมพัตถุ-กัมมปฏิสรโณ” [พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๕๘๑] ซึ่งคำตรัสก็เพียงเป็นคำสั้นๆ ทว่าแต่ละคำๆนั้น มีเนื้อหาและนัยละเอียดลึกซึ้งมากมายหลากหลายเชิงชั้นยิ่งนัก ในที่นี้ก็จะขอให้คำอธิบายในส่วนที่เห็นว่าน่าจะพูดถึงเท่านั้น

กัมมัสมถโกมทิ หรือคำตรงๆว่า กัมมัสมถะ นั้น มีความหมายเดียวกัน หมายความว่ากรรมใดใครทำก็เป็นทรัพย์สินของตนทั้งหมด *ไม่ว่าทำกรรมนั้นในที่ลับหรือในที่แจ้ง “กรรม”ไม่ว่าจะน้อยจะเล็กจะละอองธุลีขนาดไหน แม้แค่เกิดเป็น “ชาติริเริ่มดำริ”ขึ้นในใจ(อารัมภธาตุ) หากความดำรินั้นพร้อมไปด้วยเจตนาที่นับได้ทันทีว่า คือ “กรรม” สั่งสมเป็น “วิบาก” (ผลของกรรม) นับเป็น “มโนกรรม”แล้วที่เดียวอันคือทรัพย์สินคือสมบัติแท้ของผู้ผู้นั้นๆ [คำบาลีว่า“กัมม”ที่นำหน้าคำตรัสทั้ง ๕ นั้นก็คือ “กรรม”ที่คนไทยรู้จักนั่นเอง]*

[รายละเอียดของ“กัมมัสมถะ”หรือ“กัมมัสมถโกมทิ”และ“กัมมททยาโท”ก็ได้อธิบายไว้ในฉบับที่ ๖๙-๗๙ ไปแล้ว และเรื่องของ“กัมมโยนิ” ก็ได้อธิบายในฉบับที่ ๗๙-๙๐ จนจบไปแล้ว ในฉบับต่อมาก็ได้อธิบายถึง“กัมมพัตถุ”จบไปอีก ตอนนั้นเรากำลังอธิบายถึง“กัมมปฏิสรโณ” ซึ่งเป็นข้อสุดท้ายของกรรมทั้ง ๕ เราเพิ่งเริ่มอธิบาย“กัมมปฏิสรโณ”ในฉบับที่ ๑๔๖ ฉบับนี้ก็ยังคงอธิบายในเรื่องนี้ โปรดอ่านต่อได้เลย]

“ทางประพฤติสู่ความเป็นอาริยะหรือสู่นิพพาน” ก็คือ “จรณะ ๑๕” ดังนั้น *ความประพฤติ ๑๕* (จรณะ ๑๕) นี้จึงเป็นเครื่องวัดในตัวบุคคล ที่ชี้บ่ง“ความเป็นพุทธ”

[และได้พูดถึงความเห็นผิดในความเป็นพุทธไปบ้างแล้ว คราวที่แล้วเรากำลังสรุปเรื่องของ“กรรม” ตั้งแต่“กัมมัสมถะ”อันเป็นของตน “กรรม”เป็นสมบัติแท้ที่สุดของมนุษย์ และกำลังอธิบายมาถึง“กัมมปฏิสรณะ” ที่พึ่งแท้ๆของคนคือ“กรรม”]

เรามาศึกษาจากพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๔๑ ถึงข้อ ๓๔๒ กันดูชัดๆ จะเห็นได้ว่า พระพุทธเจ้าทรงยืนยันแน่นอนตลอดตั้งแต่ต้นแห่ง“อนุสาสนี”(คำสอน)ของพระองค์ทีเดียว

ว่า “อนุสาสนีปฏิหารีย์” นั่นคือ อย่างไร?

[ได้นำ“จุลศีล”มาให้ท่านจนครบแล้ว แม่“มัชฌิมศีล”อีก ๑๐ ข้อใหญ่ๆ และ“มหาศีล”อีก ๗ ข้อละเอียดล่อ ก็คือ หลักสำคัญที่ผู้ปฏิบัติบรรลุมรรคผล ก็เป็น“อนุสาสนีปฏิหารีย์”ทั้งสิ้น]

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ทั้ง ๑๒ สูตร ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ คำตรัสถึงการปฏิบัติเหมือนกันหมด โดยเฉพาะ ข้อ ๓๔๒ “แก้วฏฐสูตร” การปฏิบัติของพุทธ ซึ่งก็คือ “จรณะ ๑๕”นั่นเอง ก็เริ่มด้วยศีลสัมปทา แล้วก็อินทริยสังวร สติสัมปชัญญะ และสันโดษ

ตามทฤษฎีของศาสนาพุทธขั้นพื้นฐาน คนต้องถึงพร้อมด้วยความประพฤติด้านเป็นคุณธรรมที่มีคุณสมบัติตามศีล ๕ ปกติในชีวิต เป็นขั้นต่ำ ศีล ๘ ปกติในชีวิต ขึ้นต่อมา ศีล ๑๐ ปกติในชีวิต ขึ้นสูงขึ้น และศีลยิ่งๆ ขึ้น โดยมีกันเป็นส่วนมากอย่างเห็นได้ในสังคมนั้นๆ หรือเป็นได้ทั้งกลุ่มชุมชน เป็นหมู่บ้านมีศีลกันทั้งหมู่บ้าน

กล่าวคือ ทุกคนในหมู่บ้านมีศีล ๕ เป็นอย่างต่ำ มีศีล ๘ ศีล ๑๐ สูงขึ้นไปตามสังฆกรรมของแต่ละคน และมีศีลยิ่งๆกว่านั้น ก็มีอีกในความละเอียดบริบูรณ์แห่งคุณธรรม

และหรือเป็นสังคมที่มีคุณสมบัติตามพุทธธรรม ถูกต้องชัดเจน เช่น มีสัมมาอาชีพ ไม่มี“การค้าขายผิด”(มิจฉาอาชีพ) เราเป็นพุทธ เราไม่ค้าขายที่เป็น**มิจฉาชีพ** การค้าขายที่เป็น**มิจฉาชีพ ๕** ข้อนั้น ได้แก่

[ฉบับที่แล้วอธิบาย มิจฉาชีพข้อ ๑ “การค้าขายอาวุธ” ข้อที่ ๒ “การค้าขายสัตว์”ไปแล้ว ถึงข้อ ๓ “การค้าขายเนื้อสัตว์” กำลังอธิบาย ยังไม่จบ โปรดอ่านต่อได้]

**ไอ้ที่ชวนงงอย่างยิ่งก็คือ เมื่อ“เงาะจง”แก่ผู้ใดลงไปแล้ว คนนั้นกินเข้าไป ก็ผิด ขึ้นกินบาปเอาด้วย**

ถ้าเช่นนั้น ก็หมายความว่า การ“อุทิศ”คือ “อยากไม่ให้กิน” คือ “ต้องการไม่ให้คนผู้ที่เขาเงาะจงนี้กิน”

หากเป็นเช่นนั้น ก็เท่ากับว่า ถ้าใครกินเนื้อสัตว์ที่**ตายเพราะ“คนฆ่า”** จะบาปหรือไม่บาปก็อยู่ที่“คนผู้ฆ่าสัตว์”เป็นผู้กำหนด คือคนที่ฆ่าสัตว์ ซึ่งก็เป็น**คนทำบาป** ใดๆ แต่มี**สิทธิ์ยิ่งใหญ่กำหนดบาป-กำหนดบุญได้**

ถ้าเขา(ผู้ฆ่า)กำหนดระบุงเงาะจง(อุทิศ)ใครกิน คนนั้นกินไม่ได้ ถ้าขึ้นกินก็บาป ถ้าระบุงเงาะจงให้ใครกินคนนั้น

จึงจะบาป ส่วนใครที่เขาไม่ได้รับเงาะจงก็กินได้ ไม่เป็นบาป **คนฆ่าสัตว์ก็เป็นคนมีสิทธิพิเศษที่ยิ่งใหญ่มาก**

*คนฆ่าสัตว์ ซึ่งเป็นคนทำบาปแท้ๆ มีอำนาจฤทธิ์ล้นเหลือ มีสิทธิ์ยิ่งใหญ่ในพิภพนี้ปานนั้นเชียวหรือ? ได้อภิสิทธิ์นี้มาจากไหน? พระเจ้าองค์ไหนให้สิทธิอำนาจนี้?*

หรือถ้า“ผู้ฆ่าสัตว์”ไม่รู้หลักเกณฑ์แบบที่ว่าเป็น แต่มีใจ“เงาะจง”ฆ่าสัตว์มาให้ผู้ที่เขาอยากให้กิน เช่น มีเพื่อนมาเยี่ยม เขาดีใจก็เลยรีบตั้งใจฆ่าไก่ทำกับข้าวเลี้ยงเพื่อนให้ชื่นใจ เพื่อนที่กินเนื้อสัตว์ที่เขาฆ่ามาให้กินโดยไม่รู้ว่าเป็นผู้ฆ่า“เงาะจง”ให้กิน ผู้กินนั้นกินเข้าไป **เพื่อนก็บาป!!!**

โอ!พระเจ้าจอร์จ มันอะไรกันนี้...?

แล้วมันยังไง จะดีใจหรือเสียใจ ที่เพื่อนต้องบาป ผู้ฆ่าที่ปรารถนาดีแท้ๆ แต่ทำให้เพื่อนบาป กลายเป็นทำร้ายเพื่อน โดยเจตนาจะให้เพื่อนเป็นสุข ให้เพื่อนได้ดี แต่กลับทำให้เพื่อนบาป!!! มันตลกมหาตลกอะไรปานฉะนี้เชียวหรือ นิยายเรื่องนี้ชื่อโลก

เป็นอันว่า ผู้ที่กินเนื้อไก่นี้ ต้องบาปเพราะกินด้วยความไม่รู้ ว่า กินเนื้อสัตว์ที่มีผู้ฆ่า“เงาะจง”เราแล้วบาป หรือแม่“รู้”แต่ถ้าขึ้นกินเนื้อไก่เข้าไปก็บาป หากเป็นเช่นนั้นจริง“บาป”จะเกิดเฉพาะผู้ที่ถูกระบุง“เงาะจง”เท่านั้นที่กินเข้าไป และถ้าเอา“หลักบริสุทธ์”โดยส่วน ๓”ตามที่ได้เชื่อถือ และนับว่าถูกต้อง นั่นคือ

๑. เนื้อสัตว์นี้ **เรารู้/เห็น/อยู่** ว่า ผู้ฆ่าสัตว์นี้ “เงาะจง”เรา เรากินบาป

๒. เนื้อสัตว์นี้ **ไม่รู้ไม่เห็นแต่ได้ข่าวมา** ว่า ผู้ฆ่าสัตว์นี้“เงาะจง”เรา เรากินบาป

๓. เนื้อสัตว์นี้ **เราไม่รู้ไม่เห็น ไม่ได้ข่าว เพียงแต่สงสัย** ว่า ผู้ฆ่าสัตว์นี้“เงาะจง”เรา เรากินก็บาป

นั่นก็คือ **ทั้งรู้เห็น**ว่า“เขาฆ่าเงาะจงเรา” **ทั้งไม่รู้ไม่เห็นแต่ได้ข่าว**ว่า“เขาฆ่าเงาะจงเรา”

**ทั้งไม่รู้ไม่เห็นไม่ได้ข่าวแต่สงสัย**ว่า“เขาฆ่าเงาะจง”เรา ถ้าขึ้นกินเนื้อสัตว์นี้ **บาปทั้งสิ้น**

นั่นคือ เราเชื่อมั่นว่า เนื้อสัตว์นี้ผู้ฆ่า**ไม่“เงาะจง”**เราเท่านั้น เราจึงจะกินไม่บาป



ก่อนที่นักการเมืองสายพันธุ์เดรัจฉาน

จะกินเมืองจนหมดประเทศ !

Big Love ครับ ท่านนักปฏิบัติธรรมทั้งหลาย !

รักแบบเล็ก ๆ ช่วยสังคมไม่ไหวแล้ว

ต้องแบ่งความรักแบบรุ่นเล็กเป็นรุ่นใหญ่ให้สำเร็จ

เพราะนั่นคืออนาคตของชาติบ้านเมือง

Big Love มิใช่รักธรรมดา

ต้องอดทนฟันฝ่า เสียดสละ

รวมไปถึงการต่อสู้ในแนวทาง “อหิงสา”

# Big Love

กับ

## จิตอาสาทางการเมือง

มือ love ธรรมดา แก้ปัญหาสังคมไม่สำเร็จ  
ด้วยศักยภาพมีจำกัด

แค่ I love you - love him วนอยู่ในวงแคบ ๆ  
แรงม้าน้อย ๆ ก็แค่นั้น

ยานแห่ง love จึงต้องปรับปรุงสมรรถนะ  
เพิ่มศักยภาพ เพิ่มแรงม้า เป็นยานที่ใหญ่ขึ้น  
love โมเดล ๑ จึงขยับมาเป็น love โมเดล ๒  
ชื่อประจำยาน “Big Love”

เป็นความรักที่ทะลุมิติ แบนราบ

ฝ่าทลายกำแพงที่ขวางกั้น เป็นอุปสรรคมา  
ช้านาน

รักนั้นดีอยู่ แต่ต้องเพิ่มขนาดเป็น “รักเพื่อ  
บ้านเพื่อเมือง” นี้แหละ ๆ Big Love ตัวจริง  
ในยุคแห่งโลกาภิวัตน์ สื่อสารไร้พรมแดน  
“ความเป็นชาตินิยม” ต้องผนึกกำลังให้เข้มแข็ง  
เข้าไว้ มิฉะนั้นเราอาจไม่มีเพลงชาติให้ร้อง !

เพลงแห่งเผ่าพันธุ์สูญสิ้น ดำรงไว้แต่เพลง  
ผู้แข็งแกร่งทางเศรษฐกิจ !

ยุคโลกาภิวัตน์ แท้จริงก็คือยุคทุนผูกขาด  
คนรวยเป็นกระจุก อีวกันอูดลุดสร้างพันมิตร  
ข้ามชาติ คนจนแยกกระจาย จะดีใจไปทำไม ?

เมื่อรัฐบาลแค่เอาตัวรอด ก็จะผลักดัน GDP



ให้สูงขึ้นเพื่อประกาศชัยชนะ โดยไม่นำพาพิช  
ข้างเคียงที่หลังไหลมหาศาล

- เชิญชวนต่างชาติมาลงทุน
- ให้ต่างชาติซื้อที่ดินเป็นของตัวเองได้
- ปล່อยเสรีให้ต่างชาติทำธุรกิจ
- ปล່อยเสรีไม่ต้องคิดภาษีขาเข้า (FTA)

ทรัพยากรธรรมชาติฉิบหายราพณาสุร GDP  
พุ่งเหมือนพลุ แต่คนไทย ชีวิตตกต่ำเหมือนหลุม  
ครก ?

Superman ช่วยด้วย เมื่อหลายสิบปีก่อน  
แต่วันนี้ต้อง Big Love !

เมื่อเต็ดดอกไม้กระเทือนถึงดวงดาว เมื่อ  
ซาลาเปา คนยังชอบกิน จะปล່อยนักการเมือง  
สายพันธุ์เดิมทำงานต่อไป ย่อมมีแต่ฉิบหาย  
ระบบต่อให้ตีเลิศ แต่หากคนยังอับรึย  
จะเหลืออะไร !

ด้วยอ่อนประสพการณ์ ด้วยความรู้เท่าไม่ถึง  
การณ์ คนดี ๆ ที่ธรรมะธัมโม จึงค่อย ๆ ถูก  
ชักลากออกจากเมือง มุ่งสู่ป่าเขาลำเนาไพร  
มุ่งสู่รัฐคาม ป่าช้า สุสาน !

ในยุคสมบูรณาสิทธิราชย์ พระมหากษัตริย์  
คัดขุนนางด้วยตัวเอง แต่ในยุคประชาธิปไตย  
ชาวบ้านคัดชาวบ้าน ย่อมมีจุดอ่อนมากมาย  
ชาวบ้านยังจน แคเศษอาหารที่โยนให้ก็เป็น  
หนี้บุญคุณตลอดชีวิต !

เพราะเหตุฉะนั้น เมื่อสายธารยังเปลี่ยนทาง

- ระบบเศรษฐกิจแบบเดิม ก็ไปไม่รอด
- การบริหารจัดการแบบเก่า ๆ ก็ไม่รอด
- การศึกษาก็ยังไม่รอด
- ระบบทุกระบบ กำลังเข้าสู่จุดอับ

วันนี้ นักธรรมะต้องเปลี่ยนทัศนคติ ต้อง  
เปลี่ยนวิธีคิด

ประชาชนก็ต้องเปลี่ยนวิธีคิดเช่นกัน

ค่ายธรรมะเมืองไทยมีมากมาย ต่างเป็นคนดี  
คนเสียสละ ท่านอาจจะต้องเดินออกมาจาก  
ความสงบ - สบาย - วิเวก ออกมารับใช้สังคมให้  
หนักขึ้น !

ก่อนที่นักการเมืองสายพันธุ์เดรัจฉานจะ  
กินเมืองจนหมดประเทศ !

Big Love ครับ ท่านนักปฏิบัติธรรมทั้งหลาย !  
รักแบบเล็ก ๆ ช่วยสังคมไม่ไหวแล้วนะครับ  
เราจะแบ่งความรักแบบรุ่นเล็ก ให้เป็นรุ่นใหญ่ให้  
สำเร็จ เพราะนั่นคืออนาคตของชาติบ้านเมือง

Big Love มิใช่รักธรรมดา แต่ต้องอดทน  
ฟันฝ่า เสียสละ รวมไปถึงการต่อสู้ แน่นอน ย่อม  
เป็นแนวทาง “อหิงสา”

ท่านโพธิรักษ์ แห่งค่ายสันตโศก ท่านได้ฉีก  
กรอบความคิดเก่า ๆ ทิ้งไป

ท่านเป็นนักพัฒนา ที่มองนอกกรอบได้อย่าง  
ยอดเยี่ยม

แนวปฏิบัติธรรมของท่าน สร้างกองทัพ  
หนุ่มสาว มาช่วยงานศาสนามากมาย

ท่านเป็นผู้นำจุลศีล มัชฌิมศีล มหาศีล ออก  
มาสันคลอนเถรสมาคม จนกระอักกระอ่วน ถึง  
ทุกวันนี้

ท่านพานักปฏิบัติธรรมหญิง บวชเป็นแม่เณร  
ถือศีล ๑๐ ฟังตนด้วยบิณฑบาต มีศักดิ์ศรีของชีวิต  
มิใช่เพียงแคร์รับใช้พระภิกษุสงฆ์ในวัดอยู่ไปวัน ๆ

ท่านสร้างชุมชนเข้มแข็งปลอดภัยอายุ  
หลายสิบแห่ง

ท่านสร้างโรงเรียนลัมมาสิกขา กินฟรี อยู่ฟรี  
เด็กทุกคน ต้องศีลเด่น - เป็นงาน - ชาญวิชา

ท่านสร้างชาวอโศกให้ทำธุรกิจ เจริญนิยม

ท่านสร้างเกษตรอินทรีย์ให้เป็นทางรอดของ  
เกษตรกร

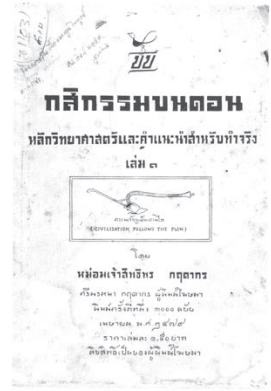
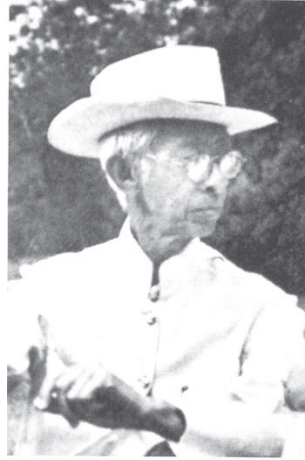
และวันนี้ท่านกำลังบอกว่่านักปฏิบัติธรรม  
สมควรเสียสละ เข้ามาเล่นการเมือง

จะสำเร็จหรือไม่ อย่างกะพริบตาทีเดียว เรา  
มีราษฎรจิตอาสามากมายหลาย ๆ ด้าน จะขาดก็  
แต่จิตอาสาทางการเมือง

ซึ่งถือเป็นด้านที่ขาดแคลนและจำเป็นมาก  
ที่สุดในขณะนี้

เราไปเสียสละ ไม่ได้ไปกอบโกยใช้ไหมครับ ?

☞



# ชีวิตการต่อสู้

ของ **ม.จ.สิทธิพร กฤดากร**

เพื่อรักษาความเป็นประชาธิปไตยให้แก่พื้นฐานเกษตรกรไทย

● ระพี สาคริก

**ถ**ัดจากการปฏิวัติรัฐประหารในครั้งนั้นมาแล้ว ภายในกลุ่มบุคคลกลุ่มเล็ก ๆ ที่เป็นตัวการ ก็ได้มีพฤติกรรมไล่ฆ่ากันเอง จนกระทั่งมีบุคคลผู้หนึ่งซึ่งเป็นกุญแจสำคัญของการเปลี่ยนแปลงในครั้งนั้นได้วิ่งเข้าไปในบ้านของพ่อฉันพร้อมทั้งพูดว่า “คุณพระครับ ผมขอเข้ามาหลบซ่อนตัวอยู่กับท่านสักพักหนึ่ง เพราะมันกำลังตามไล่ฆ่าผม” บุคคลผู้นั้นได้เข้ามาปิดประตูนอนอยู่ในห้องเล็ก ๆ ภายในบ้านหลังเก่าของพ่อ เป็นเวลาประมาณหนึ่งเดือน แม้แต่ข้าวปลาอาหารก็ต้องส่งเข้าไปให้ทานภายในห้อง

สภาพการเปลี่ยนแปลงดังกล่าว ได้สะท้อนให้รู้ความจริงว่า คนกลุ่มนี้ แท้จริงแล้วหาใช่ต้องการประชาธิปไตย หากต้องการอำนาจมาใช้เป็นสิ่งเสพติด ดังจะเห็นได้ว่าเมื่อได้อำนาจมาแล้วในที่สุด มันก็กระจายอำนาจแห่งความยิ่งใหญ่ได้ไม่ทั่วถึง จึงมีพฤติกรรมที่ไล่ฆ่ากันเอง

อนึ่งยังมีพฤติกรรมที่สร้างอนุสาวรีย์ให้แก่

ตัวเองของคนกลุ่มที่เรียกว่า “คณะราษฎร” ติดตามมาด้วยอาทิเช่น การสร้างวัดพระศรีมหาธาตุ ซึ่งถ้าใครสนใจเข้าไปดูผนังชั้นในของพระเจดีย์องค์ใหญ่ เราจะพบกับความจริงได้ไม่ยากกว่า มีการเตรียมช่องต่าง ๆ และสลักชื่อคนที่เปลี่ยนแปลงการปกครองครั้งนั้นเป็นจำนวนสองร้อยกว่าช่อง ถ้าใครตายก็จะได้นำอัฐิไปบรรจุไว้ที่นั่น แต่ช่วงหลัง ๆ ก็ไม่มีใครกล้าที่จะเข้าไปใช้ช่องเหล่านั้นให้เป็นประโยชน์แก่ตัวเอง

**เหตุการณ์ที่พิสูจน์ความจริง**  
ว่าการเปลี่ยนแปลงครั้งนั้นมันยังไม่ถึงเวลา

หลังจากเหตุการณ์ในปี พ.ศ. ๒๔๗๕ ได้ผ่านพ้นมาแล้วประมาณหนึ่งปี ก็มีกำลังพลจากกองทัพที่โคราชยกเข้ามาประชิดติดกรุงเทพฯ โดยมีพันเอกพระยาศรีสิทธิสงครามเป็นแม่ทัพใหญ่ และมีพันเอก พระยาทรงสุรเดช กับพันเอก พระยาฤทธิอาคเนย์เป็นรองแม่ทัพ เริ่มตั้งแต่เข้ามายึดสนามบินดอนเมือง แล้วเลยมาถึงหลักสี่

และบางเขน จนกระทั่งมาประชิดติดอยู่กับ กองทัพฝ่ายรัฐบาล ที่ชุมทางรถไฟบางซื่อ

บังเอิญบ้านพ่อของฉันอยู่ริมทางรถไฟ ระหว่างช่วงสถานีสามเสนกับสถานีบางซื่อ ฉันจึงมีโอกาสเห็นเหตุการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างชัดเจน

ช่วงนั้นแม้ฉันจะมีอายุได้เพียงสิบขวบ แต่ด้วยสติสัมปชัญญะที่มั่นคงมาตลอด ประกอบกับ ถูกพ่อฝึกให้เป็นคนมีความอดทนสูงด้วย ฉันจึงมีความสามารถที่จะรู้เห็นเหตุการณ์ต่าง ๆ และจำได้แทบจะหมดสิ้น

ฉันออกมายืนอยู่ริมทางรถไฟตรงช่วงที่ตรอก เคารฐศิริตัดกัน ทำให้มองเห็นเหตุการณ์ต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นที่ชุมทางรถไฟบางซื่อได้ค่อนข้างชัดเจนมาก

ฉันยังจำได้ว่ามีคนพูดกันถึงเรื่องนี้ ระหว่าง กองทัพจากโคราช เข้ามายึดครองสนามบิน ดอนเมืองนั้น มีเครื่องบินปีกสองชั้นบินหนีมาลง ท้องสนามหลวงสามลำแล้วฝ่ายรัฐบาลก็ได้ใช้ เครื่องบินสามลำนี้ให้เป็นประโยชน์ในการโปรย ระเบิดลู่วีโฆฆณาชวนเชื่ออยู่บนท้องฟ้าเหนือ แนวรบดังกล่าว

เย็นวันนั้นฉันมองไปตามทางรถไฟในด้านทิศ เหนือ ได้เห็นแสงไฟจากปากกระบอกปืนใหญ่ที่ยิง ไปสู่ดอนเมืองแสงไฟแลบแปลบปลาบเป็นช่วง ๆ

นอกจากนั้นในเวลาค่ำยังได้เห็นเครื่องบิน สามลำจากฝ่ายรัฐบาลบินอยู่บนหัวในระยะเตี้ยมาก แล้วโปรยระเบิดลู่วีโฆฆณาชวนเชื่อประชาชน โดยมีใจความ พอลจะสรุปได้ว่าทหารฝ่ายรัฐบาล ไม่มีใครตาย เลยสักคน นอกจากนั้นยังมีการโฆษณาด้วยว่า **“เหตุการณ์ครั้งนั้นเกิดจากเจ้าสูญเสียอำนาจ”** จึงไปรวมพลกันที่ภาคอีสานเพื่อยกทัพกลับมายึด อำนาจคืน

แต่เสียงอีกด้านหนึ่งซึ่งมาจากประชาชนก็มีการพูดกันว่า **“ใครเป็นฝ่ายได้เปรียบก็บอกว่า ฝ่ายตนถูก ใครเป็นฝ่ายเสียเปรียบก็จะถูก กล่าวหาว่าเป็นฝ่ายผิด”** ดังนั้นเหตุการณ์ครั้งนั้น จึงถูกขนานนามว่า **“กบฏบวรเดช”** เพราะมี พระองค์เจ้าบวรเดชเป็นหัวหน้าใหญ่

ฉันรู้ว่าเสนาธิการใหญ่ของกองทัพจาก โคราชท่านหนึ่งก็คือ ม.จ.ลลิตพิพร กฤดากร นี้เอง

ทำไมฉันถึงรู้ความจริงในเรื่องนี้ ? เพราะค้ำ วันนั้นมีการปล่อยหวัรลจักรไอน้ำวิ่งมาจาก ดอนเมืองโดยไม่มีคนขับ เพราะให้คนขับกระโดด ลงเสียก่อน แล้วปล่อยให้หวัรลจักรวิ่งจาก ดอนเมืองมายังชุมทางรถไฟบางซื่อ ซึ่งขณะนั้น ได้มีรถถังของทหารฝ่ายรัฐบาลจอดอยู่กลางลาน รถไฟ ทำให้รถจักรไอน้ำวิ่งชนรถถังจนกระทั่ง แตกกระจายและมีทหารในรถบาศเจ็บล้มตาย จำนวนหนึ่ง นอกจากนั้นขบวนที่ติดตามมาก็คือ เรื่องนี้เป็นความคิดของ ม.จ.ลลิตพิพร กฤดากร โดยที่ให้พนักงานขับรถจักรขึ้นไปขับรถ พอปล่อย ออกจากดอนเมืองแล้วก็กระโดดลง คงปล่อยให้ หวัรลจักรวิ่งมาตามลำพัง

เหตุการณ์ที่ฉันนำมาเล่าให้ฟังครั้งนี้ ถ้านำ มาประมวลกันเข้าแล้ว หากสรุปตามคำโฆษณา ของฝ่ายรัฐบาลก็อาจทำให้คิดได้ว่าเป็นเพราะเจ้า สูญเสียอำนาจตามคำโฆษณาชวนเชื่อ แต่ถ้าจะ นำเอาลัทธิธรรมมาใช้เป็นพื้นฐานในการสรุป เราก็ คงจะกล่าวได้ว่า **“ขอให้ทุกคนรอกาลเวลาที่ จะ พิสูจน์ตัวเองได้ในภายหลัง”**

ค้ำวันนั้นพ่อฉันออกมาเดินเล่นอยู่ริมทางรถไฟ ตรงบริเวณที่เป็นจุดตัดกันกับตรอก เคารฐศิริ และมีรถบรรทุกที่ติดตั้งรั้งปืนกลหนักสองคันมา จอดข่มอยู่สองฝั่งทางรถไฟ โดยหันปากกระบอก ปืนไปทางสถานีรถไฟบางซื่อรวมอยู่ด้วย

ฉันไปยืนดูอยู่ตรงนั้นก็ได้ยินเสียงนายทหารที่ ควบคุมปืนเขาบอกว่า **“อุ๋นใจเถอะครึบ ถ้ากำลัง เข้าศึกบุกเข้ามาถึงตรงนี้ ผมคงปล่อยไม่ได้ เรา คงต้องยิงกันแหลก”**

หลังจากฉันได้ยินคำพูดนั้นแล้ว ดูเหมือนมัน ทำให้ขาดความอุ๋นใจมากขึ้น เธอรู้ไหมทำไมฉัน ถึงคิดอย่างนี้

เพราะฉันไม่อยากจะเห็นคนไทยฆ่ากันเอง หลังจากนั้นฉันก็ได้เห็นนายทหารที่ยืนอยู่ ตรงนั้นหันไปที่ร้านคนจีนขายกาแฟซึ่งมีอยู่ร้าน

เดียว เขาซื้อร้านนายสง

นายสงถูกบอกให้ปิดร้านทั้งหมด เข้าใจว่าทหารคงไม่อยากให้คนแถวนั้นเห็นความลับ

บังเอิญพ่อฉันออกมาเดินอยู่ตรงนั้นด้วย โดยไม่รู้เรื่องอิโหนอิเหน่อะไรเลย รถไฟขบวนนั้นถูกลากด้วยหัวรถจักรไอน้ำ ส่วนรถไฟขบวนนี้เป็นรถตู้บรรทุกสินค้าประมาณ ๔-๕ คัน

รถขบวนนั้นวิ่งมาจากสถานีบางซื่อ แล้วมาหยุดลงตรงช่องทางดังกล่าว ทหารประจำรถตู้ได้เปิดประตูรถออกมา แล้วชะโงกหน้าออกมาดูภายนอก ยังมีรถกระบะอีกคันหนึ่งพยายามถอยท้ายขึ้นไปจอดกับประตูรถไฟ นายทหารที่เปิดประตูรถไฟแลเห็นพ่อฉันเดินอยู่แถวนั้นเข้า เขาจึงกระซอกป็นพอกออกมาจากแถวแล้วร้องตวาดว่า **“แกอยากตายรี ถ้าไม่อยากตายก็ไปให้พ้น”** พ่อฉันโกรธจนหน้าแดง เพราะระหว่างที่ทำหน้าที่อารักขาพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ก็ไม่เคยมีใครกล้าแหงออกมาร้องตวาดอย่างเสียมารยาทเช่นนั้น พ่อฉันเดินกลับไปบ้านแล้วคว้านออกมา

พ่อเล่าให้ฟังภายหลังว่า หันมาเห็นลูกตาดำ ๆ แล้วถึงกับร้องไห้แล้วเอาปืนกลับไปเก็บ

เราได้รับคำบอกเล่าจากนายสงว่า เขายืนแอบดูอยู่ตามช่องประตูของร้านขายกาแฟที่กำลังปิดอยู่ แลเห็นทหารลากศพทหารที่เสียชีวิตลงมาจากตู้รถไฟ เพื่อบรรจุรถกระบะจนเต็มแล้วขับออกไปโดยไม่ทราบว่าเขาไปทิ้งที่ไหน

คืนวันนั้นฉันกลับไปนอนอยู่ที่บ้าน หูคงยังได้ยินแต่เสียงเครื่องบินบินอยู่ข้างบน กับเสียงปืนใหญ่ที่ยิงกันอยู่ที่สถานีรถไฟบางซื่ออยู่เป็นช่วง ๆ สิ่งที่ยังค้างใจให้ฉันต้องติดตามค้นหาความจริงก็คือว่า **“เจ้าสุญเสียอำนาจจริงหรือ?”** เนื่องจากฉันถูกพ่อเลี้ยงมาให้เป็นคนมั่นคงอยู่กับความซื่อสัตย์ ตัวเองจึงไม่ใช่คนที่เชื่อใครง่าย ๆ

จากเหตุการณ์ในคืนวันนั้น ปรากฏว่าทหารฝ่ายรัฐบาลของคณะราษฎรในยุทธวิธีดังกล่าวมีข้อได้เปรียบอยู่ตลอดเวลา

วันถัดมาทหารฝ่ายรัฐบาลได้ไล่ตีฝ่ายที่ยก

กำลังมาจากจังหวัดนครราชสีมาให้ล่าถอยไปที่ละขั้นตอน จากสถานีรถไฟบางซื่อกลับไปสู่สถานีรถไฟบางเขน และจากสถานีรถไฟบางเขนกลับไปสู่สถานีรถไฟดอนเมือง ทำให้ยึดสนามบินดอนเมืองกลับคืนมาได้

การรบกันเองของคนไทยในครั้งนั้นยังไม่มีถนนหนทาง คงมีแต่เส้นทางรถไฟกับทุ่งนา จึงทำให้ทหารทั้งสองฝ่ายใช้รถไฟเป็นเครื่องมือขนส่งกำลังพลติดพันกันไปตลอดจนกระทั่งถึงสถานีปากช่อง

ดังได้กล่าวไว้แล้วว่าขณะนั้นเส้นทางจากกรุงเทพฯ ไปถึงนครราชสีมายังไม่มียอดถนนหนทางในการขนส่ง ทำให้การลำเลียงกำลังพลต้องใช้รถไฟไปตลอดจนกระทั่งถึงบริเวณปากช่อง

ซึ่งสภาพทางยุทธศาสตร์ในตอนนั้นฝ่ายรัฐบาลเป็นฝ่ายเสียเปรียบ เพราะอีกฝ่ายหนึ่งใช้กำลังทหารขึ้นไปซุ่มยิงขบวนรถไฟอยู่บนไหล่เขาทำให้ยากลำบากในการรบจนกระทั่งฝ่ายรัฐบาลต้องใช้รถไฟหุ้มเกราะยกขบวนผ่านเข้าไปตรงช่องทางดังกล่าว

ปรากฏผลว่าได้มีการยกกำลังของทั้งสองฝ่ายเข้าประจัญบานกันบนพื้นดินด้วยดาบปลายปืนกับปืนพกในระยะประชิดตัว

อาจมีใครสงสัยถามว่าเหตุใดฉันจึงเล่าได้อย่างละเอียด ? เพราะขณะนั้นแม้ฉันจะเป็นเด็กอายุเพียงสิบขวบแต่ก็ติดตามอ่านรายงานข่าวในหนังสือพิมพ์ตลอดมาอย่างใกล้ชิดและต่อเนื่องทั้งนี้และทั้งนั้นก็เพราะสนใจศึกษาปัญหาความเป็นธรรมชาติในสังคมไทย

เข้าวันนั้นมีหนังสือพิมพ์ฉบับหนึ่งรายงานข่าวพร้อมทั้งมีรูปถ่ายประกอบด้วยว่า **พันเอกพระยาตรีสิทธิสงคราม แม่ทัพใหญ่ของฝ่ายที่ยกกำลังมาจากโคราชได้นอนตายบนพื้นดินอยู่ท่ามกลางที่รบแบบชายชาติทหาร สิ่งนี้แหละที่มันทำให้ฉันประทับใจและจำได้มาจนถึงบัดนี้**

๗ อ่านต่อฉบับหน้า



● นายนอก ทำเนียบ



● ดร.สมปอง สุจริตกุล

# คนดีแม้จน..ดีกว่าคนรวยแต่ขายชาติ

เรื่อง MOU 2543 ซึ่งเป็นข้อตกลงระหว่าง ไทย-กัมพูชา ผมยังไม่ชัดเจนว่า มันเป็นข้อตกลงที่ทำให้ประเทศไทยต้องเสียดินแดนหรือไม่ แต่ที่ชัดก็คือ ในข้อตกลงนั้นหากใช้อัตราส่วน ๑: ๒๐๐,๐๐๐ ตามแผนที่เขมร ไทยเสียดินแดนให้เขมรแน่นอน

ซึ่ง ดร.สมปอง สุจริตกุล ผู้ที่มีความรู้เรื่องนี้โดยตรง เพราะอยู่มาตั้งแต่เรื่องเขาพระวิหาร ขึ้นศาลโลกตั้งแต่ปี พ.ศ. ๒๕๐๕ ได้ระบุชัดเจนว่า ไม่ต้องมีการกำหนดหลักเขตแดนใหม่ เพราะได้กำหนดชัดเจนแล้วว่าใช้หลักสันปันน้ำ เฉพาะตัวปราสาทเขาพระวิหารเท่านั้นที่ศาลโลกตัดสินให้เป็นของเขมร แต่ไทยเรายังไม่ยอมรับคำตัดสินครั้งนั้นเสียทีเดียว จะต้องมีต่อสู้อเพื่อพิสูจน์ความจริงต่อไปว่า เขาพระวิหารจะเป็นของเขมรได้ยังไง ทั้ง ๆ ที่ทางขึ้นได้สร้างไว้ในฝั่งไทยเต็ม ๆ เพราะถ้าเป็นของเขมรจริงก็ต้องทำทางขึ้นทางฝั่งเขมรสิ เรื่องนี้ไม่น่าจะ

เข้าใจและพิสูจน์ยาก แต่ที่ยากเพราะอำนาจบาตรใหญ่ของพวกประเทศใหญ่แต่ก่อน เช่น ฝรั่งเศส ยุคจักรวรรดินิยมมาล่าอาณานิคมแถวฝั่งตะวันออกของโลก จึงยุ่งเหยิงมาถึงทุกวันนี้ แต่อย่างไรก็ตาม กรณีชาวเขมรเข้ามาอาศัยในแผ่นดินไทยโดยไม่ถูกกฎหมาย รัฐบาลจะทำอย่างไร ถ้าไม่ผลักดันออกไป ก็ถือว่าละเว้นการปฏิบัติหน้าที่ ผิดกฎหมายรัฐธรรมนูญ มาตรา ๑๕๗ รัฐบาลต้องถูกตัดสินจำคุกทั้งหมด โดยเฉพาะผู้มีอำนาจหน้าที่โดยตรงในฐานะผู้บริหารประเทศ ! อีกทั้งทหารเขมรก็ยังรุกเข้ามาแผ่นดินไทย ละเมิดข้อตกลง MOU ๒๕๔๓ ซึ่งฝ่ายไทยสามารถถือเป็นเหตุยกเลิก MOU ๒๕๔๓ ได้โดยทันที

ผมว่าอยู่แบบคนดีแม้จน ก็ดีกว่าคนรวยที่ช่วยทุกชาติ เพราะทำบาป เอาเปรียบ ขายชาติ ขายแผ่นดิน บาปจึงติดตัวไปทุกชาติ !

๒



ความคิด  
ทางการเมือง  
ในพหุศาสตร์นา  
• ศูนย์ เศรษฐกิจพอเพียง

## การเรียนรู้ร่วมกัน แบบมีเข็มมุ่งสู่วิถี

# เศรษฐกิจพอเพียง

SEAL- Sufficiency Economy Active Learning

ต่อจากฉบับที่ ๒๔๑

**ก**าอุณหภูมิของโลกยังคงเพิ่มสูงขึ้นเช่นนี้ต่อไป โดยไม่ได้รับการแก้ไขอย่างทันท่วงที รายงานของ IPCC คาดการณ์ว่า นับตั้งแต่ปี ค.ศ.๒๐๒๐ เป็นต้นไป ทวีปแอฟริกาจะได้รับผลกระทบมากที่สุด ภาวะขาดแคลนน้ำจะเกิดขึ้นอย่างรุนแรง การเกษตรที่อาศัยน้ำฝนจะมีผลผลิตลดลงกว่าร้อยละ ๕๐ ในบางประเทศของทวีปแอฟริกา และมีโอกาสมากกว่า ๙๐ % ที่จะเกิดคลื่นความร้อนในประเทศต่าง ๆ ซึ่งคลื่นความร้อนจะทำให้

ผลผลิตทางการเกษตรลดลงและความต้องการใช้น้ำเพิ่มสูงขึ้น รวมทั้งจะเป็นอันตรายต่อสุขภาพ โดยเฉพาะในกลุ่มผู้สูงอายุและเด็กด้วย

จากชุดของข้อมูลการวิจัยต่าง ๆ จำนวนประมาณ ๒๙,๐๐๐ ชุด ที่นักวิทยาศาสตร์จากทั่วโลกซึ่งทำงานให้แก่ IPCC ช่วยกันศึกษาวิเคราะห์ พบว่า ๙๐ % ของข้อมูลเหล่านี้ แสดงให้เห็นถึงปรากฏการณ์ความเปลี่ยนแปลงต่าง ๆ ที่กำลัง

เกิดขึ้นทั่วทุกมุมโลก อันมีสาเหตุมาจากอากาศที่ร้อนขึ้นผิดปกติ ปรากฏการณ์เหล่านี้รวมถึงต้นไม้ดอกออกก่อนฤดูกาล การอพยพของแมลง การเปลี่ยนแปลงของผลผลิตทางการเกษตร และพายุที่รุนแรงมากขึ้น (เช่น พายุเฮอริเคนแคทรินาเมื่อปี พ.ศ. ๒๕๔๘ ที่พัดผ่านอ่าวเม็กซิโก ซึ่งมีอุณหภูมิของน้ำสูงผิดปกติ ทำให้พายุเฮอริเคนลูกนี้มีความรุนแรงมากกว่าพายุเฮอริเคนทั่วไป และได้ถล่มรัฐหลุยส์เซียนาของประเทศสหรัฐอเมริกาจนมีคนตายหลายร้อยคนอย่างไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อน) เป็นต้น

อุณหภูมิของโลกที่เพิ่มสูงขึ้น จะทำให้น้ำแข็งแถบขั้วโลกหลอมละลาย กระแสน้ำอุ่นในมหาสมุทรของโลกไหลเปลี่ยนทิศทาง ส่งผลให้ดินฟ้าอากาศทั่วโลกแปรปรวน บางประเทศอาจจะต้องประสบกับฤดูหนาวที่หนาวเหน็บอย่างที่ไม่เคยปรากฏ ในขณะที่บางประเทศของอีกซีกโลกหนึ่งอาจจะประสบกับคลื่นความร้อนที่รุนแรงเกิดภาวะภัยแล้งและการขาดแคลนน้ำอย่างหนักหรือเกิดไฟป่ารุนแรงเพราะความแห้งแล้ง และในช่วงเวลาเดียวกัน ในบางประเทศของซีกโลกอีกส่วนหนึ่งอาจจะกลับเผชิญกับปัญหาอุทกภัย พายุพัดกระหน่ำ น้ำท่วมพืชผลทางการเกษตรเสียหาย ฯลฯ

วิกฤตการณ์จากภาวะโลกร้อน (เพราะการบริโภคอย่าง “ขาดประสิทธิผล” ของมนุษย์ดังที่กล่าวมา) จะทำให้ผู้คนจำนวนมากมายนานาชาติต้องล้มตายเพราะความอดอยาก การขาดแคลนน้ำสำหรับอุปโภคบริโภค ตลอดจนประสบกับภัยพิบัติต่าง ๆ ที่เกิดจากพายุพัดกระหน่ำ น้ำท่วมดินถล่ม หรือบางประเทศก็มียอดคนตาย ขณะที่บางประเทศก็จะมีอากาศร้อนจัดผิดปกติจนคนที่ร่างกายทนสภาพอากาศร้อนไม่ไหวต้องล้มตายลง ฯลฯ

วิกฤตการณ์ที่เกิดจากภาวะโลกร้อนอันจะสร้างความหายนะครั้งยิ่งใหญ่ต่อมนุษยชาตินี้ ไม่ใช่เป็นปัญหา “ในอนาคต” อีกต่อไปแล้ว แต่กำลังเป็นปัญหา “ในปัจจุบัน” ที่มนุษยชาติทั่วโลกจะต้องร่วมกันเร่งแก้ไข ด้วยการหยุดพฤติกรรมบริโภคทรัพยากรอย่าง “ขาดประสิทธิผล” และขาดความรับผิดชอบโดยเร็วที่สุด

ค.) วิกฤตการณ์ปัญหาโรคระบาด ไวรัส HIV ไวรัสโรคซาร์ และไวรัสไข้หวัดนก เป็นตัวอย่างของเชื้อโรคสายพันธุ์ใหม่ ๆ ที่สามารถคร่าชีวิตของผู้คนได้มากมาย โดยที่ยังไม่มีวัคซีนป้องกันหรือยาที่จะรักษาโรคให้หายได้อย่างมีประสิทธิภาพ และมีราคาถูกพอที่จะใช้ได้อย่างกว้างขวาง

ในช่วงยุคสมัยกลางเมื่อกาฬโรคระบาด ได้คร่าชีวิตของผู้คนจำนวนมากประมาณ ๑ ใน ๓ ของประชากรในทวีปยุโรปเมื่อสมัยสงครามโลกครั้งที่ ๑ ช่วง พ.ศ. ๒๔๖๑-๒๔๖๒ ได้เกิดเหตุการณ์ไข้หวัดใหญ่ระบาดทั่วโลก ซึ่งสันนิษฐานว่าการติดเชื่อเริ่มจากทหารในฐานทัพของสหรัฐที่รัฐแคนซัส โดยเมื่อสหรัฐเข้าร่วมสงครามโลกครั้งที่ ๑ ทหารสหรัฐก็นำเชื้อไวรัสไข้หวัดใหญ่สายพันธุ์ H<sub>๑</sub>N๑ แพร่ระบาดไปในประเทศต่าง ๆ ด้วย ประมาณว่าไข้หวัดใหญ่ได้คร่าชีวิตของผู้คนไปราว ๕๐-๑๐๐ ล้านคน

เชื้อไวรัสไข้หวัดที่สามารถแพร่ระบาดได้อย่างกว้างขวางนี้มีสายพันธุ์ย่อย ๆ อยู่ ๒๔๕ สายพันธุ์ การนับสายพันธุ์ย่อยดูจากโปรตีน ๒ ชนิดที่อยู่บนผิวไวรัส คือ Hemagglutinin หรือเรียกสั้น ๆ ว่า H กับ Neuraminidase หรือเรียกสั้น ๆ ว่า N โปรตีน H มี ๑๕ ชนิดย่อย คือ H<sub>๑</sub>-H<sub>๑๕</sub> ทำหน้าที่ช่วยให้เชื้อไวรัสสามารถจับกับผิวเซลล์ของสิ่งมีชีวิต ส่วนโปรตีน N มี ๙ ชนิดย่อย คือ N<sub>๑</sub>-N<sub>๙</sub> ทำหน้าที่ช่วยย่อยผนัง

เซลล์ ส่งผลให้เชื้อไวรัสสามารถหลุดจากเซลล์หนึ่ง ๆ ไปทำลายเซลล์อื่น ๆ ได้ต่อไปอย่างรวดเร็ว เชื้อไวรัสใช้หวัดที่พบในมนุษย์เป็นประเภท H<sub>๑</sub>, H<sub>๒</sub> และ H<sub>๓</sub> กับ N<sub>๑</sub> และ N<sub>๒</sub> โดยเชื้อไวรัสใช้หวัดนกที่พบในประเทศไทยเป็นสายพันธุ์ใหม่ชนิด H<sub>๕</sub>N<sub>๑</sub>

เชื้อไวรัสใช้หวัดใหญ่สายพันธุ์ H<sub>๑</sub>N<sub>๑</sub> ที่เคยแพร่ระบาดในสมัยสงครามโลกครั้งที่ ๑ นั้น มนุษย์มีภูมิคุ้มกันต่อเชื้อโรคดังกล่าวแล้วจึงไม่น่ากังวลอะไร ในขณะที่เชื้อไวรัส H<sub>๕</sub>N<sub>๑</sub> เป็นสายพันธุ์ใหม่ที่แพร่ระบาดในสัตว์ปีก เพียงแต่สามารถติดต่อถึงสัตว์เลี้ยงลูกด้วยนมและมนุษย์ได้จากการสัมผัสกับเชื้อโรคโดยตรง ฉะนั้นการแพร่ระบาดสู่มนุษย์จึงยังไม่ถึงกับรุนแรงมากนัก นอกจากทำให้สัตว์ปีกจำนวนมากต้องตายอย่างรวดเร็ว และมนุษย์ต้องทำลายสัตว์ปีกที่ติดเชื้อหรือเสี่ยงต่อการติดเชื้อเพื่อสกัดการแพร่ระบาดของไวรัสตัวนี้ เช่น ในประเทศไทยเฉพาะปี ๒๕๔๗ ที่พบใช้หวัดนกครั้งแรกต้องมีการฆ่าไก่และสัตว์ปีกอื่น ๆ ไปทั้งหมดประมาณ ๒๖ ล้านตัว เป็นต้น

แต่สิ่งที่ยังคงการอนามัยโลกกังวลมากที่สุดก็คือ การกลายพันธุ์ของเชื้อไวรัสใช้หวัดนก ไปสู่สายพันธุ์ของไวรัสที่สามารถแพร่ระบาดจากมนุษย์ไปสู่มนุษย์ได้โดยตรง (เหมือนเชื้อไวรัสใช้หวัดใหญ่ที่แพร่ระบาด สมัยสงครามโลกครั้งที่ ๑) ในขณะที่มนุษย์ยังไม่มีภูมิคุ้มกันต่อไวรัสสายพันธุ์ใหม่ดังกล่าว และไม่มียาที่จะสามารถรักษาให้หายได้อย่างมีประสิทธิภาพ ถ้าการแพร่ระบาดเกิดขึ้น ก็ย่อมหมายถึงการล้มตายของผู้คนจำนวนมากศาลอย่างแน่นอน

การกลายพันธุ์ของเชื้อไวรัสนี้เป็นสิ่งที่บรรดานักวิชาการและผู้เชี่ยวชาญทั่วโลกเชื่อว่า จะต้องเกิดขึ้นแน่ เพียงแต่จะเกิดเมื่อไร และเมื่อเกิดขึ้นแล้วมนุษย์จะสามารถสกัดการแพร่

ระบาดของเชื้อไวรัสนี้ได้ดีแค่ไหนหรือไม่เท่านั้น

ตามกฎวิวัฒนาการของสิ่งมีชีวิต ปรัชญาการณ์ของการกลายพันธุ์เป็นธรรมชาติที่เกิดขึ้นอยู่ตลอดเวลา กับสิ่งมีชีวิตสายพันธุ์ต่าง ๆ เพียงแต่ภายใต้เงื่อนไขของสภาพสิ่งแวดล้อมหนึ่ง ๆ จะมีสายพันธุ์ของสิ่งมีชีวิตบางสายพันธุ์เท่านั้นที่สามารถปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อมดังกล่าวได้ดีที่สุด (Survival of the Fittest) ซึ่งจะได้รับการคัดเลือกจากธรรมชาติ (Natural Selection) เพื่อให้เป็นสายพันธุ์หลักของสิ่งมีชีวิตนั้น ๆ ที่จะขยายเผ่าพันธุ์อย่างกว้างขวางต่อไป

แบบวิธีการผลิตและการบริโภคอย่าง **ขาดประสิทธิผล** รวมทั้งการเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วของจำนวนประชากรมนุษย์ คือต้นธารที่นำไปสู่การเปลี่ยนแปลงระบบนิเวศของโลกอย่างมีนัยสำคัญ อันส่งผลทำให้เชื้อโรคสายพันธุ์ใหม่ ๆ ที่สามารถปรับตัวเข้ากับเงื่อนไขของระบบนิเวศในธรรมชาติที่แปรเปลี่ยนไป (ได้ดีกว่าเชื้อโรคสายพันธุ์เก่าที่มนุษย์เคยมีภูมิคุ้มกันโรคหรือมียา รักษาได้อย่างมีประสิทธิภาพ) มีโอกาสได้รับการคัดเลือกจากธรรมชาติให้กลายเป็นสายพันธุ์ใหม่ ของโรคระบาดที่จะแพร่ขยายไปอย่างรวดเร็ว และรุนแรง

ไวรัส HIV หรือโรคเอดส์ คือตัวอย่างหนึ่ง ที่เห็นได้ชัดเจนในฐานะเป็นโรคระบาดที่เกิดจากพฤติกรรมของมนุษย์ การขยายตัวของยาเสพติด และพฤติกรรมสำส่อนทางเพศอันเกิดจากแบบวิถีการบริโภคอย่าง **ขาดประสิทธิผล** ของมนุษย์ คือช่องทางที่ทำให้เชื้อไวรัส HIV แพร่ระบาดอย่างกว้างขวางไปทั่วโลก

๗ อ่านต่อฉบับหน้า



บันทึก  
จาก  
เด็กหญิงผู้รักชาติ

ชาติเป็นของเรา เราคือเจ้าของแผ่นดิน  
ถ้าทุกคนในชาติละเลย  
ลงมือจะทำอะไรขึ้น

● เหมียว โสภาราชภรณ์



## ร่วมหวงคืนแผ่นดินไทย

หลังจากที่ฉันได้ยื่นพ้อท่านเทศน์ให้ทุกคนออกมา รวมตัวกันให้เยอะ ๆ ออกมาแสดงพลังกันให้มาก ๆ

ฉันคุยกับเพื่อนว่า อืม...อยากไป อยากไปร่วมแสดงความรักชาติ แต่ในใจก็คิดกังวลว่า เอ...อาจมีอันตรายนะ แล้วเราไม่กลัวหรือ? ไม่นานก็ได้คำตอบที่ชัดเจนว่า “ไม่กลัว” และเพื่อน ๆ ก็มีความเห็นเช่นเดียวกัน

พวกเรารวมตัวกันได้ประมาณ ๑๐ คน เพื่อขออนุญาตไปร่วมแสดงความรักชาติในวันรุ่งขึ้น

(๒๗ ก.ค.๕๓) ลึกขมาตุ้ที่ดูแลชี้แจงว่า ถ้าจะไป ต้องได้รับอนุญาตจากผู้ปกครองก่อน (แสดงว่าลึกขมาตุ้อนุญาตแล้ว) ว้าว ! ดีใจ ขึ้นต่อไปคือแม่ เพราะเป็นโรงเรียนประจำ เหตุการณ์แบบนี้ต้องได้รับอนุญาตจากผู้ปกครอง เพื่อเกิดเหตุการณ์ฉุกเฉิน โรงเรียนต้องแจ้งให้ผู้ปกครองทราบ

ตอนนี้ใกล้เที่ยง เราจะไปกันตอนเย็น ฉันไม่รอช้ารีบโทรศัพท์ไปหาแม่ เพื่อนก็เช่นเดียวกัน แต่ละคนเร่งรีบโทรศัพท์หาผู้ปกครอง ในใจฉันไม่ค่อยแน่ใจ... แม่จะอนุญาตหรือเปล่านะ

ตุ๊ด...ตุ๊ด...โทรศัพท์ติดแล้ว

“สวัสดีค่ะแม่” พุดอะไรต่อมิ เอาเป็นว่าตรงบ้างอ้อมบ้างแล้วกัน

“อ้าว เหมียวเธอ นี่พี่เอง แม่เอาโทรศัพท์ไว้เถียงนา ส่วนแม่อยู่กลางทุ่งโน่น”

“อืม พี่เธอ” ฉันยังไม่ได้ออกทรวงนะ ว่าที่โทรมาในครั้งนี้มีจุดประสงค์แอบแฝง ลักพักฉันจึงตัดสินใจเกริ่นเรื่อง

“พี่รู้มั๊ยว่าตอนนี้ชายแดนไทย-กัมพูชาด้านฝั่งไทย โดนเขมรเข้ามายึดครองพื้นที่ทำมาหากินของชาวบ้านที่อยู่แถบชายแดนถึง ๗ จังหวัด ต้องถอยร่นเข้ามา จนแทบจะไม่มีที่ทำกินแล้ว”

ฉันถามพี่ไปงั้น ๆ แหะละ ฉันรู้ว่าพี่คงไม่รับรู้เหมือนประชาชนทั่วไปนั่นแหละ เพราะพวกสื่อที่อยู่ภายใต้กฎของเงินตราก็ไม่ยอมเปิดเผยข้อมูล ส่วนผู้ที่ถือว่าเป็นตัวแทนของประชาชนในการดูแลรักษาประเทศกลับปกปิด ไม่ยอมให้เรื่องนี้เป็นข่าวเลย จึงไม่แปลกที่พี่จะไม่รู้เรื่องเลยเอาละ ต้องพูดตรง ๆ แล้ว

“พี่ ที่เหมียวโทรมาวันนี้ เหมียวจะขออนุญาตไปร่วมชุมนุมแสดงพลังทวงคืนแผ่นดินไทยพรุ่งนี้ ตอน ๑๐ โมงที่หน้ายูเนสโก กรุงเทพฯ รถออกจากที่นี่ ๕ โมงเย็น ให้ไปมั๊ยคะ”

ฉันถามทั้ง ๆ ที่พอจะรู้คำตอบอยู่แล้ว

“ถ้าตาย ไม่ต้องเอาเรื่องโรงเรียนนะ”

อิ อิ ได้แก๊งพี่แล้วสนุกจัง พี่รีบพูดด้วยความเป็นห่วงว่า

“จะไปทำไม มันอันตราย ไม่ใช่เรื่องของเราข่าวก็ไม่มี ไม่ต้องไป อันตราย”

ฉันเข้าใจความเป็นห่วงของพี่ เกือบพูดต่อไม่ได้ แต่ก็พยายามพูดเท่าที่ทำได้

“พี่จำ พี่พูดมามันก็ถูก พี่คิดแบบนี้้องก็ไม่ได้ว่าอะไร เพราะพี่ไม่ได้รับข่าวสารอะไร จึงไม่แปลกที่จะเข้าใจและคิดแบบนี้เพราะคนส่วนใหญ่ก็เป็นแบบนี้

แต่นี้! น้องรู้แล้วเข้าใจแล้วว่าตอนนี้ถ้าเราซ่า ไม่เคลื่อนไหวอะไร การสูญเสียดินแดนครั้งที่ ๑๕

ของไทยก็จะเกิดขึ้นในยุคของพวกเรา พอน้องรู้เรื่องนี้ น้องยอมไม่ได้ และทนไม่ได้ที่จะเห็นพี่น้องร่วมชาติต้องลำบาก ไม่มีที่ทำกิน ทนไม่ได้ที่จะเห็นพระเจ้าอยู่หัวของเราต้องเจ็บปวดกับการสูญเสียดินแดนในรัชกาลของพระองค์”

ฉันแจกแจกให้พี่ฟังคร่าว ๆ แต่ดูเหมือนพี่จะไม่ยอมรับรู้อะไรเลย ลุ้นจัง จะได้ไปหรือเปล่าน่า ความหวังของฉันอยู่ที่แม่ แม่จะให้ไปหรือเปล่าพอโทรศัพท์ถึงมือแม่ ฉันก็รีบพูดให้แม่เข้าใจ โชคดีมากที่แม่ได้ฟังข่าวจาก FMTV จึงอนุญาตให้ฉันไปแล้วจ้า !

นึกถึงคำพูดของพี่...“จะไปทำไมกัน มันไม่ใช่เรื่องของเรา เราไม่ได้เสียที่ดินสักหน่อย เราไม่เดือดร้อน อย่าไปสร้างความเดือดร้อนให้ตัวเอง”

เฮ้อ...ฉันอยากจะบอกคนเหล่านั้นจังว่า **“ชาติเป็นของเรา เราคือเจ้าของแผ่นดิน ถ้าทุกคนในชาติคิดเช่นเดียวกับท่าน ลองนึกดูสิ จะเกิดอะไรขึ้น”**

“แล้วเมื่อนั้นเราจะมีแผ่นดินอยู่หรือไม่”

ฉันพูดจริง ๆ ฉันคงเสียใจมาก ๆ ถ้าฉันต้องเห็นไทยต้องเสียแผ่นดินไปในขณะที่ฉันกลับยืนเฉยฉันก็นึกถึงอนาคตว่า ถ้าคนรุ่นหลัง ลูก ๆ หลาน ๆ มาถามเมื่อตอนฉันเป็นยายแก่หง่าเหงือกกว่า **“ทำไมเราถึงสูญเสียแผ่นดินไทยครั้งที่ ๑๕”**

“ตอนนั้น คุณยายทำอะไรอยู่”

เมื่อถึงเวลานั้นฉันก็ไม่รู้จะตอบหลานอย่างไร คำพูดอาจจะดูดี แต่จริงแล้วน่าอายมาก ถ้าหลานรู้ว่ายายคนนี่ของหลานไม่ได้ทำอะไรเลย ทั้ง ๆ ที่มีโอกาส

แต่เมื่อมาถึงความเป็นจริง สิ่งที่ได้ทำวันนี้ถึงแม้จะเป็นอะไรไป อาจจะได้รับอุบัติเหตุ ฉันก็จะไม่เสียใจแม้แต่นิดเดียว

ฉันภูมิใจที่ได้เกิดมาบนผืนแผ่นดินไทย เป็นลูกหลานไทย จะไม่ยอมเสียแผ่นดินไทย ฉันรักในหลวง ฉันจะปกป้องประเทศชาติอย่างที่อยู่ในหลวงท่านทรงรักษา ฉันรักประเทศไทย... I LOVE THAILAND

ขบวนมวลชนเคลื่อนตัวออกจากวัดธาตุทอง ไปยังบริเวณหน้ายูเนสโก ไม่ก็ลิบนาที่ขบวน ทั้งหมดก็ถึงจุดหมายผู้คนที่อยู่รอบ ๆ บริเวณนั้น บางคนก็เข้าใจและรับรู้ว่าจะมาทำอะไร เพื่ออะไร แต่บางคนก็ดูเหมือนไม่ได้รับข่าวสารเลย จึงไม่เข้าใจเรื่องราวใด ๆ ฉันมองเขาเหล่านั้นด้วยความเข้าใจและเห็นใจ เขาถูกปิดหูปิดตาโดยสื่อต่าง ๆ ทั้งรัฐบาลยังซ่อนข่าวไว้อีกต่างหาก ความจริงเหล่านี้เลยไม่ถูกเปิดเผยออกมา พวกเขาเหล่านั้นจึงไม่ผิด เพราะไม่รู้ แต่ก็มักจะมีสำนวนต่ออีกว่า “ผิดดี ผิดเพราะไม่รู้ไง” ฉันคิดว่าจะไปว่าพวกเขาเหล่านั้นไม่ได้หรอก ถ้าจะถามหาคนผิดกันจริง ๆ แล้วละก็ สื่อและนักการเมืองนั้นแหละคือตัวการหลัก

ส่วนที่เห็นใจก็เพราะว่า คนเหล่านี้เขาคงต้องเสียดินแดน เสียแผ่นดินไทยไปโดยที่เขาไม่รู้ตัว ไม่รู้ว่าชาติไทยที่ตนอาศัยกำลังถูกรุกราน เห็นใจที่อีกไม่นาน ลูกหลานของคนเหล่านี้ก็จะได้รับความเดือดร้อนตามมา แต่จะทำไงดี จะไปบอกเขาคงไม่เชื่อหรอก เพราะมันไม่ค่อยมีน้ำหนัก

ดังนั้นการที่ฉันได้เข้าร่วมชุมนุมประท้วงคัดค้านการขึ้นปราสาทพระวิหารให้เป็นมรดกโลกนั้น อย่างน้อย ๆ ผลที่เกิดขึ้นคือ ทำให้คนรักชาติทั้งหลายตื่นตัว รับรู้เรื่องราวมากขึ้น ฉันเชื่อว่าคนไทยที่รักชาตินั้นมีอยู่มาก แต่ถูกปิดข้อมูลตามความจริง จึงทำให้ไม่เคลื่อนไหวอะไร

ขบวนชุมนุมได้เดินไปถึงหน้ายูเนสโก และปักหลักในบริเวณนั้นตลอดช่วงถนน ผู้คนหลังไหลมาจากต่างที่ต่างถิ่น แต่ละทิศแต่ละทางมารวมกัน บางคนเคยรู้จักกันมาก่อน ก็มานั่งกินข้าวร่วมกัน พ่อแม่บางคนจูงลูกน้อยมานั่งแผ่นพลาสติกที่เพิ่งซื้อใหม่เอี่ยม คุยกันไปพร้อมกับกินข้าวไปด้วย ใบหน้าอึมเศร้าด้วยรอยยิ้มลูกน้อยใส่เสื้อที่มีธงชาติไทย พ่อใส่เสื้อเหลือง ส่วนแม่คาดผมด้วยผ้าที่เขียนว่า “ทวงคืนแผ่นดิน” เป็นภาพของครอบครัวที่รักชาติ แน่แน่นอนว่าก่อนที่จะรักชาติได้ ครอบครัวของเขาต้องมี

รักชาติและความอบอุ่นเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว

ภาพผู้คนกำลังถือธงชาติไทยโบกไปมา ภาพคนเดินขวักริ้ว ภาพคนนั่งพักตามร่มไม้ ภาพของคนกำลังปูเสื่อเตรียมกินข้าว ภาพต่าง ๆ เข้ามาสู่สายตาของฉัน และถูกส่งต่อไปยังสมอง ความรู้สึกต่าง ๆ ถูกกลั่นกรองออกมาเป็นคำพูด... “น่าปลื้มใจ”

ฉันรู้สึกเหมือนตัวเองกำลังยืนอยู่ท่ามกลางความเคลื่อนไหวต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น หมุนเวียนไปมารอบ ๆ ตัว วันหน้าเมื่อเขาจะออกข้อสอบบ้าง... ฮา..ฮา.. ป่านนั้นฉันคงจะเรียนจบไปหลายรอบแล้ว กว่าเรื่องราวเหล่านี้จะถูกบันทึกเป็นประวัติศาสตร์ในตำราเรียน คงต้องใช้เวลานานมาก ถ้าอย่างนั้นฉันก็ไม่จำเป็นต้องรอแล้วสินะ เพราะฉันได้เรียนรู้จากสถานที่จริง เหตุการณ์จริงด้วยตนเอง ล้มผัสด้วยตนเอง ตึกว่าไปอ่านหนังสือเป็นไหน ๆ

ถ้าการเรียนการศึกษาในยุคปัจจุบัน เป็นแบบทันยุคทันสมัย เช่น วิชาวิทยาศาสตร์ ก็เรียนเรื่องที่กำลังเป็นที่สนใจของนักวิทยาศาสตร์ ยุคนี้เขากำลังค้นพบอะไร ส่วนความรู้เก่า ๆ ก็เรียนให้พอเข้าใจ วิชาสังคมก็เช่นกัน เรียนรู้ว่าปัจจุบันเป็นอย่างไร นักการเมืองเป็นอย่างไร เกิดปัญหาอะไรขึ้นกับบ้านเมือง พร้อมกับเรียนควบคู่กับประวัติศาสตร์ หลังจากเรียนไปแล้วก็ควรให้เด็กรู้ว่า จะมีวิธีแก้ปัญหาอย่างไร ถ้าเรียนแบบนี้ฉันคิดว่าคงไม่มีปัญหาเรื่องเด็กเมื่อโรงเรียนไม่ยอมไปโรงเรียนเพราะเขาได้เรียนรู้สิ่งที่เกิดขึ้นจริง เห็นจริง ชัดเจน พอเจอกับปัญหาเขาก็จะมีส่วนร่วมช่วยแก้ปัญหาเหล่านั้น ด้วยกระบวนการคิดของเขาเอง ถึงแม้จะไม่ได้การยอมรับ แต่นั่นก็ดีแล้ว ที่เขาได้มีกระบวนการคิด คิดไปคิดมาแล้ว ฉันอยากเรียนแบบนี้จัง

**แต่จะว่าไปแล้ว โรงเรียนแห่งนี้ (โรงเรียนสัมมาสิกขา) ก็สอนฉันและเพื่อน ๆ แบบนี้แหละ ดังนั้นฉันจึงภูมิใจที่ได้มาเรียนในโรงเรียนแห่งนี้ นี่แหละคือ โรงเรียนในฝันของฉันเลยละ**

๗



สงครามเทพกับอสูร  
ต่อสู้ด้วยสุภาษิต  
ชนะกันที่ธรรมฤทธิ์  
ใครคิดทำดีกว่าใคร



# สงครามเทพอสูร

**สมัย**หนึ่ง พระผู้มีพระภาคเจ้าประทับ  
อยู่ที่พระเชตวันมหาวิหาร อารามของอนาถ-  
บิณฑิกเศรษฐี เขตพระนครสาวัตถี ในแคว้นโกศล  
ณ ที่นั้น พระผู้มีพระภาคเจ้าได้ตรัสพระพุทพจน์  
ขึ้นว่า

**ดู**ก่อนภิกษุทั้งหลาย เรื่องเคยมีมาแล้ว เกิด  
สงครามระหว่างเทพกับอสูร พวกเทพมีท้าวสักกะ  
จอมเทพนำทัพ พวกอสูรมีท้าวเวปจิตติจอมอสูร  
นำทัพ

เมื่อทั้งสองกองทัพเข้าประชิดกันแล้ว จอมอสูร  
ได้เอ่ยปากก่อนว่า

“ท่านจอมเทพ แทนที่เราจะรบกันด้วยอาวุธ  
ครานี้เราจงมาชนะกันด้วยการกล่าวคำสุภาษิต  
(คำที่มีคติสอนใจ) เกิด”

“ตกลงตามนั้น ท่านจอมอสูร เราจงเอาชนะ  
กันด้วยการกล่าวคำสุภาษิต”

แล้วทั้ง ๒ ฝ่าย ก็ร่วมกันแต่งตั้งผู้ตัดสิน โดย  
ผู้ตัดสินเหล่านี้จะต้องมีคุณสมบัติ เป็นผู้รู้ทั่วถึง  
คำสุภาษิต และคำทุภาษิต (คำที่กล่าวไว้ชั่ว) ด้วย  
ตั้งผู้ตัดสินเรียบร้อยแล้ว จอมอสูรได้กล่าว  
เชื้อเชิญว่า

“ท่านจอมเทพ ท่านจงเป็นผู้เริ่มเอ่ยสุภาษิต  
ขึ้นก่อนเถิด”

“จะได้อย่างไรกัน ท่านเป็นจอมมอสุรดำรงอยู่ใน  
ที่นี่ก่อนเรา ขอให้ท่านได้กล่าวสุภาสิตก่อนเถิด”

จอมมอสุรได้ฟังเช่นนั้น จึงกล่าวก่อนว่า

“ถ้าบุคคลไม่กำราบ ไม่ตัดไมตรีเสีย

พวกคนพาลยิ่งกำเริบ ยิ่งกริ้วโกรธ

ฉะนั้นนักปราชญ์ผู้มีปัญญา

**จึงกำราบคนพาลด้วยอาญาอันรุนแรง”**

สิ้นคำของจอมมอสุร เหล่าอสูรพากันส่งเสียง  
ชื่นชมยินดี แต่เหล่าเทพต่างพากันนั่งเฉยเฉย  
แล้วถึงคราวที่จอมเทพเป็นผู้กล่าวบ้าง

“ผู้ใดรู้ว่าผู้อื่นโกรธ

แล้วผู้นั้นมีสติอดกลั้นสงบระงับไว้ได้

เราเห็นว่า การอดกลั้นสงบระงับไว้ได้

**นี่แหละเป็นเครื่องกำราบคนพาล”**

จบคำกล่าวของจอมเทพ เหล่าเทพพากัน  
ส่งเสียงชื่นชมยินดี แต่เหล่าอสูรต่างก็เฉยเฉย  
กันหมด แล้วจอมมอสุรก็ได้กล่าวแก้ขึ้นมาว่า

“ดูก่อนจอมเทพ

เราเห็นโทษของการอดกลั้นไว้

เมื่อใดคนพาลสำคัญว่า

ผู้นี้อดกลั้นต่อเราเพราะกลัวเรา

เมื่อนั้นคนพาลปัญญาทึบจะยิ่งข่มขู่ผู้นี้

**เหมือนโคชนะยิ่งข่มขู่โคแพ้ให้หนีไป”**

คราวนี้เหล่าอสูรก็ให้ร้องขึ้นด้วยความยินดี  
อย่างยิ่ง เหล่าเทพพากันนั่งเฉยขังไป...และแล้ว  
ท้าวสักกะจอมเทพก็ได้โต้ตอบว่า

“บุคคลใดเข้าใจว่า ผู้นี้อดกลั้นต่อเราได้

เพราะความกลัวหรือไม่ก็ตามที่

ประโยชน์ทั้งหลายของตนเป็นอย่างยิ่ง

**ประโยชน์ที่ยิ่งกว่าขันติ (อดกลั้น) ไม่มี**

บุคคลใดเป็นผู้มีกำลัง

อดกลั้นต่อผู้อ่อนแอกว่าได้

ความอดกลั้นไว้ได้ของผู้นั้น

บัณฑิตกล่าวว่า เป็นชั้นตัวอย่างยิ่ง

แม้ผู้อ่อนแอก็ต้องอดกลั้นอยู่เป็นนิตย์

บัณฑิตจึงเรียกกำลังของคนพาลว่า

ไม่ใช่กำลังที่แท้จริง

เพราะไม่มีบุคคลใดจะกล่าวโต้ได้เลย

ต่อผู้ที่มิกำลังอันธรรคมคุ้มครองแล้ว

เพราะความโกรธนั่นเอง

โทษชั่วหยาบจึงมีแก่ผู้โกรธตอบผู้ที่โกรธแล้ว

บุคคลผู้ไม่โกรธตอบผู้ที่โกรธแล้ว

ย่อมชื่อว่า ชนะสงครามที่ชนะได้ยาก

บุคคลใดรู้ว่า ผู้อื่นโกรธแล้ว

ผู้นั้นมีสติอดกลั้นสงบระงับไว้ได้

ย่อมชื่อว่า ประพฤติประโยชน์แก่ทั้ง ๒ ฝ่าย

คือ ประโยชน์ตน และประโยชน์ท่าน

แต่คนพาลที่โง่เขลาในธรรม

ย่อมสำคัญผิดเข้าใจไปว่า

ผู้รักษาประโยชน์ทั้ง ๒ ฝ่ายนั้น เป็นคนโง่”

ก็เช่นกัน เมื่อเหล่าเทพฟังสุภาสิตนี้จบ ก็  
พากันส่งเสียงโห่ร้องด้วยความยินดีอย่างยิ่ง แต่  
เหล่าอสูรนั่งเฉยบอญ

คราวนี้เอง ถือว่าสิ้นสุดการโต้ตอบ ยุติการ  
ทำสงครามด้วยคำสุภาสิต กรรมการผู้ตัดสินทั้งที่  
เป็นเทพและอสูร ได้กล่าวคำตัดสินว่า

“ท้าวเวปจิตติจอมมอสุรได้กล่าวคำสุภาสิตทั้ง  
หลาย อันเกาะเกี่ยวอยู่กับอาชญา (อำนาจ)  
พัวพันอยู่กับคัสตราอาวุธ เพราะเหตุนี้ จะเกิด  
ความหมายมั่น ความรุนแรง ความแก่งแย่ง  
ความทะเลาะวิวาทขึ้น

ส่วนท้าวสักกะจอมเทพได้กล่าวคำสุภาสิต  
ทั้งหลาย อันไม่เกาะเกี่ยวกับอาชญา ไม่พัวพัน  
กับคัสตราอาวุธ เพราะเหตุนี้ จะไม่เกิดความ  
หมายมั่น ไม่รุนแรง ไม่แก่งแย่ง ไม่ทะเลาะ  
วิวาทกัน

ดังนั้นสงครามครั้งนี้ท่านจอมเทพเป็นฝ่ายชนะ  
โดยแท้”

ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ชัยชนะด้วยการกล่าว  
คำสุภาสิต ได้เป็นของท้าวสักกะจอมเทพด้วย  
ประการฉะนี้แล. **๗**

(พระไตรปิฎกเล่ม ๑๕ “สุภาสิตชยสูตร” ข้อ ๘๗๓)

หลายปีก่อนใครพบเห็นเธอต่างก็ชื่นชมรูปร่าง  
ท ในวัยสาวของเธอที่ดูดีไปหมด พออย่างเข้าวัย  
กลางคน น้ำหนักตัวของเธอเพิ่มกว่าเท่าตัว  
หน้าท้องโย้ออกจนเห็นได้ชัดแม้จะยังคงครองโสด  
อยู่ก็ตาม ดูไม่ต่างกับคนตั้งท้องห้าหกเดือน ไม่  
หลงเหลือร่องรอยสาวงามแม้สักน้อย

คนทั่วไปคงจะเป็นทุกขอยู่ไม่น้อย ที่อ้วนเพิ่ม  
ขึ้น ๆ เช่นนี้ คิดหาวิธีลดความอ้วนอย่างจริงจัง  
แต่เธอดูเหมือนว่าไม่ใส่ใจเรื่องการแบกน้ำหนัก  
เกินขนาด ขอเพียงได้ลิ้มลองอาหารที่ถูกใจให้  
เต็มทีก็ชื่นใจเป็นที่สุดแล้ว



● ภาพจากอินเทอร์เน็ต

ป่วยเป็นโรคทางจิตเวชประจำตัวอยู่แล้ว  
ระยะหลังมีเบาหวานแทรกอีก เธอบ่นกับหมอว่า

“ฉันเบื่อกินยาเยอะแยะทุกวัน จะ  
ทำอย่างไรคะ”

“ไม่เป็นไรนำ แต่ละคนมีโรคประจำตัวทั้งนั้น

แหละ ก็จะต้องกินยาบำบัดรักษาไป ไม่ต่างจาก  
คุณหรรอก คนที่ป่วยเป็นความดันโลหิตสูง โรค  
หัวใจ โรคหอบหืด โรคเก๊าต์และอีกมากมาย  
หลายโรค ก็ต้องกินยาไม่ขาด คุณก็ต้องกินยา  
ตามหมอแนะนำเช่นกัน ทุกคนที่เกิดมาก็เพื่อ  
ชดใช้กรรมเท่ากันทั้งนั้น โรคภัยไข้เจ็บก็ให้ถือเสีย  
ว่าเป็นกรรมเก่า เราต้องชดใช้หนี้กรรมยากที่จะ  
หลบหนี กินยาตลอดชีวิตก็ยังนับว่ายังโชคดี  
เป็นการชดใช้กรรมขนาดเบา หลายคนเกิดมาก็มี  
กรรมหนักติดตัวมาด้วย มีร่างกายพิกลพิการ  
แขนขาไม่มี หรือตาบอด ต้องทนทุกข์ทรมานไป  
ตลอดทั้งชาติ

หมอดูหุ่นแล้วคิดว่าคุณคงจะชอบกินข้าว  
ขนม นมเนยทั้งวัน ก็ยังไม่คิดนึกเบื่อกันเลย  
กินยาเม็ดเล็ก ๆ แค่วันละครึ่งสองครั้งจะมีปัญหา  
อะไร กินยาให้ตรงเวลาตามหมอล้างก็แล้วกันนะ”

ไม่อ้วน...  
เอาเท่าไร

เธอนั่งฟังด้วยความตั้งใจ แต่จะเข้าใจได้แค่  
ไหนนั้นยากที่จะประเมินกันได้ เพราะคนไข้ทาง  
จิตเวชนั้นค่อนข้างเข้าใจเรื่องต่าง ๆ ยาก และมี  
ปัญหาด้านความจำสั้น

คนที่มีรูปร่างอ้วน้วนสมบูรณ์มาแต่แรกเกิด

ร่างกายก็จะเจริญวัยสมส่วน มีร่างกายเป็นไปตามกรรมพันธุ์ ปัญหาในเรื่องโรคภัยไข้เจ็บก็อาจจะเกิดขึ้นน้อยกว่า ส่วนผู้ที่ร่างกายอยู่ในสภาพที่ไม่อ้วนมาก่อน แต่พอโตเป็นหนุ่มเป็นสาวกลับไปหลงในการกินจนน้ำหนักเพิ่มมากขึ้น กลายเป็นคนอ้วนแบบถาวรนั้น เป็นความอ้วนที่ร่างกายอาจจะปรับตัวไม่ทัน คงจะไม่ต่างกับคนที่ไปกินเหล้ามากเกินไปจนสุดท้ายโรคเมรัยและโรคตับแข็งก็มาเยือน

คนที่ชอบกินจนอ้วนขึ้น ๆ อย่างต่อเนื่อง อาจจะเสี่ยงมากที่จะต้องเป็นคนที่ป่วยในกลุ่มของโรคที่ฮิตติดอันดับปัจจุบัน เช่น โรคเบาหวาน โรคความดันโลหิตสูง โรคเก๊าต์ โรคไขมันอุดตันในเส้นเลือด และอีกหลายโรคที่ก่อเกิดจากการกินไม่ประมาณ จะมีคนป่วยหลายโรคเมื่อได้ตรวจพบแล้ว ก็ยากที่จะรักษาให้หายขาดได้

สังคมค่อนข้างจะเห็นตรงกันว่าความอ้วนไม่ใช่ของดีที่ควรยึดเป็นแบบอย่าง แต่ก็ยังมีคนอีกไม่น้อยที่กินจุ จนอ้วนขึ้น ๆ ยากที่จะหยุดยั้งไว้ได้

พระพุทธองค์ตรัสไว้ว่า**อาหารเป็นหนึ่งในโลก** แม้เด็กน้อยที่เกิดมายังไม่ทันลืมตาดูโลก สิ่งแรกที่ต้องการคืออาหาร อาหารเป็นหนึ่งในปัจจัยสี่ที่สำคัญเพื่อให้ชีวิตอยู่รอด

คนที่รู้จักเลือกกินอาหารดีมีประโยชน์ ไร้สารพิษเจือปน ก็จะทำให้มีสุขภาพแข็งแรง ต่อต้านโรคภัยไข้เจ็บได้มากกว่าคนกินอาหารที่ไม่รู้จักเลือก

แต่คนที่หลงติดรสอร่อยของการปรุงแต่งอาหารที่เจือปนมากด้วยไขมัน น้ำตาล และผงชูรส กินมากจนเกินความจำเป็นของร่างกาย กินไม่ยับยั้ง ไม่ช้าความอ้วนก็มาเยือนพร้อมสารพัดโรคร้ายรุมเร้า

**เริ่มแต่วันนี้ หันมารักสุขภาพให้มากกว่าที่จะหลงใหลรสชาติอาหาร ลดละความอร่อยลงบ้างก่อนจะกลายเป็นคนที่อ้วนเกินอย่างน่าตกใจ** ☒



## สิ่งดีที่ได้จากการกินมังสวิรัต

### ● หน้าใส-ผิวสวย

การเน้นกินผัก-ผลไม้ทำให้ร่างกายได้วิตามินซีและอี ซึ่งเป็นสารต้านอนุมูลอิสระที่ช่วยให้เซลล์แข็งแรง ผิวพรรณสดใส โดยเฉพาะวิตามินซีมีหน้าที่สำคัญในการสังเคราะห์เส้นใยคอลลาเจนส่วนใหญ่ ซึ่งทุกเซลล์ในร่างกายต้องมีเส้นใยนี้ร้อยรัด เสริมสร้างความแข็งแรงเสมือนบ้านต้องมีรั้ว หากรั้วไม่แข็งแรงหรือบุกรุกง่ายก็จะเปิดโอกาสให้เชื้อโรคเข้าโจมตีได้ การได้รับวิตามินซีอย่างเพียงพอจึงช่วยให้ภูมิคุ้มกันแข็งแรง

### ● สุขภาพดี

ทราบหรือไม่ว่าในเนื้อสัตว์มีสารพิษจำนวนมากไม่น้อย ซึ่งจะเพิ่มภาระให้กับระบบย่อยอาหารและขัดขวางการทำงานของระบบภูมิคุ้มกัน เป็นต้นว่าฮอร์โมน ยาปฏิชีวนะ ยานอนหลับ ยาแก้ปวดประสาทร สารปรุงแต่ง สารถนอมอาหาร ยาฆ่าแมลง และอีกอีกสารหลายชนิดเหล่านี้อาจอยู่ในน้ำและอาหารสัตว์ และจะไปสะสมอยู่ตามเซลล์ต่าง ๆ ของสัตว์ ยิ่งกินเนื้อสัตว์มาก สารเหล่านี้จะเปลี่ยนถ่ายเข้ามาสะสมในตัวเรา จนอาจส่งผลกระทบต่อสุขภาพได้ในที่สุด การกินเนื้อสัตว์มาก ๆ ยังเป็นสาเหตุบางโรคเช่น หลอดเลือดอุดตัน ผนังหลอดเลือดแข็งตัว และโรคหัวใจ จากไขมันอิ่มตัวและคอเลสเตอรอลที่มีมากในเนื้อและไขมันสัตว์อีกด้วย ยิ่งกินน้อยลงเท่าไรจะยิ่งช่วยป้องกันโรคเหล่านี้ได้มากเท่านั้น



ขอบคุณข้อมูลจาก  
<http://www.geocities.com/mangsavirat/index.htm>  
<http://women.sanook.com>  
<http://guru.sanook.com/pedia/topic/มังสวิรัต/>

● ขอบพระคุณ FW. dinhin2503@gmail.com ●



# คัมภีร์ฟาร์มอพิษิตมังกร การนวดปรับกระดูก ด้วยตนเอง

● โรคต่าง ๆ ที่สืบเนื่องมาจาก  
ตำแหน่งคลาดเคลื่อนของกระดูกแต่ละบริเวณ

ตอนที่ ๙

## ๑. ศีรษะและคอ

### กล้ามเนื้อขมับ (Temporalis)

กายวิภาค เกาะจากกะโหลกด้านข้าง ถึง  
กระดูกกราม

หน้าที่ หุบปาก ดึงกรามให้เคลื่อนไปข้าง  
หลัง

อาการและบริเวณที่ปวดร้าว ปวดร้าวไป  
บริเวณขมับ ฟันบน คิ้ว หลังกระบอกตา อาการ  
ที่แสดงจะอ้าปากไม่ได้เต็มที่

การตรวจหา จุดกดปวด กดบริเวณหน้าหู  
และบนหู ลึกครู่จะปวดร้าวไปที่กระบอกตา และ  
ฟันบน ถ้าตรวจขณะอ้าปากจะคลำจุดเจ็บได้ง่าย

การยืดกล้ามเนื้อ ใช้ ๒ มือลูบต้นกล้ามเนื้อ  
ให้ยืดตัวขึ้นด้านบน ให้ผู้ป่วยหายใจเข้าลึก ๆ  
พร้อมกับอ้าปากกว้างเท่าที่จะทำได้ เพื่อเสริมการ  
ยืด ต่อด้วยการหายใจออก พร้อมกับหุบปาก  
ทำซ้ำจนกล้ามเนื้อคลายตัว

ปัจจัยเสริม ภาวะสับสนผิดปกติ การใช้งาน  
เกินความเหมาะสม เช่น เคี้ยวหมากฝรั่งมากไป  
อ้าปากนานเกินไป การทำฟันที่นาน โดยไม่มี  
เวลาพักช่วง ทำให้อ้าปากนาน เกิดการบาดเจ็บ  
บริเวณกราม

### กล้ามเนื้อต้นคอและหลัง (Trapezius)

กายวิภาค แบ่งเป็น ๓ ส่วน คือ

๑. มัดบน ๒. มัดกลาง ๓. มัดล่าง





**เกาะจากท้ายทอย สันสะบัก และปุ่มกระดูกสันหลังคอตอนที่ ๗ ถึงกระดูกสันหลังส่วนนอกตอนที่ ๑๒ (C 7-T 12)**

**หน้าที่**

**มัดบน** ทำหน้าที่ข้างเดียว คือ เอียงคอ ยกไหล่ และหมุนสะบัก ถ้าทำหน้าที่ ๒ ข้าง พร้อมกัน พยุงคอไม่ให้ตก

**มัดกลาง** ทำหน้าที่ดึงสะบักเข้าหากัน

**มัดล่าง** ช่วยมัดบนในการหมุนสะบัก

**อาการและบริเวณที่ปวดร้าว**

**มัดบน** ปวดตึงคอ ปวดร้าวไปด้านหลังและข้างคอ ร้าวขึ้นหู และขมับ มุมขากรรไกร และกระบอกตา

**มัดกลาง** ปวดกระดูกสันหลัง และบริเวณสะบัก

**มัดล่าง** ปวดก้านคอ เหนือ และระหว่างกระดูกสะบัก อาการแสดง หันหน้าไปด้านตรงข้ามจะปวด เอียงคอได้จำกัด

**การตรวจหาจุดปวด**

**มัดบน** กดกลักกามเนื้อตรงบ่า ต่ำจากมุมคอลงมา แล้วรูดนิ้วจากด้านหลัง ไปด้านหน้า จะเห็นเส้นกระดูก ถ้ากดควาไว้สักครู่จะปวดร้าวไปยังขมับ

**มัดกลาง** กดจุดตรงดุมไหล่ จะปวดร้าวไปบริเวณสะบัก

**การยืดกล้ามเนื้อ**

**มัดบน** ให้ผู้ป่วยเอามือเกาะยึดกับพื้นเก้าอี้ ทั้ง ๒ ข้าง หรือให้นั่งพับมือทั้ง ๒ ข้าง แล้วค่อย ๆ ดันศีรษะไปด้านตรงข้ามและด้านหน้า

**มัดกลาง** ให้ผู้ป่วยนอนตะแคงไปด้านตรงข้ามที่จะยืด ขณะหายใจเข้าเต็มที่ให้ผู้ป่วย ช่วยดันหัวไหล่ไปข้างหน้า

**มัดล่าง** ทำเช่นเดียวกับมัดกลาง แต่ช่วยดันหัวไหล่ขึ้นบนและไปข้างหน้า

**ปัจจัยเสริม** อยู่ในท่าที่ศีรษะ คอ หัวไหล่ยื่นไปด้านหน้านาน ๆ ความเครียด ทำท่าที่เกร็งอยู่นาน ๆ เช่น ฟังโทรศัพท์ นั่งเก้าอี้ไม่มีเท้าแขน

หัวถูกกระแทกไปทางด้านข้าง

**กล้ามเนื้อคอด้านหน้า**

**กายวิภาค** อยู่ด้านหน้า ๒ ข้างของคอ จุดเกาะจากกระดูกหลังหู ปลายแยกออกเป็น ๒ หัว หัวหนึ่งเกาะกระดูกอกส่วนบน อีกหัวเกาะกระดูกไหปลาร้า

**หน้าที่** ทำหน้าที่ข้างเดียว หันศีรษะไปด้านตรงข้ามพร้อมเงยหน้าขึ้นมองเพดานด้วย ทำหน้าที่ทั้ง ๒ ข้างพร้อมกัน ช่วยก้มศีรษะ และช่วยหายใจ

**อาการและบริเวณที่ปวดร้าว** กดเจ็บตลอดทั้งกล้ามเนื้อ หัวที่เกาะกระดูกอกปวดร้าวไปกลางกระหม่อม ท้ายทอย แก้ม กระบอกตา คอ และกระดูกอก หัวที่เกาะกระดูกไหปลาร้า ปวดร้าวไปหน้าผาก กกหู ทำให้วิ่งเวียน บ้านหมุน

**การตรวจหา จุดปวด** ให้หนีบหรือหยิบกล้ามเนื้อมัดนี้ขึ้นมา แล้วค่อย ๆ รูด ถ้าโดนจุดปวดจะเห็นกระดูกที่ปลายกล้ามเนื้อ

การยืดกล้ามเนื้อ ให้ผู้ป่วยนั่งในท่าศีรษะตรง ให้ผู้ช่วยค่อย ๆ ดันคางผู้ป่วยไปด้านเดียวกับกล้ามเนื้อที่ต้องการยืด จนเกิดอาการตึงในกล้ามเนื้อคางไว้จนกล้ามเนื้อเริ่มคลายตัว

**ปัจจัยเสริม** ท่าทางไม่เหมาะสม นั่งหรือยืนในท่าศีรษะยื่นไปข้างหน้ามากกว่าปกติ เงยหน้าอยู่นาน คุยโทรศัพท์นานโดยหนีบโทรศัพท์ไว้ด้วยหัวไหล่และศีรษะ ท่าทางการวางคอและศีรษะในการนอน ที่กล้ามเนื้ออยู่ในลักษณะหดตัว หรือยึดตึง (*ท่านอนศีรษะตกและเอียง*)

**กล้ามเนื้อข้างสันหลังส่วนคอ (Cervical Paraspinalis)**

**กายวิภาค** มีหลายมัด เช่น

๑. มัดที่เกาะกระดูกหลังหู และปุ่มกระดูกคออันล่าง ๆ

๒. มัดที่เกาะปุ่มกระดูกคอส่วนบน และปุ่มกระดูกคออันล่าง ๆ ทั้ง ๒ มัดนี้ มีอยู่ทั้ง ๒ ข้าง

ของกระดูกสันหลัง

หน้าที่ เยกศีรษะ และหมุนกระดูกคอให้หันหน้าไปยังด้านที่กล้ามเนื้อทำงาน

อาการและบริเวณที่ปวดร้าว ปวดท้ายทอย วิ่งไปกลางศีรษะ อาจมีตาพร่า ปวดท้ายทอย และแผ่กระจายไปทั่วศีรษะ เป็นมากที่หลัง กระบอกตา

การตรวจหาจุดปวด กด หรือคลึงคลำไปตามบริเวณกล้ามเนื้อหลังต้นคอ

การยืดกล้ามเนื้อ กล้ามเนื้อยืดโดยให้ผู้ป่วยนั่งตัวตรงหันหน้าไปด้านตรงข้ามพร้อมกับให้ผู้ป่วยช่วยดันเสริม ส่วนกล้ามเนื้อ splenius cervicis ให้ผู้ป่วยดันศีรษะให้ก้มลงเล็กน้อยร่วมด้วย

ปัจจัยเสริม ไหล่ห่อลู่มาข้างหน้า ทำให้ต้องเยกคอ และศีรษะมากกว่าปกติ กับเอียงคอนาน เช่น นั่งหลับคอพับ เล่นไวโอลิน อุบัติเหตุถูกกระแทกหลังในขณะที่หันคอ

☑ อ่านต่อฉบับหน้า

**ทจก.จ.บริการพฤษะ  
ผลิตภัณฑ์น้ำมันเชื้อเพลิง  
และน้ำมันเครื่องคุณภาพมาตรฐาน**

รู้จัก

สำนัก

ฝึกตน

ชวนขาย

หมายมุ่งพัฒนา

อานิสงส์ถัมบุรณ์

● สมณะโพธิรักษ์

โดย คุณสมยศ เฉลิมพงษ์

๓๐๖ หมู่ ๕ ถ.เอเซีย (กม.๒๐๙-๒๑๐) อ.พยุหะคีรี

จ.นครสวรรค์ ๖๐๑๓๐

☎ ๐๕๖-๓๔๑๓๗๓ แฟกซ์ ๐๕๖-๑๓๗๑

แบ่งปัน  สรรสาระ

## วิธีช่วยสมองรับงานหนัก

### วิธีที่ได้ได้ในออฟฟิศ

● เพิ่มประสิทธิภาพในการประสานงานสมอง : เขียนเลข ๘ ในอากาศ ด้วยมือทั้งสองข้าง ข้างละ ๕ ครั้ง โดยเริ่มจากด้านซ้ายของเลขก่อน แล้วเขียนวนไปให้เป็นเลข ๘ วิธีนี้จะช่วยเพิ่มประสิทธิภาพด้านการอ่าน การทำความเข้าใจดีขึ้น และทำให้สมองด้านซ้ายและด้านขวาประสานงานกัน

● หล่อเลี้ยงสมองด้วยน้ำเปล่า : วางขวดน้ำไว้ใกล้ ๆ จิบทีละน้อย วิธีนี้จะช่วยให้จิตใจและร่างกายของคุณตื่นตัวตลอดเวลา สมองเปิดว่างสามารถรับสารหรือข้อมูลได้ดี เพราะน้ำจะช่วยปรับสารเคมีที่สำคัญในสมองและระบบประสาท ถ้าเวลาที่รู้สึกเครียด จึงควรจิบน้ำเพื่อให้ร่างกายได้รับน้ำเพื่อไปหล่อเลี้ยงระบบของร่างกาย

● นวดใบหูกระตุ้นความเข้าใจ: นั่งพักสบาย ๆ แตะปลายนิ้วทั้งสองข้างที่ใบหู เคลื่อนนิ้วไปยังส่วนบนของหู จากนั้นบีบนิ้วและคลี่รอยพับของใบหูทั้งสองข้างออก ค่อย ๆ เคลื่อนนิ้วลงมานวดบริเวณใบหู ดึงเบา ๆ เมื่อถึงดิ่งหู ดึงลง ให้ทำซ้ำกัน ๒ ครั้ง วิธีนี้จะช่วยกระตุ้นการได้ยิน และทำให้ความเข้าใจดีขึ้น เพราะเป็นการคลายเส้นประสาทบริเวณใบหูที่เชื่อมสมองคลาเปลี่ยนมาใช้มือขวาจับไหล่ซ้ายบ้าง และทำซ้ำกันข้างละ ๒ ครั้ง วิธีนี้จะช่วยบริหารกล้ามเนื้อตรงส่วนลำคอ และไหล่ การได้ยิน การฟัง และช่วย ลดความตึงเครียดของกล้ามเนื้อที่เกิดจากการนั่งโต๊ะทำงานเป็นเวลานานอีกด้วย ☑

● ขอบพระคุณ FW. dinhin2503@gmail.com ●



• ภาพจากอินเทอร์เน็ต

# ชั่งสองสถาน

เมื่อจำเลยยื่นคำให้การหรือโจทก์ยื่นคำ  
**๒** ให้การแก้ฟ้องแย้งสำหรับกรณีที่จำเลยฟ้องแย้ง  
เข้ามาด้วยแล้ว ศาลต้องทำการชั่งสองสถานต่อไป  
โดยต้องแจ้งกำหนดวันชั่งสองสถานให้คู่ความ  
ทราบล่วงหน้าไม่น้อยกว่า ๑๕ วัน (ป.วิ.พ.มาตรา  
๑๘๒ วรรคหนึ่ง)

กรณีต่อไปนี้ศาลไม่ต้องทำการชั่งสองสถาน

๑. จำเลยคนใดคนหนึ่งขาดนัดยื่นคำให้การ

๒. คำให้การของจำเลยเป็นการยอมรับโดยชัด  
แจ้งตามคำฟ้องโจทก์ทั้งสิ้น

๓. คำให้การของจำเลยเป็นคำให้การปฏิเสธ  
ข้ออ้างของโจทก์ทั้งสิ้น โดยไม่มีเหตุแห่งการปฏิเสธ

๔. ศาลเห็นสมควรวินิจฉัยคดีให้เสร็จไปทั้ง  
เรื่องโดยไม่ต้องสืบพยาน

๕. คดีมีโน้ตตามมาตรา ๑๘๙ หรือคดีไม่มี  
ข้อยุ่งยากตามมาตรา ๑๙๖

๖. คดีที่ศาลเห็นว่ามิประเด็นข้อพิพาทไม่  
ยุ่งยาก หรือไม่จำเป็นที่จะต้องชั่งสองสถาน

กรณีที่ศาลไม่ต้องมีการชั่งสองสถาน ศาล  
ต้องมีคำสั่งงดการชั่งสองสถาน และกำหนดวัน

นัดสืบพยานสำหรับกรณีที่ต้องมีการสืบพยานต่อไป  
(ป.วิ.พ.มาตรา ๑๘๒ วรรคสอง)

ศาลต้องกำหนดวันชั่งสองสถานและแจ้งวัน  
นัดให้คู่ความทราบ เมื่อได้ยื่นคำฟ้อง คำให้การ  
และคำให้การแก้ฟ้องแย้ง (ถ้าหากมี) แล้วพร้อมกับ  
แจ้งกำหนดวันชั่งสองสถานให้คู่ความทราบล่วงหน้า  
ไม่น้อยกว่า ๑๕ วัน (ป.วิ.พ.มาตรา ๑๘๒ วรรคหนึ่ง)

การแจ้งกำหนดวันชั่งสองสถานศาลจะมีคำสั่ง  
ให้โจทก์มีหน้าที่นำส่งก็ได้ (ป.วิ.พ.มาตรา ๗๐)

การชั่งสองสถานเป็นการนั่งพิจารณาอย่างหนึ่ง  
(ป.วิ.พ.มาตรา ๑ (๙)) ดังนั้น ถ้าคู่ความฝ่ายใด  
ฝ่ายหนึ่งถึงแก่ความตายและแจ้งให้ศาลทราบแล้ว  
ศาลจะต้องสั่งเลื่อนการนัดชั่งสองสถานที่นัดไว้  
ออกไปจนกว่าจะมีบุคคลตามมาตรา ๔๒ เข้ามา  
เป็นคู่ความแทน (ฎีกาที่ ๑๐๑๐/๒๕๓๙)

การพิจารณาเรื่องการขอแก้ไขคำฟ้องหรือ  
คำให้การ ถ้าหากมี เพราะการแก้ไขคำฟ้องและ  
คำให้การ (ป.วิ.พ.มาตรา ๑๘๐) นั้น ในคดีที่มี  
การชั่งสองสถาน การร้องขอแก้ไขคำฟ้องหรือคำ

ให้การจะต้องกระทำก่อนวันชี้สองสถาน เว้นแต่กรณีเข้าช้อยกเว้น ต่อไปนี้

๑. ข้อที่ยกขึ้นขอแก้ไขนั้นเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน

๒. เป็นข้อที่ไม่อาจยกขึ้นอ้างได้ก่อนวันชี้สองสถาน

๓. ในคดีนั้นไม่มีการชี้สองสถาน และ

๔. เป็นการแก้ไขข้อผิดพลาดหรือผิดพลาดเล็กน้อย เช่น เขียนผิด พิมพ์ผิด เป็นต้น การสั่งให้คู่ความมาศาลด้วยตนเองตามมาตรา ๑๙ แม้ว่ากฎหมายจะมีได้บังคับว่าจะต้องกระทำก่อนวันชี้สองสถาน แต่การสั่งให้คู่ความมาศาลด้วยตนเองจะก่อประโยชน์ในการไกล่เกลี่ยเปรียบเทียบให้คู่ความตกลงกันหรือประนีประนอมยอมความกันตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๐

เนื่องจากจำเลยให้การต่อสู้คดี ทำให้คดีนั้นซึ่งเดิมเป็นคดีที่ไม่มีทุนทรัพย์กลายเป็นคดีที่มีทุนทรัพย์ เช่น โจทก์ฟ้องขับไล่เป็นคดีไม่มีทุนทรัพย์ จำเลยให้การต่อสู้กรรมสิทธิ์หรือสิทธิครอบครอง ทำให้คดีที่โจทก์ฟ้องกลายเป็นคดีมีทุนทรัพย์หรือจำเลยอาจโต้แย้งว่าราคาทรัพย์สินพิพาทที่โจทก์ระบุมาเป็นค่าฟ้องกลายเป็นคดีมีทุนทรัพย์หรือจำเลยอาจโต้แย้งว่าราคาทรัพย์สินพิพาทและเรียกค่าขึ้นศาลจากโจทก์เพิ่ม

ในบางคดีคู่ความอาจแนบสำเนาพยานเอกสารหรือพยานวัตถุที่สำคัญมาในคำฟ้อง หรือคำให้การด้วย หรืออาจขออนุญาตส่งต้นฉบับเอกสารต่อศาลแทนการส่งสำเนาตามมาตรา ๙๐ (๓) ไว้ตั้งแต่ก่อนวันชี้สองสถานเช่นนี้ หากศาลจัดให้มีการนัดพร้อมเสียชั้นหนึ่งก่อนวันชี้สองสถานเพื่อให้คู่ความได้มีโอกาสตรวจดูต้นฉบับเอกสารหรือตัวพยานวัตถุของฝ่ายตรงข้ามแล้ว อาจช่วยให้คู่ความตกลงกันได้ง่ายขึ้น หรือจะออกคำสั่งให้คู่ความเตรียมนำต้นฉบับเอกสาร หรือพยานวัตถุที่สำคัญนั้นมาศาลในวันชี้สองสถานด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อมีคู่ความฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งร้องต่อศาลก่อนวันชี้สองสถาน (ฎีกาที่ ๑๕๒๙/

๒๕๑๑)

คดีที่พิพาทเกี่ยวกับที่ดิน ก่อนวันชี้สองสถานศาลอาจนัดพร้อมเพื่อพิจารณาว่าสมควรมีการจัดทำแผนที่พิพาทหรือไม่ เมื่อศาลได้ฟังคู่ความทุกฝ่ายแล้วเห็นว่าการทำแผนที่พิพาทจะทำให้การพิจารณาคดีสะดวกและง่ายขึ้น ตลอดจนการบังคับคดีจะเป็นการสะดวกแล้ว ศาลอาจสั่งให้ทำแผนที่พิพาทได้ (ฎีกาที่ ๕๓๙/๒๕๑๒) เมื่อพนักงานที่ดินจัดทำแผนที่พิพาทเสร็จและส่งมายังศาลแล้ว ศาลควรจะนัดให้คู่ความตรวจและรับรองแผนที่พิพาทอีกครั้งหนึ่งซึ่งอาจจะเป็นในวันนัดชี้สองสถานนั่นเอง หรือก่อนหน้านั้นแล้วแต่ศาลจะเห็นว่าสะดวก

กรณีคู่ความโต้เถียงกันเรื่องความแท้จริงของเอกสารก่อนหรือในวันนัดชี้สองสถาน ศาลอาจสอบถามคู่ความถึงความจำเป็นที่จะต้องส่งเอกสารไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจพิสูจน์ หากมีความจำเป็นก็ให้ศาลส่งเอกสารดังกล่าวไปตรวจพิสูจน์ เมื่อกองพิสูจน์หลักฐานกลับมา ศาลต้องให้คู่ความทราบผลการตรวจพิสูจน์ก่อน

การชี้สองสถานเป็นกระบวนการพิจารณาที่สำคัญอย่างยิ่งขั้นตอนหนึ่ง ตามระเบียบราชการฝ่ายตุลาการศาลยุติธรรม ว่าด้วยแนวปฏิบัติในการนั่งพิจารณาคดีครบองค์ต้องตรวจคำคู่ความให้เข้าใจถึงรูปคดี ข้ออ้างข้อเถียงของคู่ความแต่ละฝ่าย ข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับคดี ตลอดจนควรพิจารณาถึงแนวทางที่จะทำให้การพิจารณาคดีเสร็จไปโดยเร็ว ดังนั้น เพื่อให้การชี้สองสถาน และการพิจารณาพิพากษาคดีเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ รอบคอบและรวดเร็ว สมควรที่ศาลจะได้เตรียมตัวหรือเตรียมคดีโดยการศึกษาคู่ความและถ้อยคำสำนวนในคดีที่รับผิดชอบให้เข้าใจไว้โดยละเอียดตั้งแต่ก่อนวันชี้สองสถาน เพื่อจะได้ทราบว่ามีประเด็น ข้อพิพาทอย่างไร มีช่องทางที่จะสอบถามให้คู่ความยอมรับกันได้อย่างไร ข้อเท็จจริงใดควรจะสอบถามคู่ความให้กระจ่างขึ้นหรือไม่ รูปคดีควรจะ

ต้องมีการทำแผนที่พิพาททหารหรือไม่ หรือให้คู่ความตรวจสอบเอกสารหรือพยานวัตถุกันก่อนหรือไม่ การเตรียมคดีของศาลเช่นนี้จะทำให้สามารถนำกระบวนการพิจารณาที่พึงกระทำก่อนวันชี้สองสถานมาใช้ได้อย่างเหมาะสม อีกทั้งยังช่วยให้การไกล่เกลี่ยประนีประนอมยอมความเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ กับทำให้การกำหนดประเด็นข้อพิพาทและหน้าที่นำสืบเป็นไปโดยถูกต้องและเป็นธรรม

### กระบวนการพิจารณาที่ต้องกระทำและพึงกระทำในวันชี้สองสถาน

๑. การสอบถามคู่ความ
๒. การกำหนดประเด็นข้อพิพาท
๓. การกำหนดหน้าที่นำสืบ
๔. การกำหนดวันสืบพยาน

การชี้สองสถาน คือ กระบวนการพิจารณาในศาลชั้นต้นเพื่อกำหนดประเด็นข้อพิพาทและหน้าที่นำสืบ โดยคู่ความตกลงกันหรือศาลเป็นผู้กำหนดด้วยการตรวจคำคู่ความและฟังคำแถลงของคู่ความตามที่เห็นเป็นการจำเป็น ซึ่งอาจแยกการชี้สองสถานออกเป็น

#### การสอบถามคู่ความ

ตามมาตรา ๑๘๓ วรรคสอง บัญญัติให้ศาลสอบถามคู่ความเกี่ยวกับข้อเท็จจริงในข้ออ้างข้อเถียง และพยานหลักฐานที่จะยื่นต่อศาล โดยศาลจะเป็นผู้ถามเองหรือถามตามคำขอของคู่ความฝ่ายอื่น ถ้าคู่ความฝ่ายที่ศาลถามไม่ยอมตอบคำถามเกี่ยวกับข้อเท็จจริงนั้นแล้ว เว้นแต่ไม่อยู่ในวิสัยที่จะตอบหรือแสดงผลแห่งการปฏิเสธได้ในขณะนั้น นอกจากนี้ตามระเบียบพระราชกฤษฎีกาการศาลยุติธรรม ว่าด้วยแนวปฏิบัติในการนั่งพิจารณาคดีครบองค์คณะและต่อเนื่อง พ.ศ. ๒๕๔๕ ข้อ ๗ กำหนดให้คดีที่จำเลยให้การต่อสู้ ให้ศาลกำหนดนัดชี้สองสถานเพื่อกำหนดประเด็นในคดี และเพื่อที่จะทราบข้อมูลเกี่ยวกับพยานหลักฐานทั้งหมด ซึ่งรวมถึง

การกำหนดจำนวนพยาน การกำหนดเวลาที่จะใช้ในการสืบพยาน ปัญหาข้อขัดข้องแทนการสืบพยาน การหาผู้ทราบดีไกล่เกลี่ยหรือให้คู่ความประนีประนอมยอมความกัน และการให้คู่ความรับข้อเท็จจริงในบางเรื่องหรือสละประเด็นที่ไม่สำคัญ

#### ข้อสังเกต

๑. การสอบถามข้อเท็จจริงนี้เป็นการดำเนินการกระบวนการพิจารณา เพื่อให้การกำหนดประเด็นข้อพิพาทเป็นไปโดยรวดเร็วขึ้น และเป็นการตัดประเด็นข้อพิพาท ที่ฟุ่มเฟือยหรือไม่จำเป็นออกไป

๒. เมื่อศาลสอบถามข้อเท็จจริงจากคู่ความฝ่ายใด คู่ความนั้นมีหน้าที่ต้องตอบคำถาม หากไม่ยอมตอบหรือปฏิเสธข้อเท็จจริงใดไม่มีเหตุผลอันสมควร ถือว่าเป็นการยอมรับข้อเท็จจริงนั้น ไม่จำเป็นต้องกำหนดเป็นประเด็นข้อพิพาท

๓. การสอบถามข้อเท็จจริงดังกล่าวมานี้เป็นเรื่องที่ศาลพึงกระทำ เพราะอาจตัดประเด็นข้อพิพาทได้ทั้งหมดหรือบางส่วน ซึ่งจะทำให้การพิจารณาคดีง่ายขึ้นและ ทำให้คดีเสร็จไปโดยรวดเร็ว เพราะคู่ความไม่จำเป็นต้องนำพยานหลักฐานมาสืบ ในข้อเท็จจริงที่รับกันแล้วอีก

๔. การซักถามดังกล่าวนี้ ศาลไม่ควรทำในลักษณะรวดเร็วหรือทำนองบีบบังคับ ควรให้โอกาสคู่ความตามสมควร เพราะอาจถูกครหาว่าแพ่งคดีเนื่องจากถูกศาลบีบบังคับ

๕. การที่คู่ความแถลงตอบคำถามของศาล ไม่อาจตั้งประเด็นข้อพิพาทขึ้นใหม่ให้นอกเหนือจากคำฟ้องและคำให้การที่มีอยู่ได้ (ฎีกาที่ ๘๖๒/๒๕๑๐, ๖๕๒/๒๕๔๑)

#### การกำหนดประเด็นข้อพิพาท

๑. การกำหนดประเด็นข้อพิพาทโดยคู่ความตกลงกัน

ตามมาตรา ๑๘๒ วรรคท้าย ถ้าคู่ความได้ตกลงกันกะประเด็นข้อพิพาทก็อาจยื่นคำแถลง

ร่วมกันต่อศาลกำหนดประเด็นข้อพิพาท แล้วให้ศาลพิจารณาคดีไปตามนั้น ถ้าศาลเห็นว่าไม่ถูกต้องก็มีอำนาจสั่งยกคำแถลงนั้นเสียแล้วดำเนินการชี้สองสถานไปตามมาตรา ๑๘๓ แต่ทางปฏิบัติไม่เคยปรากฏว่าคู่ความตกลงกันกะประเด็นข้อพิพาทได้เอง เพราะแม้แต่ศาลกำหนดประเด็นข้อพิพาทก็มักมาตกลงกันต่อหน้าศาลในวันนัดชี้สองสถาน โดยศาลจดยางานกระบวนการพิจารณาไว้

๒. การกำหนดประเด็นข้อพิพาทโดยศาลเป็นผู้กำหนด ตามมาตรา ๑๘๓ วรรคหนึ่ง ในการชี้สองสถานกำหนดประเด็นข้อพิพาทให้ศาลตรวจคำคู่ความและฟังคำแถลงของคู่ความตามที่คู่ความแถลงเอง หรือตอบคำถามของศาล ทั้งนี้เพื่อให้ได้ความชัดในประเด็นข้อพิพาทที่ยื่นต่อศาล เพื่อตั้งประเด็นระหว่างคู่ความ ทางปฏิบัติก่อนที่ศาลจะออกชี้สองสถานย่อมจะต้องตรวจคำฟ้องและคำให้การอยู่แล้ว มิฉะนั้นก็คงกำหนดประเด็นไม่ถูก

การฟังคำแถลงของคู่ความ โดยปกติศาลจะต้องถามให้คู่ความตอบคู่ความมักไม่แถลงเอง เพราะคำแถลงของคู่ความที่แถลงเองนั้นอาจไม่ตรงตามประเด็นข้อพิพาทที่แท้จริง ดังนั้น ถ้าคู่ความแถลงและศาลเห็นว่าไม่เกี่ยวกับประเด็นแห่งคดีก็ศาลจะไม่จดไว้ เพราะไม่อาจกำหนดเป็นประเด็นข้อพิพาทได้

### วิธีการกำหนดประเด็นข้อพิพาท

ในการกำหนดประเด็นข้อพิพาท ควรคำนึงในข้อต่อไปนี้

๑. ประเด็นข้อพิพาทเกิดจากคำฟ้องและคำให้การ หากคู่ความไม่สละและไม่รับกัน หรือมิใช่กรณีที่ศาลสอบถามแล้ว คู่ความไม่ยอมตอบหรือปฏิเสธข้อเท็จจริงใดโดยไม่มีเหตุผลอันสมควรแล้ว ศาลก็ต้องจดลงไว้เป็นประเด็นข้อพิพาททั้งหมด

๒. ประเด็นข้อพิพาทมีทั้งปัญหาข้อเท็จจริง

และข้อกฎหมายต้องกำหนดไว้ให้ครบถ้วนทุกข้อ ส่วนการที่จะต้องนำสืบพิสูจน์ข้อเท็จจริงหรือไม่ต้องนำสืบนั้นเป็นอีกปัญหาหนึ่ง ซึ่งรอไว้พิจารณาเมื่อกำหนดหน้าที่นำสืบ

๓. ประเด็นข้อพิพาทจะต้องมีผลกระทบกระเทือนถึงผลแห่งคดี ถ้าข้อโต้แย้งใดที่ไม่กระทบกระเทือนถึงผลแห่งคดี ศาลจะไม่กำหนดเป็นประเด็นข้อพิพาท (ฎีกาที่ ๕๕๖/๒๕๐๑, ๒๙๔๐/๒๕๒๖, ๓๓๒๘/๒๕๓๐)

๔. ประเด็นข้อพิพาทควรกำหนดเป็นรูปปัญหามีข้อความสั้น ๆ และครอบคลุมปัญหาที่ได้เถียงกัน และใช้ถ้อยคำในกฎหมาย ส่วนการนำสืบของคู่ความก็ต้องอยู่ในประเด็นตามคำฟ้องและคำให้การด้วย เพราะประเด็นข้อพิพาทก็เกิดจากคำฟ้องและคำให้การนั่นเอง

๕. ข้อที่ควรระมัดระวังในการกำหนดประเด็นข้อพิพาทอีกประการหนึ่งก็คือ จะต้องไม่กำหนดประเด็นข้อพิพาทนอกเหนือไปจากคำฟ้องและคำให้การ เช่น กรณีที่พิพาทเกี่ยวกับที่ดินการที่จำเลยต่อสู้ว่าที่ดินพิพาทเป็นของจำเลยมาตั้งแต่ต้น คดียอมไม่มีประเด็นข้อพิพาทในเรื่องการแย่งการครอบครองตาม ป.พ.พ. มาตรา ๑๓๗๕ (ฎีกาที่ ๔๙๓๖/๒๕๓๖, ๑๕๖/๒๕๓๗, ๖๓๑๓/๒๕๓๗, ๓๓๘๗/๒๕๓๘, ๖๖๙๒/๒๕๓๙, ๔๓๖/๒๕๔๔, ๒๖๑/๒๕๔๕) หรือไม่มีประเด็นในเรื่องการครอบครองปรปักษ์ตามมาตรา ๑๓๘๒ (ฎีกาที่ ๔๖๐๗/๒๕๔๐ ประชุมใหญ่)

### หน้าที่นำสืบ

เมื่อมีการกำหนดประเด็นข้อพิพาทแล้ว ก็ต้องพิจารณาต่อไปว่ามีข้อเท็จจริงในประเด็นข้อพิพาทใดบ้างที่จะต้องนำสืบ หากมีก็ต้องกำหนดหน้าที่นำสืบซึ่งคู่ความอาจตกลงกัน ถ้าไม่ตกลงกันศาลก็ต้องกำหนดโดยพิเคราะห์ถึงภาระการพิสูจน์ตามมาตรา ๔๔ หากภาระการพิสูจน์ตกแก่คู่ความฝ่ายใด ฝ่ายนั้นก็มิหน้าที่นำสืบ และอีกฝ่ายมีสิทธินำสืบแก้ มีข้อสังเกต ดังนี้

๑. คู่ความมีหน้าที่นำสืบเฉพาะประเด็นข้อเท็จจริงเท่านั้น ส่วนประเด็นข้อกฎหมายศาลวินิจฉัยได้เองโดยไม่จำเป็นต้องสืบพยาน

๒. ในคดีที่มีเฉพาะประเด็นข้อกฎหมาย ศาลก็ไม่ต้องกำหนดหน้าที่นำสืบ แต่จะสั่งงดสืบพยาน และพิพากษาคดีไปเสียทีเดียว

๓. หากคู่ความทำกัน และอยู่ภายในขอบเขตแห่งการพิจารณาความ ศาลก็ไม่ต้องกำหนดหน้าที่นำสืบ เพราะการทำกันก็เท่ากับคู่ความรับกันโดยมีเงื่อนไขบังคับก่อนเมื่อคู่ความปฏิบัติตามคำทำเป็นประการใด ศาลก็พิพากษาคดีไปตามที่คู่ความทำกันนั้น โดยไม่จำเป็นต้องวินิจฉัยตามประเด็นข้อพิพาท

๔. แม้เป็นประเด็นข้อเท็จจริง หากกรณีต้องด้วยบทบัญญัติมาตรา ๘๔ คู่ความก็ไม่ต้องนำสืบคือ

ข้อเท็จจริงซึ่งเป็นที่รู้จักกันอยู่ทั่วไป ข้อเท็จจริงซึ่งไม่อาจโต้แย้งได้ ข้อเท็จจริงซึ่งอีกฝ่ายได้รับแล้ว

(หรือถือว่ารับแล้ว)

มีข้อสันนิษฐานของกฎหมายเป็นคุณแก่ฝ่ายใดฝ่ายนั้นก็นำสืบแต่เพียงว่าตนได้ปฏิบัติตามเงื่อนไขแห่งการที่จะได้รับประโยชน์จากข้อสันนิษฐานนั้นแล้ว

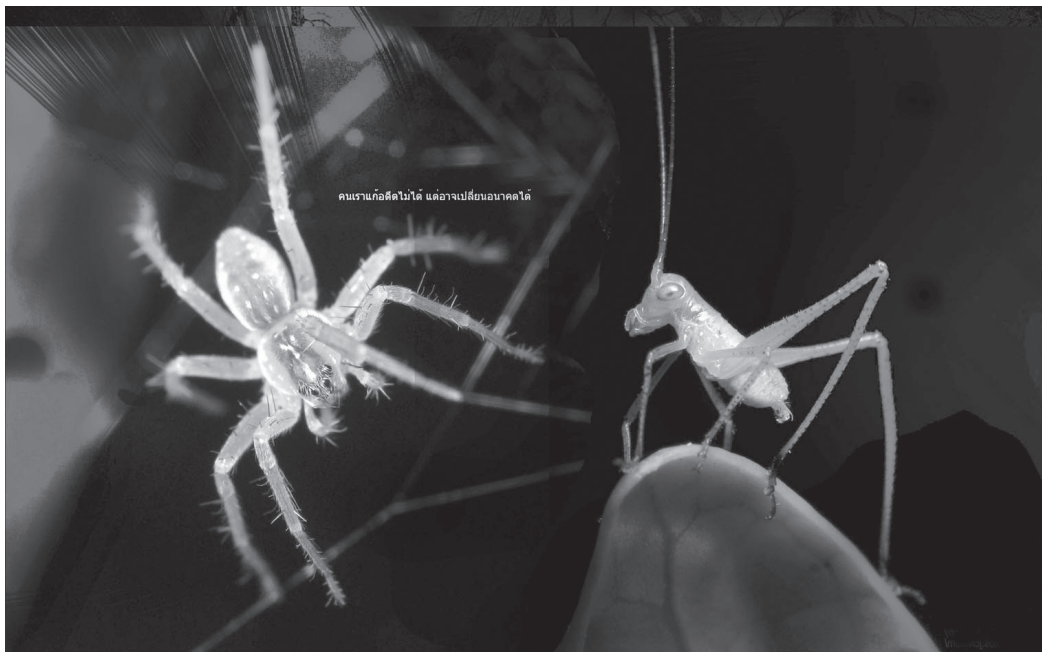
๕. แม้ศาลจะกำหนดให้โจทก์มีหน้าที่นำสืบตามประเด็นข้อพิพาท แต่จำเลยอาจไม่มีสิทธินำสืบแก้ หากจำเลยให้การต่อสู้ไม่ชัดแจ้ง หรือให้การปฏิเสธลอย จำเลยจึงไม่มีประเด็นที่จะสืบแก้

๖. เมื่อศาลกำหนดหน้าที่นำสืบหรือภาวะพิสูจน์ครบทุกประเด็นแล้ว ก็จะกำหนดต่อไปให้คู่ความฝ่ายใดนำสืบในประเด็นข้อใดก่อนหรือหลัง แต่ถ้าคดีมีประเด็นหลายประเด็น และหน้าที่นำสืบกลับไปกลับมา เพื่อความสะดวกศาลอาจใช้ดุลพินิจกำหนดให้คู่ความฝ่ายใดนำสืบก่อนทั้งหมดทุกประเด็นได้ ถ้าจะไม่เกิดการโต้แย้งเปรียบเทียบกันในเชิงคดีจนเสียความยุติธรรม

๒

♥ คนเราแก้อดีตไม่ได้ แต่อาจเปลี่ยนอนาคตได้

แบ่งปัน ความสำเร็จ



คนเราแก้อดีตไม่ได้ แต่อาจเปลี่ยนอนาคตได้

● ภาพ wallpaper โดยดินหิน



ปิดท้าย

พ.ด.ท.รุ่งโรจน์ เรืองฤทธิ์

# คำ-ราช-การ

เรื่องอำนาจ ยืนยง และยิ่งใหญ่  
ล้าอาชีพ อื่นใด เหนือหมดสิ้น  
ทั้งทรงเกียรติ สูงศักดิ์ ทั่วแดนดิน  
ด้วยหน้าที่ พระภุมินทร์ ... พิทักษ์ประชา

กระเดื่องนาม “ข้า-ราช-การ” แจ้งประจักษ์  
พึงตระหนัก “ราช-กิจ” ชันอาสา  
บำบัตทุกช บำรุงสุข ชนถ้วนหน้า  
อุทิศตน ทุกเวลา สถานการณ์

ควรเคร่งครัด หยัดยืน ความถูกต้อง  
ตามครรลอง กฎหมาย บรรทัดฐาน  
ทั้งระบบ ระเบียบ กระบวนการ  
เทิดธำรง อุดมการณ์ ... คุณธรรม

ไฉนทรยศ แผ่นดิน ลิ่นศักดิ์ศรี  
สยบการเมือง กาลี อุปถัมภ์  
ตกเป็นทาส รับใช้ ให้ชี้นำ

“คำ-ราช-การ” ตกต่ำ ปานนี้โย

จะเชิดหน้า ชูคอ รับเรียกขาน  
“ข้า-ราช-การ” ไม่ขัดเขิน กระไรได้  
ลิ่น “หิริ โอตตปปะ” ละอายใจ  
เหลืออะไร สำแดงคำ ... ข้าคือคน ? !